

Murawski Magdolna

Az adeptus ébredése

Válogatott versek

Fridél Lajos illusztrációival

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Eger
2014

Copyright © 2014 Murawski Magdolna
Copyright © 2014 Fridél Lajos
Az elektronikus kiadványt szerkesztette:
Schmidtné Vitai Bernadett

ISBN 978-963-7283-14-7

Felelős kiadó: Tőzsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

TARTALOMJEGYZÉK

<i>SZERZŐI AJÁNLÁS</i>	7	<i>ALKONYI TELJESSÉG</i>	27
<i>TISZTELT VERSBARÁT KÖZÖNSÉG!</i>	9	<i>A SZÉL HANGJAI</i>	28
<i>TÜKÖRKÉP</i>	11	<i>EMLÉK</i>	29
<i>ÍRÓI HAGYATÉK</i>	12	<i>A KŐ ÉS A LÉLEK</i>	30
<i>LÉT-CSILLÁMOK</i>	13	<i>POMPEJI</i>	31
<i>PÁRBESZÉD-ÖSSZHANG</i>	14	<i>LEGENDA</i>	32
<i>A SZÓ</i>	15	<i>ISTVÁN KIRÁLY</i>	33
<i>LIBBENŐ (GÉSA-DAL)</i>	17	<i>SZENT LÁSZLÓ FÜVE</i>	34
<i>HANGOK – FŰRE ÉS LEVEGŐRE</i>	19	<i>MÁTYÁS, AZ IGAZSÁGOS</i>	35
<i>A MŰVÉSZET ESZTÉTIKÁJA</i>	20	<i>A NAGY FEJEDELEM ÚTJA</i>	36
<i>KÜLDETÉS</i>	21	<i>DOBÓ NÉPE</i>	37
<i>AZ ADEPTUS ÉBREDÉSE</i>	22	<i>BALASSINAK</i>	38
<i>GYÓGYULÁS</i>	23	<i>RÉGI KÉP</i>	39
<i>MEGÉRINTETT LÉLEKKEL</i>	24	<i>MAGYAR ÉNEK</i>	40
<i>A LÉLEK ÁRADÁSA</i>	25	<i>MARCO CASAGRANDE: SZENT ISTVÁN</i>	41
<i>ÁTLÉNYEGÜLÉS</i>	26	<i>FÁKLYÁS ÜNNEPEN</i>	42

<i>KIHALT HÁZ</i>	43	<i>SZERVITA TEMPLOM</i>	62
<i>MINORITA TEMPLOM</i>	45	<i>BARÁTOK TEMPLOMA</i>	63
<i>DOBÓ TÉR</i>	46	<i>SZÉPASSZONYVÖLGY</i>	64
<i>DOBÓ-PIAC</i>	47	<i>CARLONE-HÁZ, SZÉCHENYI UTCA</i>	65
<i>MINARET</i>	48	<i>FORST-HÁZ, SÉTÁLÓ UDVAR</i>	66
<i>KIS DOBÓ TÉR</i>	49	<i>BRÓDY SÁNDOR KÖNYVTÁR</i>	67
<i>GÁRDONYI-HÁZ</i>	50	<i>LEVÉLTÁR</i>	68
<i>BAZILIKA</i>	51	<i>BUTTLER-HÁZ</i>	69
<i>ÉRSEKKERT</i>	52	<i>VÁRSZÉKESEGYHÁZ</i>	70
<i>DAIDALOSZ</i>	53	<i>BALASSI</i>	71
<i>VÁRBELSŐ (GÓTIKUS UDVAR)</i>	54	<i>MEMENTO LITERATORIUM</i>	72
<i>FAZOLA-KAPU</i>	55	<i>ÖSVÉNY</i>	73
<i>RÁC TEMPLOM</i>	56	<i>AZ IFJÚ ELMÚLÁSA</i>	74
<i>LÍCEUM</i>	57	<i>MINDEN...</i>	75
<i>EGED</i>	58	<i>BEAVATÁS UTÁN</i>	77
<i>VÁR-PANORÁMA</i>	59	<i>DANCE MACABRE</i>	78
<i>VITKOVICS-HÁZ</i>	60	<i>MŰVÉSZET</i>	79
<i>REFORMÁTUS TEMPLOM</i>	61	<i>HAJNAL</i>	80

<i>HALK REGGELI DAL</i>	81	<i>RÁK HAVA</i>	100
<i>HALVÁNY BETŰK</i>	82	<i>SZENT IVÁN-ÉJ</i>	101
<i>SUSOGÓ VÍZ</i>	84	<i>BÍBOR MEZŐN</i>	102
<i>FELOLDOZÁS</i>	85	<i>MEGÉRKEZÉS</i>	104
<i>ESZTÉTIKA</i>	86	<i>KORSZAKVÁLTÁS</i>	106
<i>MOSOLY</i>	87	<i>OTHELLO</i>	107
<i>MISZTIKUS ÉJ</i>	88	<i>HIÁNY</i>	108
<i>FÖLDI RÉGIÓBAN</i>	89	<i>KÉRDÉSEK – VISSZHANGTALANUL</i>	109
<i>KARÁCSONYI ÉNEK</i>	90	<i>NINCS-SZONETT</i>	111
<i>HOLDAS ÉJJEL</i>	91	<i>NYÁR-ÜNNEP</i>	112
<i>PORONDRA LÉPÉS</i>	92	<i>KINN ÉS BENN</i>	113
<i>SZAVAK... SZIKRÁK... ANTIK ÁLOM...</i>	93	<i>MESEVIRÁG</i>	114
<i>HALK SZAVAK</i>	94	<i>KÉK</i>	115
<i>REKEDTES ŐSZI DAL</i>	95	<i>ZÖLD</i>	116
<i>LABIRINTUS</i>	96	<i>LILA</i>	117
<i>ŐSZI TÁJ</i>	97	<i>TÚZPIROS</i>	118
<i>KELET</i>	98	<i>SZÜRKE</i>	119
<i>NYILAS</i>	99	<i>ÖRVÉNYBŐL A FELSZÍNRE</i>	120

<i>KÉPZELT TÁJ – BELSŐ FÉNYEK</i>	121	<i>BÚCSÚZÁS</i>	139
<i>A NAGY KÖLTŐ-ELŐDÖK</i>	122	<i>EGYKOR...</i>	140
<i>MULANDÓSÁG</i>	123	<i>NEM-FÖLDI ÉRZÉKELES</i>	141
<i>CSILLAGRAJ</i>	124	<i>A TÉTOVÁZÓNAK</i>	142
<i>FÖLDI BUKÁS</i>	125	<i>ROMÁNC</i>	143
<i>ASZÁLY</i>	126	<i>TÚLVILÁGI TÁJ</i>	144
<i>HÚS VIZEK</i>	127	<i>NEGATÍV VARÁZSLAT</i>	145
<i>SZONETT</i>	128	<i>MIKÉNT...</i>	146
<i>LAPOZGATÓ</i>	129	<i>FÖLDI FÉNY-KÖTELEKBEN</i>	148
<i>CSENDES SZAVAK</i>	130	<i>GOMOLYGÓ FELHŐK – GONDOLATOK</i>	149
<i>DIMENZIÓVÁLTÁS</i>	131	<i>LÉPÉSEK</i>	150
<i>VIS Á VIS</i>	132	<i>VISSZHANG</i>	151
<i>ELPERGETT HOMOK</i>	133	<i>TARTALOM ÉS FORMA</i>	152
<i>A TŰZ EMLÉKE</i>	134	<i>EMBER-LÉLEKBE ÍROM...</i>	153
<i>AZ OLASZ LÉLEK</i>	135	<i>ÚJ FORMA</i>	154
<i>VASÁRNAPI VEREBEK</i>	136	<i>IHLET</i>	155
<i>FÉNYES ÜNNEP</i>	137	<i>KÖNYVTÁR</i>	156
<i>SZITÁLÓ CSEENDBEN</i>	138	<i>ESŐCSEPPEK FÉNYE</i>	157

Szerzői ajánlás

Rendhagyó bemutatkozási formát választottunk ennek a könyvnek. Második megjelent kötetemet tartja kezében a Kedves Olvasó, mondhatnánk, ha hagyományos nyomtatott kötetről lenne szó. A harsogó, felszínes művek világában nehezen lel otthonra a klasszikus igényű költészet. Mondhatni, semmilyenre, mert nem veszi fel a haladónak mondott formákat, az igény szintjét pedig semmi áron nem adja fel. Sem a szerző, sem a grafikus, sem az a szellemi közeg, amelyből inspirációikat nyerik.

Talán vehető olybá, hogy kénytelenségből alkudtunk meg a korszak nyújtotta lehetőségekkel, amikor elfogadtuk a Bródy Sándor Könyvtár kínálta meghívását e-könyvben való megjelentetésre. Ha így van, akkor ez csupán a korszaknak szól, mert Eger nagyhírű könyvtárában, immáron digitálisan olvashatónak lenni komoly tisztesség. Ha a fiatalabb nemzedék ebben a formában lapoz bele többet a költészet mai üzeneteibe, akkor mindenképpen érdemes elfogadni a meghívást az elektronikus könyvek világába.

Az adeptus ébredése c. kötet követi a korábban megszerkesztett és kiadásra váró kötetek formai igényét. Nem oszlik versciklusokra, hanem füzérszerűen sorjáznak egymás után a versek, melyek között ezúttal is elég sok a szonett. A versek királynője mindig helyet parancsol magának, mert formai szépsége mellett nagy tömörítő erővel bír. Nem hagy időt szófecsérlésre, mellébeszélésre, tehát igen őszinte versforma. Mellette természetesen helyet kapnak egyéb költemények is, Egernek pedig gesztus értékű a költő részéről a városnak szentelt ciklus, valamint történelmünk jeles alakjairól írott szonettjei. Köszönetet sugallnak és megerősítik szövetségesként maradási szándékát.

Eger gyermekkorom ajándéka volt szüleimtől.

Tízévesen kerültem ide, és tanulmányaim, valamint külföldi peregrinációm kivételével folyamatosan itt élek. Már nagyon fiatalon megihletett a város hangulata. Voltaképpen úgy kerültem ide, hogy nővéremmel közösen választottuk ezt a helyet, melyet szüleink jóváhagytak számunkra.

Bár olykor kritikával illetem a városvezetést, a genius loci ez alól kivétel volt. Ide mindig öröm volt visszatérni.

Művésztársaim, akik korábban szenvedték meg a korszak értetlenségét vagy idegenkedését, valamilyen misztikus formában itt hagyták kezük nyomát. Épített, írott kultúrában, műalkotásokban, kovácsoltvas ablakokon és erkélyeken, s a város büszkeségén, a Fazola-kapun és még számtalan más formában. Olyasmi ez, amit egyetlen despota se törölhetett el. Nem látta, tehát nem támadhatta. Vad történelmi korok pedig szép számmal vágtaztak át a városon magán.

Az adeptusok tapasztalt, öreg lelkek, akiknek hivatása van, de rejtőzködve élnek közöttünk, mert a földi erők vad, pusz-

tító szándékkal rontanának rájuk. Az ő feladatuk viszont igen fontos. Az értő szemek, fülek majd továbbviszik és átadják, mások számára is érthetővé teszik üzeneteiket. Jelen kötetben sok a verses esztétikai tanulmány, ars poetica, melyeket játékos formák lazítanak fel és léptetnek tovább, hogy végül könnyebb és élvezetesebb olvasmány legyen a gyakran súlyos mondanivalókkal terhelt lapok anyagából. Talán nem lehetetlen vállalkozás, hogy a szórakoztatóipar felszínes világától sokszor már megcsömörlött olvasó is belelapozzon és együtt gondolkodjék a szerzővel és állandó szerzőtársával, Fridél Lajos egri művésszel. Lectori salutem.

Murawski Magdolna

Tisztelt Versbarát Közönség!

A vers ma a vajtfulűek desszertje, ha hangzik, s ínycsekek olvasmánya, ha könyvben-füzetben kézbe vesszük. Az információáradat, az okostelefonok világában ma maroknyian olvasnak –hallgatnak verset.

Mondhatnánk: A VERSOLVASÓK KIVÁLTSÁGOSAK, A LÍRÁT MANAPSÁG MEG KELL ÉRDEMELENI, S MEG KELL KÜZDENI ÉRTE.

Murawski Magdolna még idejében jutott el oda, hogy egy viszonylag szélesebb nyilvánosság elé lépjen. A versírás, mint minden alkotás nyúlgát-építés a halál ellen.

E-book-ja, e-könyve (a számítógépes könyv-olvasó még anynyira új nekünk, időnk sem volt megszokni), Az adeptus ébredése egy magyar költő verseit tartalmazza.

A magyar költő fontos-e még?

Úgy gondolom, egy nehéz történelmű nép körében, ahol a nemzeti tudat és a nemzeti lét eléggé gyakran vált kérdésessé, még mostanság is fontos lehet.

A költő mint hadvezér, agrárpolitikus, hősi halott, miniszter, börtönlakó; mindezeket természetesnek tartjuk a magyar irodalomban évszázadok óta.

Szerzőnk viszonylag hosszabb időt töltött a hazától távol (nem föltétlenül saját passziójából), több nyelvet elsajátított, életidejének jelentős részében a nyelvtanítás nyújtotta a megélhetését.

S közben volt lapszerkesztő, publicista, s nem utolsósorban lírikus. Verseit olvasva megállapíthatjuk, hogy nem állunk rosszul a költői minőséggel.

Minden nyelv sajátos, a magyar nyelv még sajátosabb. Ugyanakkor a magyar nyelv elszigetelt, a magyar nyelv világ-irodalmi halál. De: a magyar nyelv költészetre kiemelkedően alkalmas.

Ezt érezzük Murawski Magdolna verseit olvasva, ahol a mérműves forma jól szolgálja a gondolatot. S mert világirodalmilag életveszélyes, lényegéhez tartozik bizonyos fajta ki-látástalanság, amely persze a végső, emberi kérdésekre való

kilátást jelenti, a lét, az egzisztencia határhelyzeteinek állandó, sok évszázados átélését.

Ez a líra kihasználva a nyelv ragozó mivoltát, vagyis asszonantikus rímgazdagságát sokkal nagyobb mértékben rímelő, mint az a világirodalomban szokásos.

A költő az érzelmek szakembere. Murawski Magdolna terepe az úttalan terep felderítése. A teljesség, a természet, a magányos lét, az ember céltalanságának és társtalanságának felderítése. Hogy lépni tudjunk. Engedjük lépni ezeket a verseket, s ezúttal e-könyvolvasó alakban eljutni az olvasóhoz.

Még valamit: magyartanár lévén gyakran készíték föl tanulókat szavalóversenyekre, ahol ezek a gyerekek többször nyer

tek, illetve helyezéseket értek el regionális, illetve megyei szinten is Murawski-versekkel. Költészetével olyan jelentős szakemberek találkoztak, mint Szepesi Erika, Jánosi Zoltán, Szörényi László irodalomtörténészek, esztéták.

Válogatott versei bár egy adott kor termékei, nagy léptékű összegzésnek is tekinthetőek. Fogadjuk szeretettel, megbecsüléssel. Fogadjuk szeretettel mi egriek, hiszen egy nagyobb ciklus is e barokkosan sárga várossal, mindnyájunk örök szerelmével foglalkozik.

Üdvözet az Olvasónak!

Kaló Béla

Tükörkép

Üvegnek fénye csillan: ó-tükör
képet mutat: így látnak társaid.
Külsődnek vélt s valós hatásait
felmérve szórakoztat vagy gyötör.

Az égi fénynek tükre: más-hatás.
Belső felé halad szelíd sugár.
Meglátod s változás reménye vár:
anyagban éteri feloldozás.

Homokszem elfedi e föld-valót.
A csillogás csupán illúzió.
Két pont között lebeg a lét-hajó.

Egyként nyújt izgatót s megnyugtatót.
Mit látnak, láthatod, s tán elhiszed:
az egyetlen valóság itt lebeg.

Írói hagyatéék

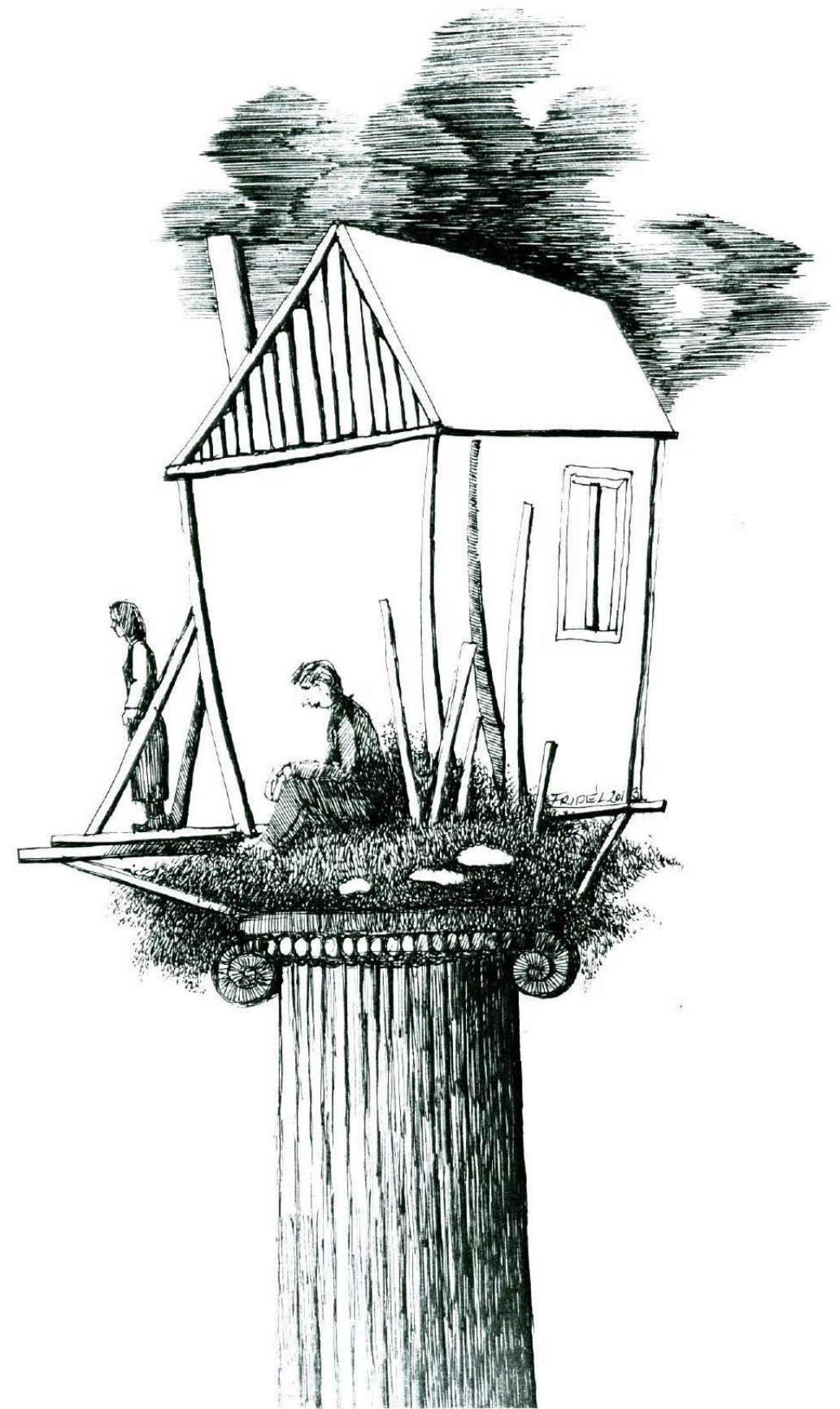
In memoriam Márai Sándor és Szabó Dezső

Két gőgös úr tekint ma vissza rám.
Mindkettőt úgy cibálta végzete!
Gyermektelen korának gyermeke
volt, s kis zugot se lelt e szép hazán.

Külhonban bujdosott otthontalan
házaja-vesztett, szépeszű gyerek.
Emlékei utána intenek,
s az életük egyként boldogtalan.

Erdély s a Felvidék siratja el.
Fölöttük kései szavak hada,
ha szólna is, csupán csak kongana.

A fürtös gyermek többé nem felel.
Ám gazdagon hagyatkozott keze:
minden szavában száz titok s zene.

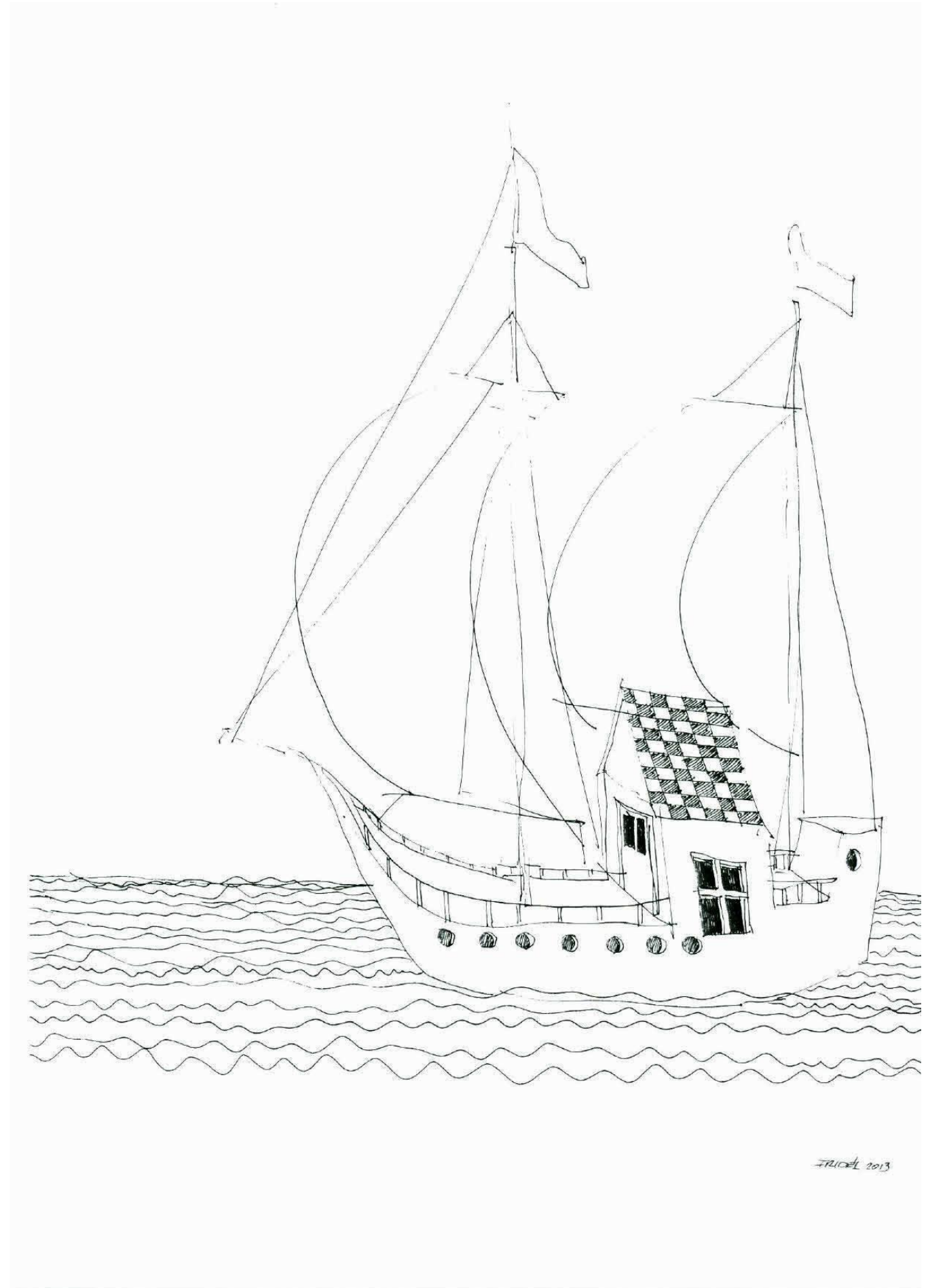
Lét-csillámok

Hajó suhan. A hangja lágyan hallható.
Halk csobbanás a tiszta, lágy tükrű vízen.
Emléke száll. Mélyében volt-magam viszem.
Már vált a kép: vágta az vizet nagy, tarka ló.

Nyilazni és robogni egyaránt tudott
a kéz s a lélek: furcsa sok redő a máz.
Változni hívta ismeretlen, földi láz.
A végzete oly vakmerőn futott.

Apadt hite? Jött újabb, égi tartalom
s magához vont a csendesen, mint gyermeket,
és dús erővel így táplálta lelkemet.

A tévedés is én vagyok, megvallhatom.
Egy körforgás a lét: születni s hullni kell.
A változás emel: új rangod éred el.

Párbeszéd-összhang

Mint vékony indák, szép színes szavak
fonódnak egybe. Furcsa hang zenél.

Egy hús fuvallat hirtelen elér.

Új mondat s régi egybehangzanak.

A lélek halkán így építkezik.

A megvalósulás új korszakot

hoz el. Nem ismersz többé hézagot.

A szó-tükörben hang szépítkezik.

Csillognak szótagok. Vázuk rezeget.

Mit elmondhatnál, hang-sziporka már.

A mondaton ragyog egy fénysugár.

És interpunkciót simít kezed.

A csend ölelné mély öblébe ezt

az érzést. Hangod él s dalolni kezd.

A szó

A szó

játékos lét-elem, új-alkotó.

Csúnyán rezeghet, gyilkos hév nyomán
és elvadulhat szócsaták során.

Ám simogatva, lágy selyem gyanánt
megtisztít kedvesen,
tüntet rosszat, mi bánt.

A szó, a lány

mint bársonyos erő, mint lenge vágy,
mint szép tavasz, mint szellő, fű-selyem.

A vágyad egy: naponta itt legyen.

A csendes alkotás szabad hullámai
benned haladnak: lényed lángjai.

Szavak, szavak...

badarság, bárgyú és hazug, süllyedt hadak.

De sokszor is hallottalak!

Elég viszont egy gondolat,

hogy balgaságaid elhulljanak...

A szó, a szép

csodás erő, nyílt, tiszta kép.

Akár hamvas virág:

a szirmain varázslat, teljesség-világ.

Míg mindez tündököl,

egy fény-ruhába öltözöl.

S vagy egy vele:

egy hangban Mindenségnek gyermeke.

Tiéd lehet a játék és a szó,

a nyugtató, a szépbe bódító.

S tiéd a lét maga:

halvány erő szépségnek száz hava,

a mélykék égnek csillaga.

Libbenő (gésa-dal)

Fodrok, szárnyak, leffentyúk
szállnak s szólnak csengettyúk.

Tiszták, szépek és bátrak
rám vagy rád ma úgy várnak.

Libben, lobban lángocska.

Perdül, fordul táncocska.

Kedves, édes, szép és dús.

benned zeng ma: test, vér, hús.

Szépségednek bálványa

áll itt: angyalnak szárnya

libben s száll is távol már.

Égnek kékjén távlat vár.

Két kar tárul: rád vár lány.

Szívében laksz: dús bálvány.

Cirógatva altatna,

kedves szóval nógatna:

édes, fényes úr lennél,

szárnyas vágyban élhetnél.

Engem válassz, légy párom!

Halk szód, hívásod várom.

Libben, leng és lobban már,
minden dallam új tért tár.
Gésák tánca: könnyed vágy.
Minden hajlás szép és lágy.
Leng és zeng és cseng és bong.
Éjjel s nappal felzeng gong.
Hajnal libben, s csendet nyújt.
Szemben s szívben lángot gyújt.
Minden szikra füstté lesz.
Táncol, szédít s széppé tesz
halk szín, mély árny, gyöngy – lánc – ék,
halvány köddé áttűnt ég.
Két kéz kér ma: simítsd meg.
Felhő illan, csend hat meg.
Tiszták tánca érett s szép.
Eggyé mosva föld és ég.
Gyermek-lényed átadtad.
Fény perdül és árny ballag.
Gésák nélkül bús lennél.
Mindent mérgebben tennél.
Libbenj-lobbanj, perdülj hát!
Légy jó, hívd hát szép gésád!

Hangok – fűre és levegőre

Mindenfelé rezegnek furcsa hangzatok.
A vágy pihen. Szelíd sugárban él a nyár.
A Mindenség csodája hirtelen leszáll,
és benne zúgnak néma égi szózatok.

Fűszál remeg. Míg hajlik, libben s lengeti
a Lény csodáját, rajta tiszta fény üzen.
Hogy szél libbenti, éled máris hirtelen.
Élén lobogva dal szól, lelke pengeti.

Áradni, együtt szállni, ám maradni még:
betölt csodája ennyi, így kell *lennie*.
Míg más lényeknek futni kell, csak mennie,

ő mélybe ér, s a földre rákacag az ég.
Lobogva futnak szellők. Égi hang remeg.
A Mindenség ma együtt pulzál és lebeg.

A Művészet Esztétikája

A Szép hiánya nincstelen hadat idéz.

Harmóniát teremts, s leszel nagy-alkotó.

A rend hiánya lélek-bántó altató.

Mit adhatsz, hogyha műved nem csodát igéz?

Használni akkor van jogod az eszközöd,

ha benned istenség-erő munkál s rezeg,

ha műved klasszikus, a fénye szép s remek

a mozdulat, mellyel anyagba ötvözöd.

Nincs érték mindezek híján. Esztétikum

a név, mely művedet adó – határozó.

Hiába élsz, ha nem vagy új erőt hozó.

Fütyülni fog csupán az égi publikum.

A Mindenség Csodája: célod ez legyen!

Vezérel égi tisztaságú értelem.

Küldetés

Egymással vívni végzetünk. Tagadhatod
érzéseid, de földi por s hamu belep.
A lelkünk szépet hozni földre érkezett.
S hogy szólsz és szólok, dús hang zeng, új hangzatok.

Teremteni karodban él titán-erő.
Ha mozdulsz, égi ujjvonás nyomán marad.
Bár kételkedtél benne annyiszor magad,
a rezdülésed tiszta és előkelő.

Én légies csodákkal töltöm újra el
mindazt, mi űr és színtelen s szépség híján
tengődik, ám a műhöz kell a jó titán,

ki fél-valómhoz érve teljesül s felel.
Tükörkép csillan, épül új remek-való.
Szépség valósul: égi tükrű, tiszta tó.

Az adeptus ébredése

Távol s közel ma egy. Megúntad álmaid.
Gyötrelmesen haladtál végtelen vízen.
El sem hihetted, hogy szeretnek, s ennyien.
Ma mégis, ím, követnek halkán társaid.

Az éltető energiák adeptusa
egyként sugároz mindenk felé tudást.
Egy dús ajándékot hozott: lét-álmodást.
Teremtő fényben égve zeng ma himnusza.

A belső tündöklés hat át. Megértened
csupán egy pillanat varázsa – csendje volt.
Életre kelt a dermedt kő, a furcsa, régi, holt,

feltámadásként érve lenti életed.

A távolság ma belső csenddé tűnik át.
Szemed ragyogva múltba és jövőbe lát.

Gyógyulás

Bár földre sújtott néma fájdalom,
léptem feléd kezemben hozva fényt.
Süllyedt világnak adni új reményt,
a tiszttem ez. Csodáját vállalom.

Elhinni oly nehéz: erőt fakaszt,
hol csüggedt kéz volt s lankadt érzélem.
Csodája fénybe, tiszta térbe zeng,
előhív volt-időt, elmúlt tavaszt.

Duzzaszt erőt és porlaszt rossz hitet.
Az áradása: fény, hit, jótevő.
Egy mozdulatból tárul, ím, elő.

Varázslatát tudod, s alig hiszed.
A fájdalom szakadt. Csupán a Szép
maradt velünk. Zenél a régi kép.

Megérintett lélekkel

Megérintett a tisztaság. Lelked remeg.
Mélyében annyi szó. Hogyan formázd tovább?
Mint engedelmes bábu, némán lép a láb
és ismeretlen furcsaságok intenek.

Leszáll a légből, andalít aranysugár.
Lényedben rezdül már a szó. Indulni kell.
Lobogva intenek feléd, s nem érdekel,
lejárt lemez, ha szól. Rád ég csodája vár.

Ragyognak tiszta fények. Mindet ismered.
Üdvözlöd őket, régi, kedves társaid.
Rajongva látod: lények ők, barátaid.

Remek csodájuk most lehet csak értened.
Szeretve szórja rád aranyporát a nap.
Míg szembenézünk, mű valósul, áldozat.

A lélek áradása

Angyal-derű a napban: csillogás.
A létezés remek, szabad, csodás.
A fény-játékban tiszta szem ragyog.
Vagyunk, mint gyermekek, szép angyalok.

Sugár, ha árad, zeng a Végtelen.
Nincsen ma áldozat, nincs védtelen.
Csupán a csend, a csillogás ölel.
A hangtalanság mélye dús lepel.

Eszköztelen lehet ez áradás.
A lényeket bűvölte szent varázs.
A nincstelenség szűnik, él a fény.

Úgy érzed, látomás, mégis szerény,
mert nincsen fegyvere, csupán színe.
Tündöklük egyre Mindenség-szeme.

Átlényegülés

Fény-híd ragyogva ível völgyön át.

A szem beissza pompáját: csodát.

Kiválik egy erő: a fény, a szép.

Belőle épül szórt árny, furcsa kép.

És árad egyre mindez hangtalan.

Úgy érzed, benne vagy, s léted suhan.

Feloldott lénye fénye nesztelen.

Parton heversz immár élettelen.

Leomlott volt-világ: szó-épület

belőle kél, s a Mindenség remeg.

Szélben lobogva száll, új eszme int.

Mint vándor, otthonodba érsz megint.

A csend, a hang, a fény lelkedben él.

És hangtalan homály mesél, zenél.

Alkonyi teljesség

Mint csendes alkonyat, a szív nyugodni tér.
Leszálló, dús energiákban ott zenél.
Körülbebeg és úgy emel csodás szava.
Ragyog, s fényében mintha csillag porlana.

Dalolni kell varázsát: int a Végtelen.
Egy pillanat s az éj feltűnik hirtelen.
Kívánni sem lehetne szebb, csodás időt.
Karod befog ma múltakat és eljövőt.

Szabadság int feléd, bár mindez oly kötött.
Lebegsz, pedig úgy érzed, társad ellökött.
Felold a Végtelen csodája: szórt idő.

A sorsod dús igézet: szép, előkelő.
Kitárt karod ma egyként újra elfogad.
Beteljesült szabadság lettél. Száll szavad.

A szél hangjai

Fütyülve ront reád a szél: a sors.
Kabátod összevonva fázol itt,
hol tombolás az úr s egy hang visít:
„Megint hiába élsz! Mért kóborolsz?”

Kívánni sem lehetne mást. Miért
ellenkezel? A sorsod én vagyok.
Lelkedben újra száz nyomot hagyok.
Mért küzdesz? mért hiszel? Ugyan ki ért?

A társaid csupán csak lagymatag,
ernyedt és csüggedő fantom-sereg.
Nem látod? Régi végzeted lebeg,

s te tűröd mindezt szótlan, hallgatag.”
Ám porrá s köddé lesz a hang, s a szél
ismét csodáról, szépségről mesél.

Emlék

Antoniusnak

Emléke él. Lelkemben friss erő suhan,
reá, ha gondolok. Az ifjúság üzen.

Omolni kellett érett nőként vagy szűzen,
ha értem érkezett és hívott boldogan.

Megannyi nász, és mennyi élet szállt vele!
Ő jött és hódított, mert erre vágytam én,
akárcsak ő. Gazdag volt vagy nagyon szegény,
nem számított. Szerettem, ez volt végzete.

Királyi párként ültünk gazdag trónuson.
Máskor titokban volt szabad szeretnie.
A hév a régi még ma is, csupán hite

szegényedett: beéri kéjjel lágy húson.

Olykor szomorkodom. A végzet merre jár?

A lépés tétova. Várok s tán egyre vár?

A kő és a lélek

Lélekben a kő – kőben a lélek
sóhajt és ujjong: mégis újra élek!
Bezárta kinnal fájdalmi útját,
eres kő lelkében a csendnek égi kútját.
Kőben a lélek, ha csillan, szikraként ég.
Lélekben a kő, mint bánat – végtelenség.
Némán, szeretve, a bálvány hitével
szenvedély s látomás egy lángként ég el.

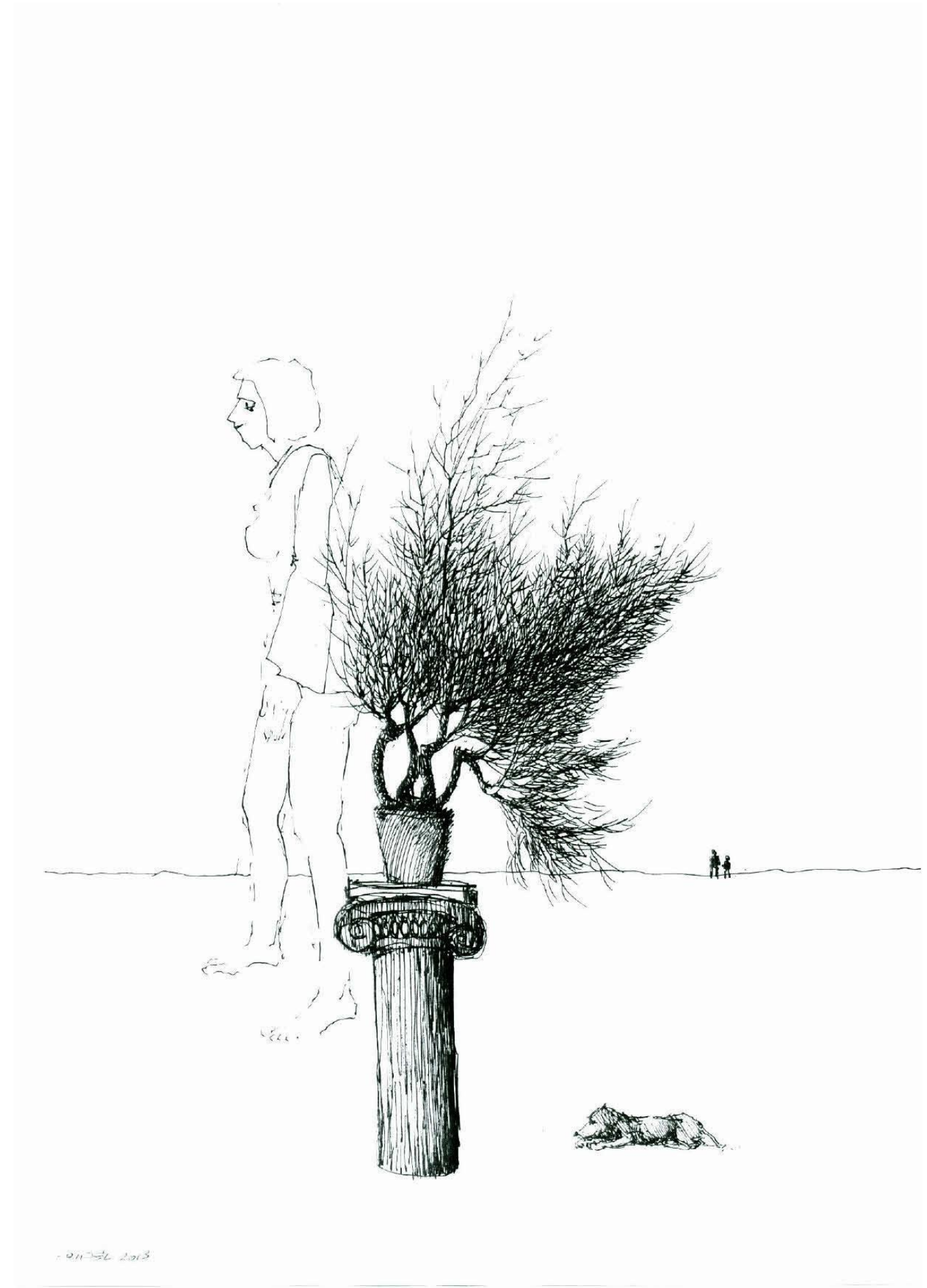

Pompeji

Titán-erő lesújtott s Pompeji megrepeg.
A földi kincs emelte egykor otthonát.
Mesés a híre, ám lakója mit se lát.
A művészet csak eszköze, s nem lét-remek.

Fényűző kertek s villák népe meglakol.
Földrengés volt az első éji intelem.
Csak páran értik. Másban nincsen értelem,
harácsol, épít s választáskor szónokol.

Vulcanus végül lávát ont, vadul felel:
„Az égi rend hiánya végzetes. Ne hidd,
hogy ön-képedre formálván szép lesz s elit
világod. Ím, bezárlak s borzalmas leszel.”
A láva és hamu, a gáz ítéletét
szenvedte mind. Hullott világban él a Szép.

Legenda

Élet-legenda: isteni erő.

A létezés lehet felívelő.

Ajándék, úgy lehet, a pillanat.

Varázserő emelni társadat.

Kiválni, tündökölni, mondd, akarsz?

Lebegni vonsz, vagy rossz örvényt kavarsz?

Szándékosod írja új történeted.

A műved naggyá általa lehet.

Legenda hinti rád csillámporát.

Mint sejt vagy, benned mégis egy világ.

Az értelem megírja lázasan,

mindazt, mi benned mélyen rejtve van.

Az életed legenda lesz, varázs.

a szunnyadásból új átváltozás.

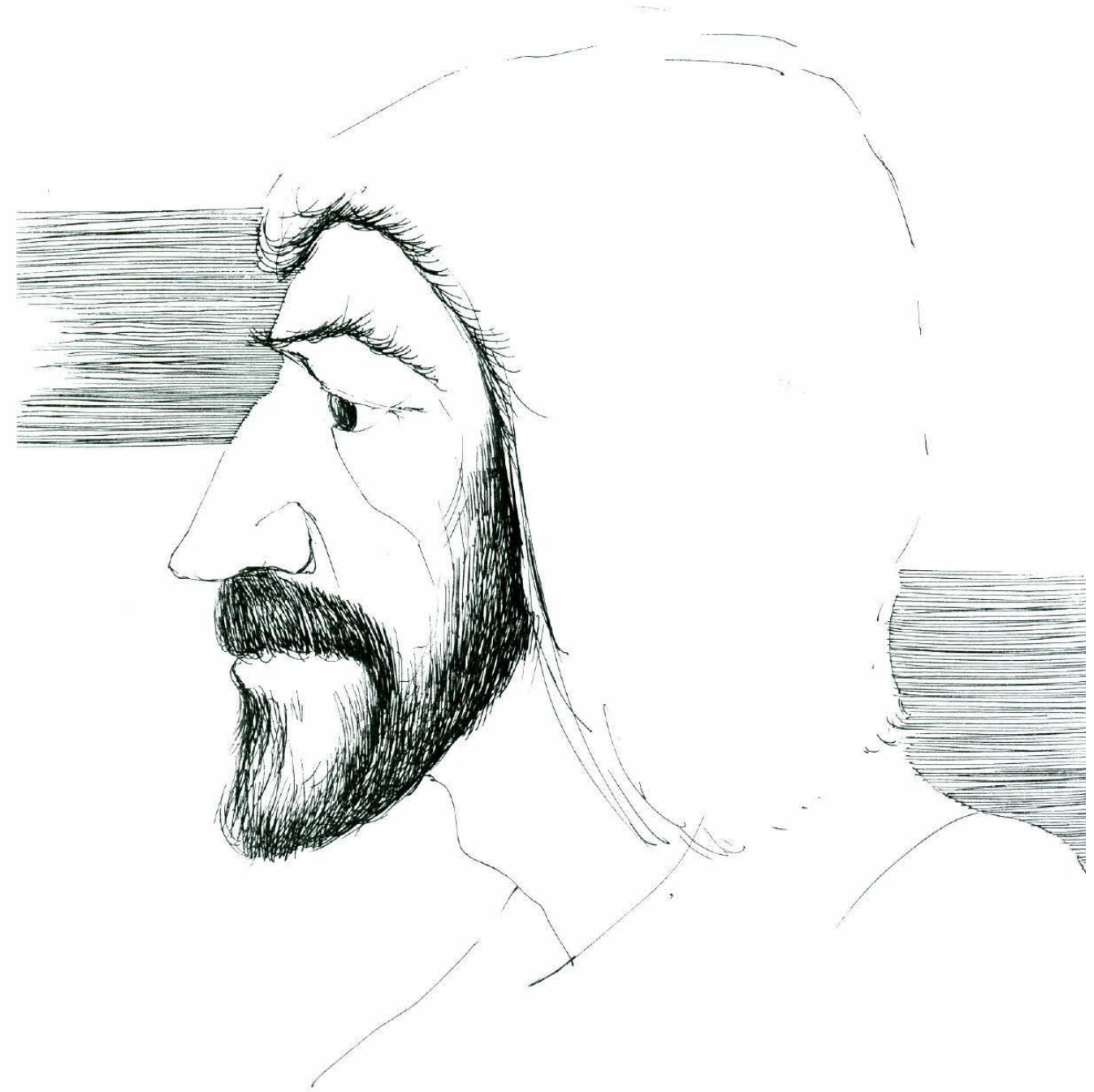
István király

Új rend s a régi benne ütközik.
Maradni? Menni még tovább? A tét
csak ennyi volt, de István szólt: elég!
Országom bennem fénybe öltözik.

Új hit kell, új frigyek, új állomás
történetünkben. Messze már a múlt.
Ha annyi küzdelemből nem tanult
a nép, a léte bűn, elkárkozás.

Mellettem állva templom csendje vár,
szent áhítat és mennyei dalok.
Királyotok ezentúl én vagyok.

Enyém e büszkén zöldellő határ.
Visszhangzott egyre ódon templomán
a hang. Utódja lépdél nyomdokán.

Szent László füve

A háború rontotta vérüket.

Pusztult a nép. Halált osztott s kapott.

A bosszú lángja mennyekig csapott.

A döghalál irtotta népüket.

László imája mennyekig hatol.

-A népen hogy segítsek most, Uram?

Mért kell pusztulniuk, ó, annyian?

Méltó választ csupán te adhatol. –

-Fogd ijadat! Ahol nyilad leszáll,

szedj jó füvet! Bajodra ír csak ez.

Népednek megmentője így lehetsz.

Hálája elkísér. Nem ront halál. –

A kék virágú tárnics lett az ír.

Legenda őrzi, s zizzenő papír.

Mátyás, az igazságos

Itáliából hozta asszonyát,
ki gyermeket nem adhatott neki.
Utód híján hát ő sem élvezi
a földi jót, csak bús jövőbe lát.

A pompa méltán őt övezte, ám
titokban lóra kap vagy jár gyalog.
Titkot kitud, szép lányt ölel, hazug
lelepleződik útjai során.

Igazságot tesz. Műveltsége nagy.
Művész-, tudós- és udvaroncsereg
jár nyomdokán. Erénye rengeteg.

És dús országot jó utódra hagy.
Követni mégse méltó egy se már.
Dicső múlt, jó remény oly messze jár.

A nagy fejedelem útja

Rákóczi

Oly ifjú még, mikor az édesanya vív
komoly csatát. A lelke nem felejt el.
A pillanat, ha jön, egy néma hang felel,
és szent a szó, mely népedért harcolni hív.

Nevelte Bécs. Sub rosa érte végzete.
Ki adhat jobbat? Hős családja vére zeng.
Bár később bujdosóként szüntelen mereng
a múltakon, ifjúként szebbre lát szeme.

Hódolt előtte nép, meghajtva zászlaját.
Ő Lengyelhon felől sereggel érkezik.
Labanc hadakkal sok csatában ütközik,
mert orvosolni jött népének száz baját.
Hisz franciának. Cserben hagyva távozik.
Labanc pöffeszkedik. Kuruc nép álmodik.

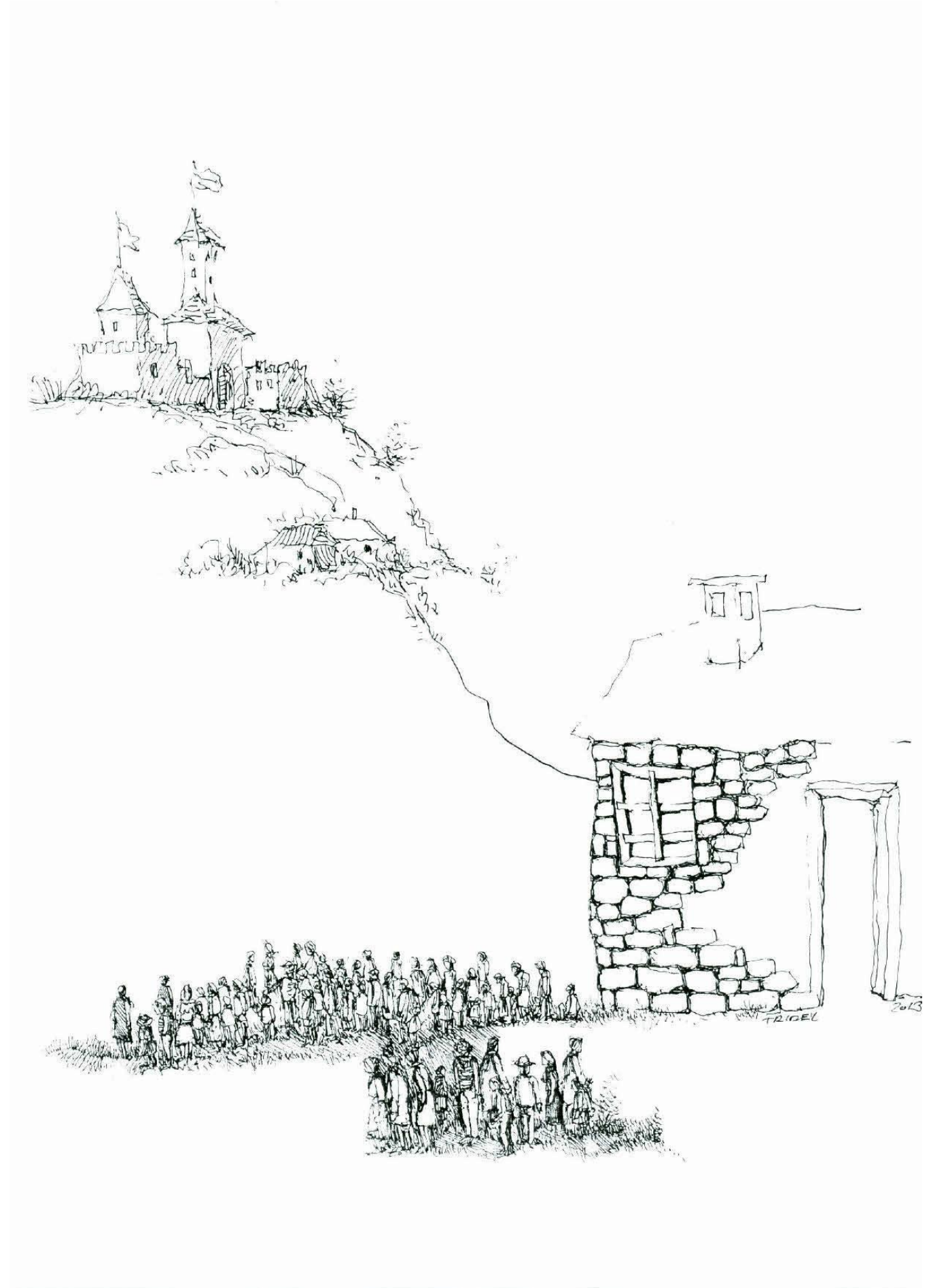
Dobó népe

Az egri vár sok harcnak színhelye.
Magyar magyarra támad. Átká lesz
e küzdelem a népnek s tönkretesz.
A jó királynak könnyezik szeme.

A bosszú sújtja: oszmán hadsereg
szétrontaná hadával álnokul.
Dühödten egyre ellene vonul,
de él Dobó és népe: egriek.

Maroknyi kis csapattal szembeszáll,
míg emberárral ostromolja őt
a rettegett pasa. Az egri nőt

csatában ismeri: cudar halál.
Győztes Dobót büntet császári kény.
A népe hálás. Műve szép erény.

Balassinak

Dalolva pengeted a húrokat,
te régi, kedves költőtárs, s felelsz.
Egy ódon, szép dalt újra énekelsz.
Itt mégis néma csend, oly bús, fogad.

Az élet úgy burjánzott általad!
Amerre léptél, dallá vált a szó.
Poézis lett a csörtető való.
Kortárs lelkében visszhangzott szavad.

Tán értened neked most már lehet,
miért e kontraszt, mért kell fájdalom,
az épület helyén mért áll ma rom,

kiégett szívnek mért szól éneked.
S hogy ránk tekintesz, mégis újra él
volt-képed, s dúlt szívünk csodát remél.

Régi kép

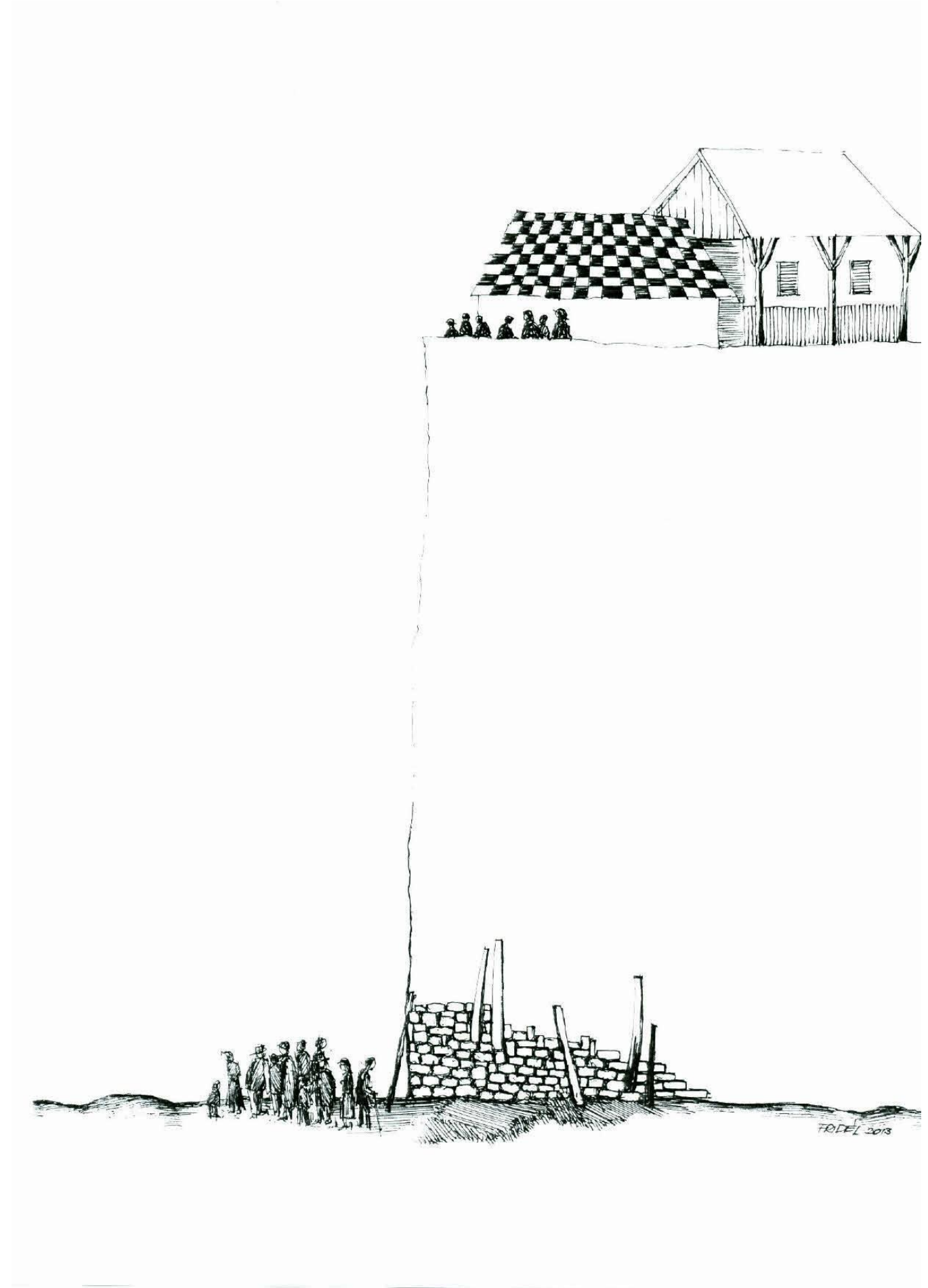
A várban

Fáklyák lobogtak. Csörgött kard s a lánc.
Mulattak néha várban s kívüle.
Az éjben hangzott furcsa éneke
a sok vitéznek, s néha folyt a tánc.

Sötétre festett, ódon várfalak
emlékük most idézik s szembesülsz.
A múlt időben halkán elmerülsz.
A fáklyafényben rád kiáltanak.

Életre kelnek arcok, emberek.
Míg szembeneztek, csend ragyog, leszáll.
S ez ódon fényben tündököl a vár.

Nincs bús homály, mely mindent eltemet.
Lobogva csendesen a fény s a kép
már benned él. Volt-óra kongva lép.

Magyar ének

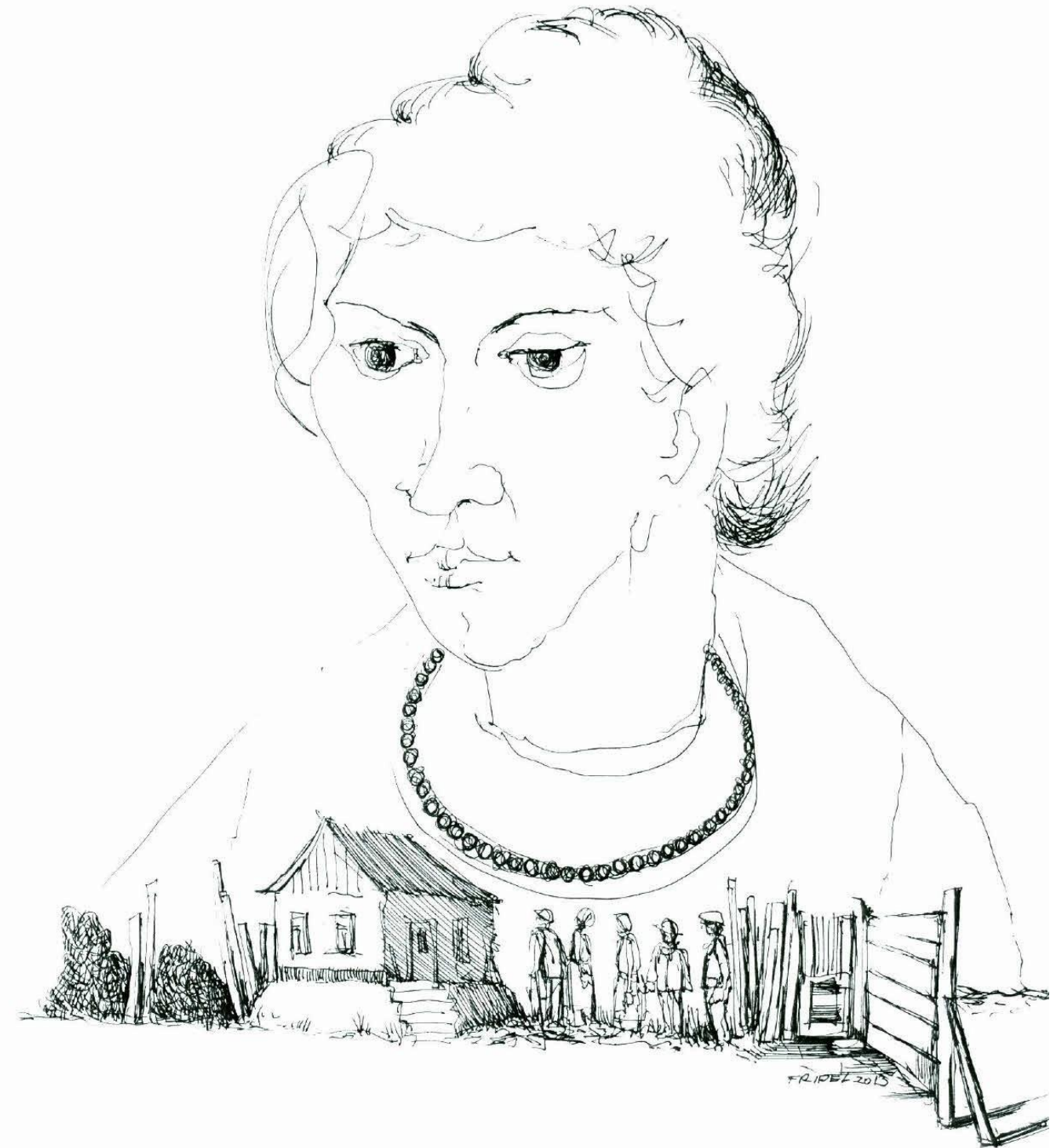
Illés Lajosnak

A térdelő magyar imája zeng.
Megcsendesülten hallgatod szavát.
Rég nem hallottál tiszta, szép imát,
ily fényeset. A lélek elmereng.

Hazádnak rendületlenül...? Lehet
benned még annyi ékes, ős-erő?
E szégyen-korban gyáva felmenő
nevelte balgaságra népedet...

És mégis együtt ünnepelni kell.
Van olykor tiszta fényű pillanat.
Egy ősi dallam adhat szárnyakat,

és minden ember bátran énekel.
Oly bús az íve, ám hitet terem
az ébredő s bízó emberszíven.

Marco Casagrande: Szent István

Egy elhagyott helyen található
a szentnek szobra: furcsa, régi kép.
Eszedbe nem jut: tán lehetne szép
alakja, volt-művésznek vízió.

Olaszthon adta művész-álmait.
Hol alkotott, számára tán rideg
és másmilyen föld: szürke ég s hideg
a tél, az ősz, megtörte vágyait.

Magában csendesen mormol imát.
A szó olasz, a gondolat magyar.
Lélekben s benned érzés-sort kavár.

A véső így farag harmóniát.
A háza áll ma is. A lelke száll.
Az emléknapra eljön s megcsodál.

Fáklyás ünnepen

Gyertyát s fáklyát hozunk ez ünnepen.

A fény, a lélek tükre, tündököl.

Lelked ragyog. Dús lángba öltözöl.

A vágyad egy: a fény benned legyen.

És minden lobbanás áthatja már

a lényed mélyeit: imádkozol.

Lecsendesült lélekké változol,

és templomán csodája – rendje vár.

Az égi fény lobog. Szikrája szent.

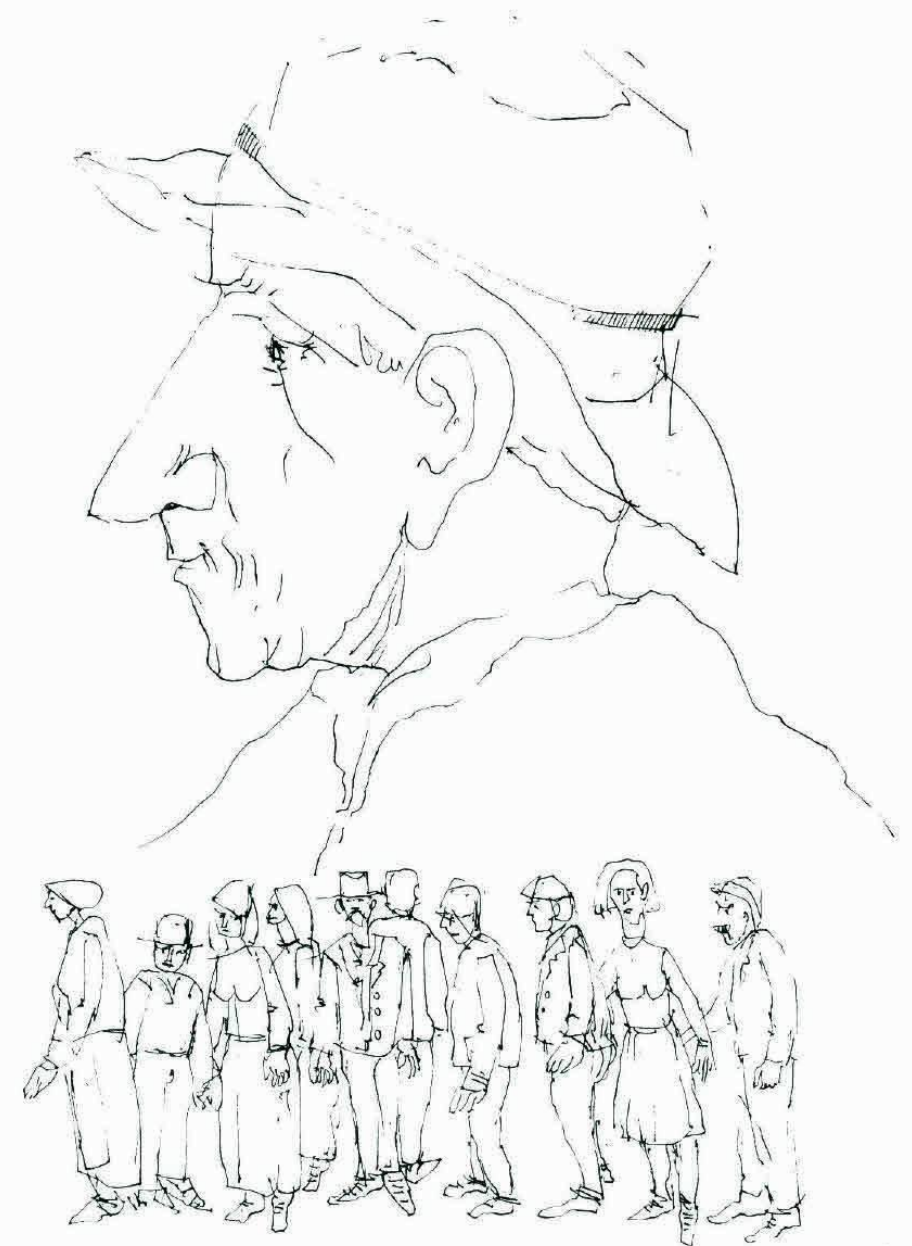
Mint tűzeső, mint hulló csillagok

a lények és a fények. Kint ragyog

az éji lámpás: csend-csodát dereng.

Belül tükörkép: égi tisztaság,

az éji fény-ragyogta szép világ.

Kihalt ház

A ház fala halott.

Lemálló bőre rothadása szörnyű jel.

Ödöngsz, ödöngsz csak odabent.

Kiáltasz, senki nem felel.

Visszhangja nem él. Ő is elhagyott.

Csupán a lelked énekel.

Egy régi emlék üzent.

A ház lelke immáron nem él.

Vagy csak eltávozott?

A gyáva emberhad oldalog szemlesütve.

Hazudik szebb-jobb holnapot.

Nincs jel. Immáron semmit nem remél.

Lyukas mennyezeten át bámul csillagot.

Keze ökölbe szorul. Legszívesebben odaütne.

A ház a lakóival együtt él, míg élhet.
Az emberek alélt szuszogása a pórusokba hat.
A ki- s be járkálások, ajtócsapkodások is szívdobbanások.
A falak figyelik vívódásaidat.
A csendet is beszívják, e furcsa mérget.
A visszatéréseid: őket megtartó akarat.
A távozások mind gyilkos indulat, elmúló lélek-villanások.

A ház halott lakója itt csoszog.
Nappal és éjjel olykor visszatér.
Döbbenet hallgatod immáron anyagtalan lépteit.
Néha tüzet rak vagy bágyadtan inni kér.
Asszonya szitkait hallgatja, aztán magában morog.
Gyerekek omlott kuckóban mesél.
A méz perreg. A zizzenéssel néma árny-jel érkezik.

Minorita templom

Templom csendjére vágyva erre hoz szívem,
s hogy lassan lépdelek, hazámba érkezem.
Mélyén ott vár helyem: Isten-jelölte hely.
Míg halkan szól imám, válasz jön, égi jel.

Mellettem másik hely üres. Ez társamé.
Lesz még idő, hogy visszatér az Úr elé.
Most csend van s félhomály, de halvány fénysugár
szűrődik ablakon és áhítatba zár.

Egy szózat csendül. Halk moraj az Úr szava.
Erősítés és égi rend szól általa:
-Menj most, leányom, mára elbocsátalak.

Ígéreted pecsét. Magad vagy fény-alak. –
A lépcsőn lépdelek. Közétek érkezem.
A fény dalol. Hozom felszentelt életem.

Dobó tér

Ülök szobor tövén, hol víg gyereksereg
viháncol. Másfelől éhes veréb szemet
vagy hullott morzsát szedni jön. Kíváncsian
fel-feltekint. Szemlélem csendes-boldogan.

A téren két szobor. Két korszak szembenéz.
Az egyik hősiés. A másik csak vitéz.
Érckardok csengenek. Az éles penge vág.
Egy korszak int. Poéta zengte hős dalát.

Itt járok én is köztetek. Halvány szavam
kiáltana, de gyöngéd volnék jómagam.
A durva szó a népségnek való. Nekem

elég, ha felkínálhatom fény-életem.

A napsugár szoborra száll. A tér ragyog,
és benne ülve én is, ím, szobor vagyok.

Dobó-piac

Vad nép tolongott s csörtetett e helyt.
Az emlék ódon s lelkünk nem felejt.
Esküdni hívta népét jó Dobó,
ki büszke ember volt és jót hozó.

Török bazár lett másik vad koron
e csendesen húzódó, régi rom.
A szent helyen török pingálta fel
a szégyenét, de tűnt a vész s a jel.

Vihar szaggatta mind e helyt. Neve:
történelem. Halott lett érdeme.
S hogy süllyedünk, a mélyben érc-hadak

dobognak s olykor felkiáltanak.
Kíváncsi nép tolong felül. A mély
nem válaszol. Ma éj van, sűrű éj.

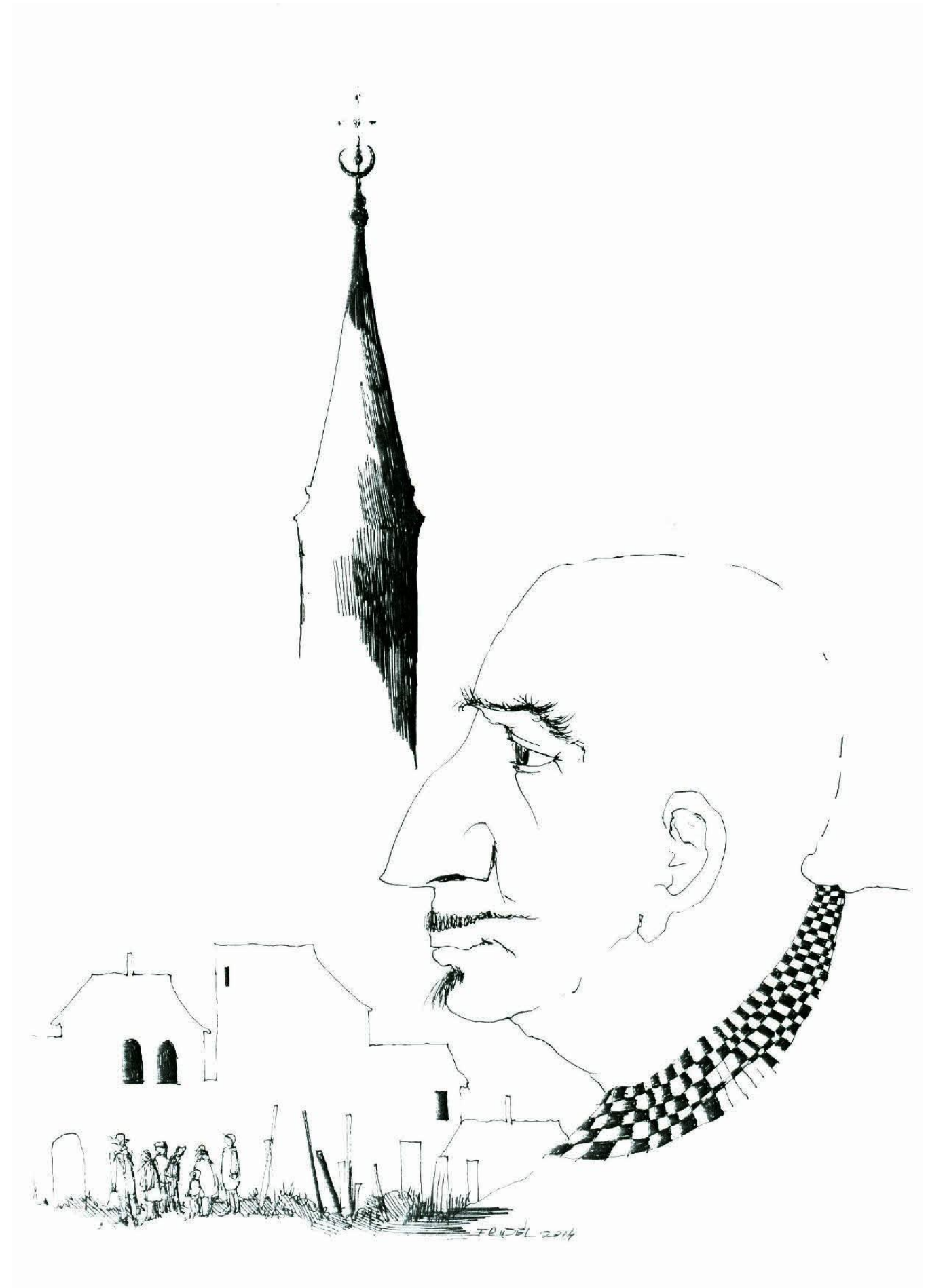
Minaret

Karcsú torony mint halk zene emelkedik
a hajdan tágas téren. Halk morajt idéz.
Elmúltak századok. Elhullott sok vitéz.
A karcsú ív ragyog. Büszkén fényeskedik.

A város nemtelen korát idézve áll.
Ránézel és Allah nevét kiáltja pap.
A döbbenet lesújt. Haragja újra vak.
Isten nevében embert öl s még prédikál!

Szemed tovább tekint. A dzsámi romja sincs
hol összegyűlt a nép. Közöttük pár magyar.
Négy század leple oly kegyes. Mindent takar.

Maradt e szép torony mint ritka régi kincs.
Kíváncsi nép naponta mássza lépcseit.
Alatta bóvli-árus gyűjti pénzeit.

Kis Dobó tér

A téren át aprócska kőhíd-ív
ódon helyet kínál, sétára hív.
A tágas térből szűk terecske lesz.
Nappal zajos. Éjjel szintiszta nesz.

A hídról vízre nézel. Fut, susog.
Mélyében hal. Hátán fodros habok.
Az utca szűk mindenfelé. Neve
egy régi kort idéz, zajjal tele.

Butik és étterem mindenfelé.
E történelmi hely perc-emberé.
Zenélni itt tanultam én. A ház

ma puszta rom. Lepergett múltja máz.
Családias lett hely s idő. A vár
bölcsen tekint le rá. Fényárban áll.

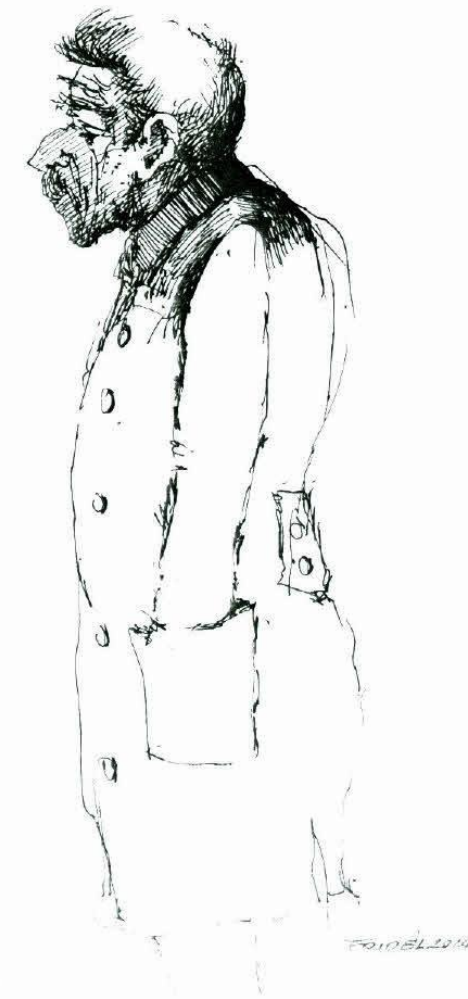
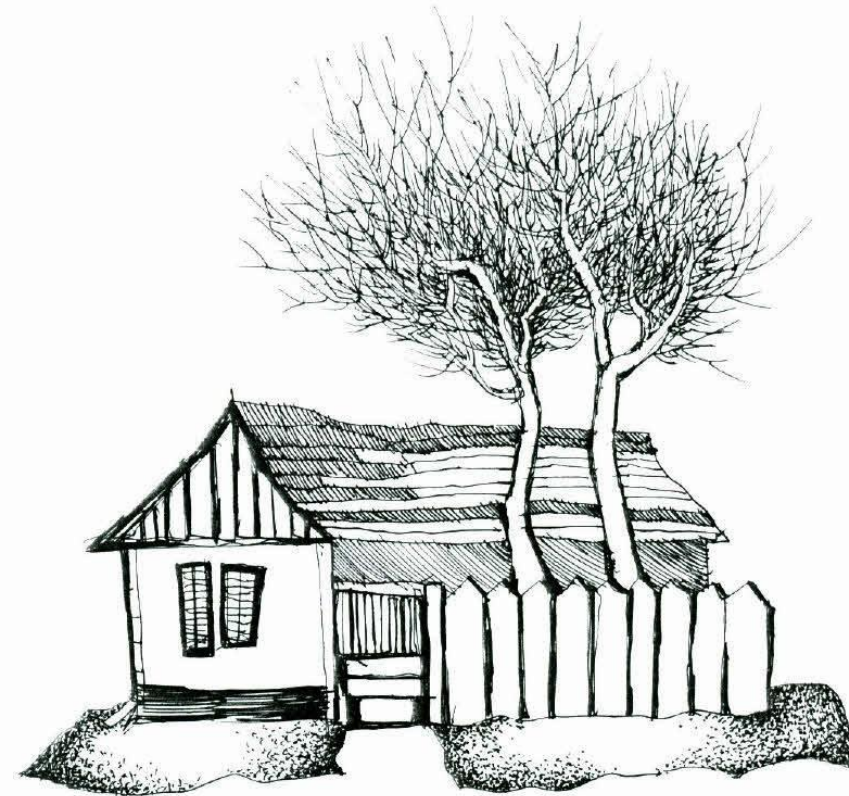
Gárdonyi-ház

Az egyszerű ház mára múzeum.
Kertjében író szobra áll. Szerény,
mint hajdanán. A műve szép regény.
Házában régi kort les publikum.

Tán tisztelték is őt. Mogorva volt.
Pipázott s olykor könyvet venni ment.
Mikor pihent is tán nekünk üzent.
Vendége ritka. Hangja csendbe-holt.

Hogy körbesétálsz zizzen száz papír.
A polcokon elmúlt idő neszez.
Vaskályha áll. A korszak lelke ez?

Az író annyi csak, mit könyve ír?
Kilépsz és fény fogad, harsány, heves.
Emlék rezeg, s ez is különleges.

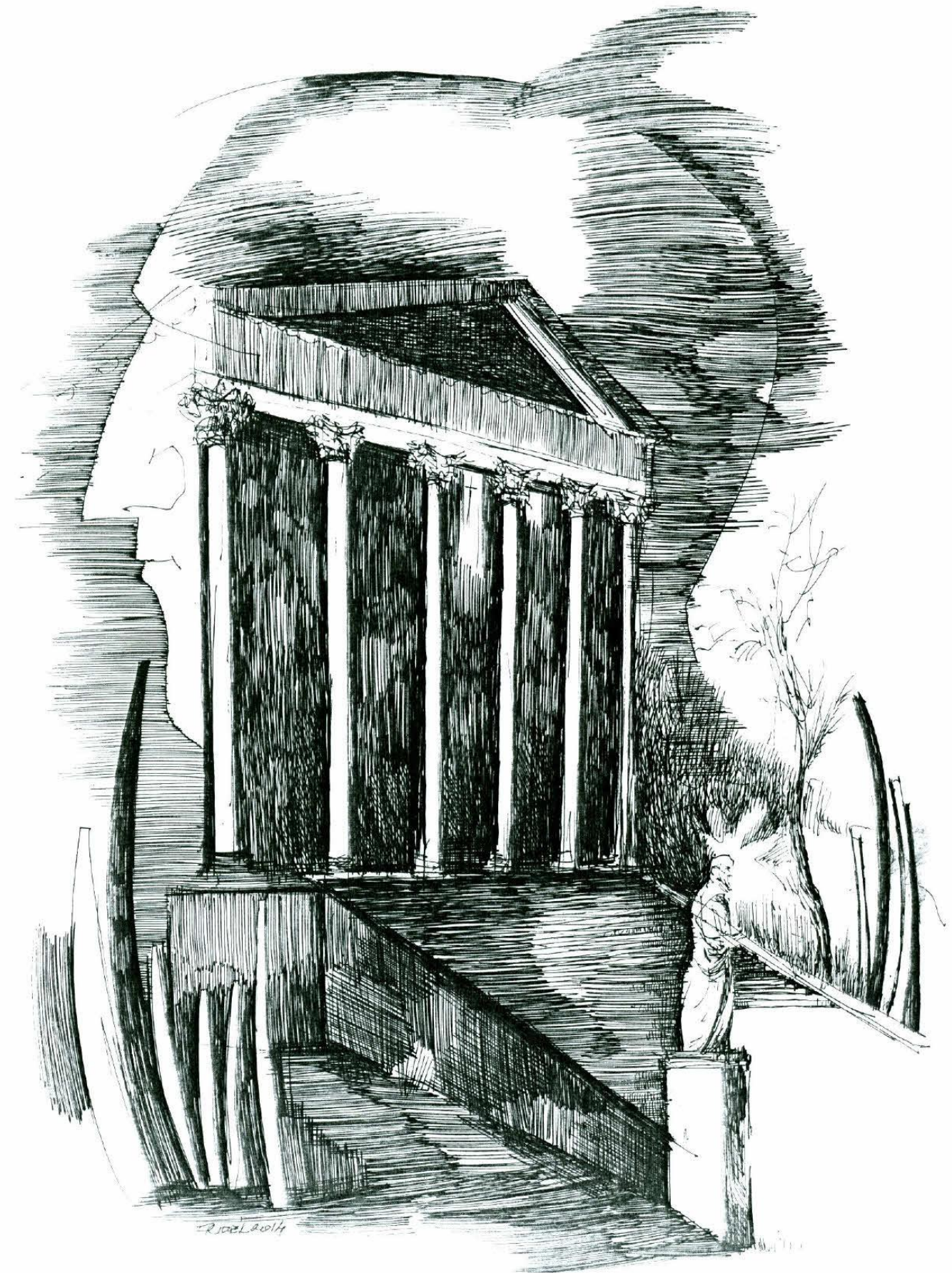
Bazilika

A Szent Mihály templom helyére épült.
Látványa grandiózus. Véle szépült
a régi hely maga. Kisvárosunknak
jelképe lett és ünnep-hely magunknak.

Apostolok fogadnak kőbe vésve.
Magas lépcsősoron haladsz. Lenézve
a tér nyüzsgése elragad. A lélek
fordulni kész. Már csendül benn az ének.

Lenyűgözően klasszikus aránnyal
fogad a belső. Égi tartománnyal
találkozol, ha áhítattal éled

halkan mormolt imád, feladva éned.
Égbolt tekint le rád. Koncert ha zeng benn
kissé profán a hely zajos tömegben.

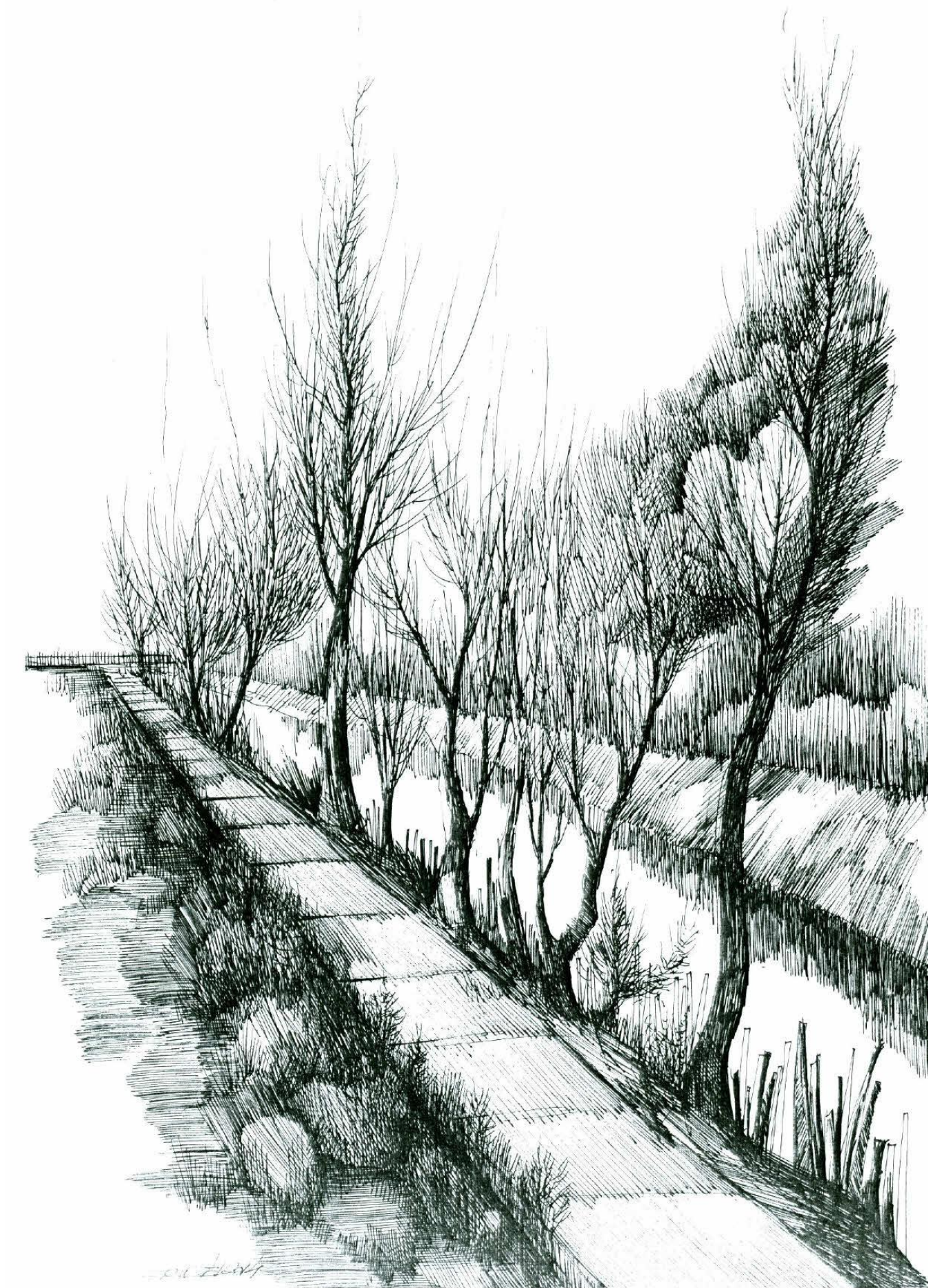
Érsekkert

A lombos fák alatt sétálni jó.
Patak csobog, hajdan-volt vad folyó.
Gyerekkor és jelen ma egybezeng
e helyt. Harmóniát sugall a rend.

Kő-Borcsa vén platán alatt hever.
Kudarca minden új helyett ezer.
Virág takarja már Iván helyét,
mert távozásra szólította nép.

Aprócska kőhíd áll volt-tó fölött.
Lényében rend s arány. A Szép kötött.
Lágy íve tágas térre elvezet.

Tradícióban él a szerkezet.
És száz madár fütyül. Mindenkié
e hely, hol csend az úr, a senkié.

Daidalosz

Diákkoromnak hősi tette él
e műben. Zaj van itt, mégis zenél.
A szárnyas képzelet hatotta át
a szobrászt, művét és jelenkorát.

Vad korszak érce halk imát teremt.
Az ellentét feszül, de úr a rend.
Szárnyalhatsz bármilyen barbár koron,
ha lelked óvod, s szellemed rokon

az égi renddel. Tisztaság a cél.
A fény elér és benned újra él.
Bár fáj a veszteség, továbbrepülsz.

Kitartó szárnyadon, ím, felkerülsz
Szellem honába. Égi kék szemek
kacagnak és feléd tekintenek.

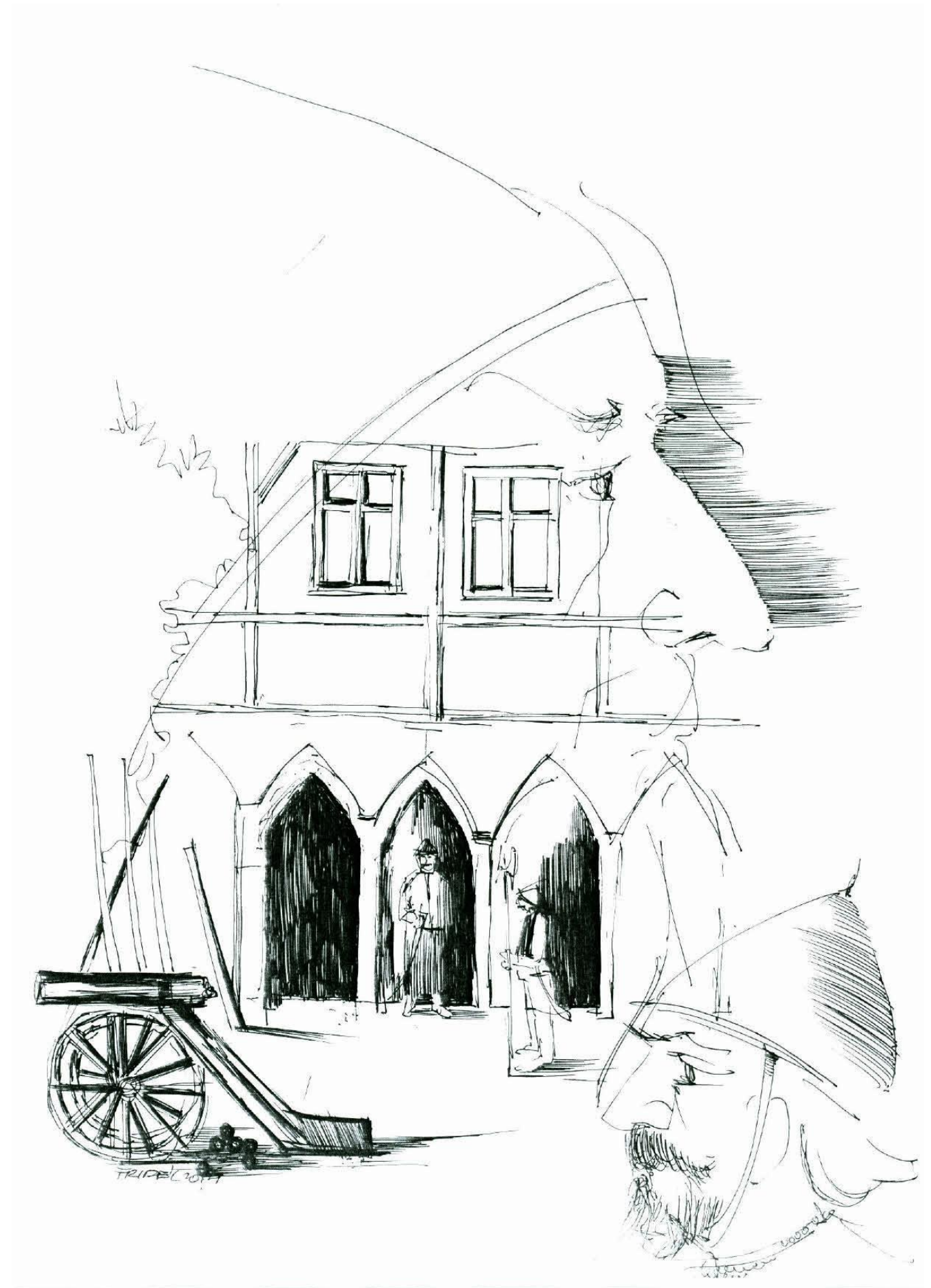
Várbelső (Gótikus udvar)

Elbűvöltek a gótikus ívek
hol víg kacaj honolt. Bódult hívek
itt rótták lépcseit. Ma csend honol
mélyében és körötte vágy bomol.

Más oldalt múzeum. Sok régi kép
vonzott ide. Még mindig él a szép.
Szívem mélyében őrzöm árnyait.
Falon csücsülve néztem házait

én-városomnak. Víg tavaszt lopott
szívembe rezdülése. Tán kopott
a kép, de él a csobbanás: a kő

zuhant a mélybe. Most pattant elő
emlékeim közül. Lépcsősor áll.
Lemenni hív: a bástya újra vár.

Fazola-kapu

Költészet tiszta fénye ércben él.
Megannyi ív, levél s virág nevet.
Határa nincs. Így munkál képzelet.
A durva vas ma csendül és zenél.

A mesterművet megcsodálja mind,
ki erre jár, de művészsors kiált
a múlt időkből. Nem kapott medált,
csak ütletet. Elporladt karja int.

Fantázia se szab határt. A kép
az éjszín vasban is örömteli.
A képzelőerő megtöltheti

a durva kort. Uralkodik a Szép.
Kapuk, erkélyvasak és ablakok
megőrzik kéznyomát, mit ránk hagyott.

Rác templom

Hajdan kihalt a hely és messze volt
a városnak zaja. Ma már a tér
át sem tekinthető. Vadonba ér
a templom lába. Kocsma és a bolt

egész közel. A város rossz helye
ma is mint hajdanán. A végzet úr
ha *másnak* érkezel. Hajadba túr
a szél. Korbácsol ősi vad heve.

Az őskereszténységnek illatát
beszívod. Csipke-pad és szép ikon
bűvölnek. Lelkeden a jó rokon

imája zeng. Isten közel tehát.

Kertjén porladnak rég elhalt papok
hú társaik és más családtagok.

Líceum

Ma is e régi formában neve.

Hány korszak is nevezte máshogyan!

Erkélyén szónokoltak annyian.

Uralta szív s a kornak gyermeke.

Bölcsészképzésre nem volt engedély.

Tanítóképző lett tehát. Ma már

útjára innen indul sok tanár.

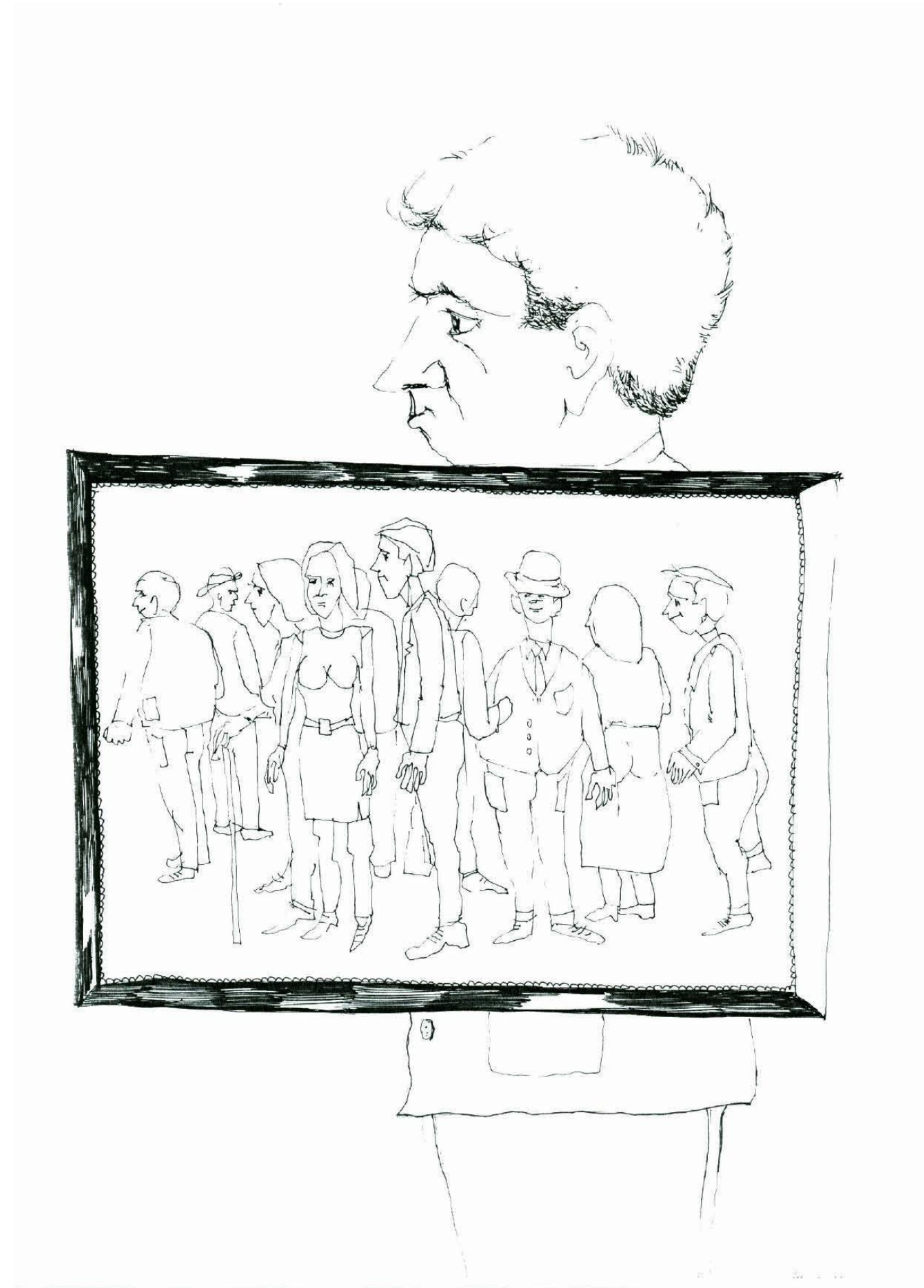
Csillagvizsgáló lépte égbe tér.

Könyvtára híres. Freskóin sötét
a tónus. Rád szigorral holt papok
tekintenek. Könyv lapján illatok

rezegnek. Árnyak hullnak szerteszét.

A császár-megvetés kövén maradt.

Porladt a kor. Színház felé haladt.

Eged

A városon kívül találhatod.

A része mégis. Lankáin borok
teremnek. Nélkülük a hely talán
szegényebb lenne szép kies hazán.

Alatta titkos út vezet. Romos
pincéje számos mégse ildomos
a titkait beszélni. Víg diák
kirándulóhelye. Tornyán kilát.

A szél színes sárkányokat repít.
Útjára víg-kajánul penderít.
A Pannon-tenger mosta lábait.

Évezred őrzi titkolt vágyait.

Jelkép e hely. A csúcs robbant szakadt.

Lankává csendesült vulkán maradt.

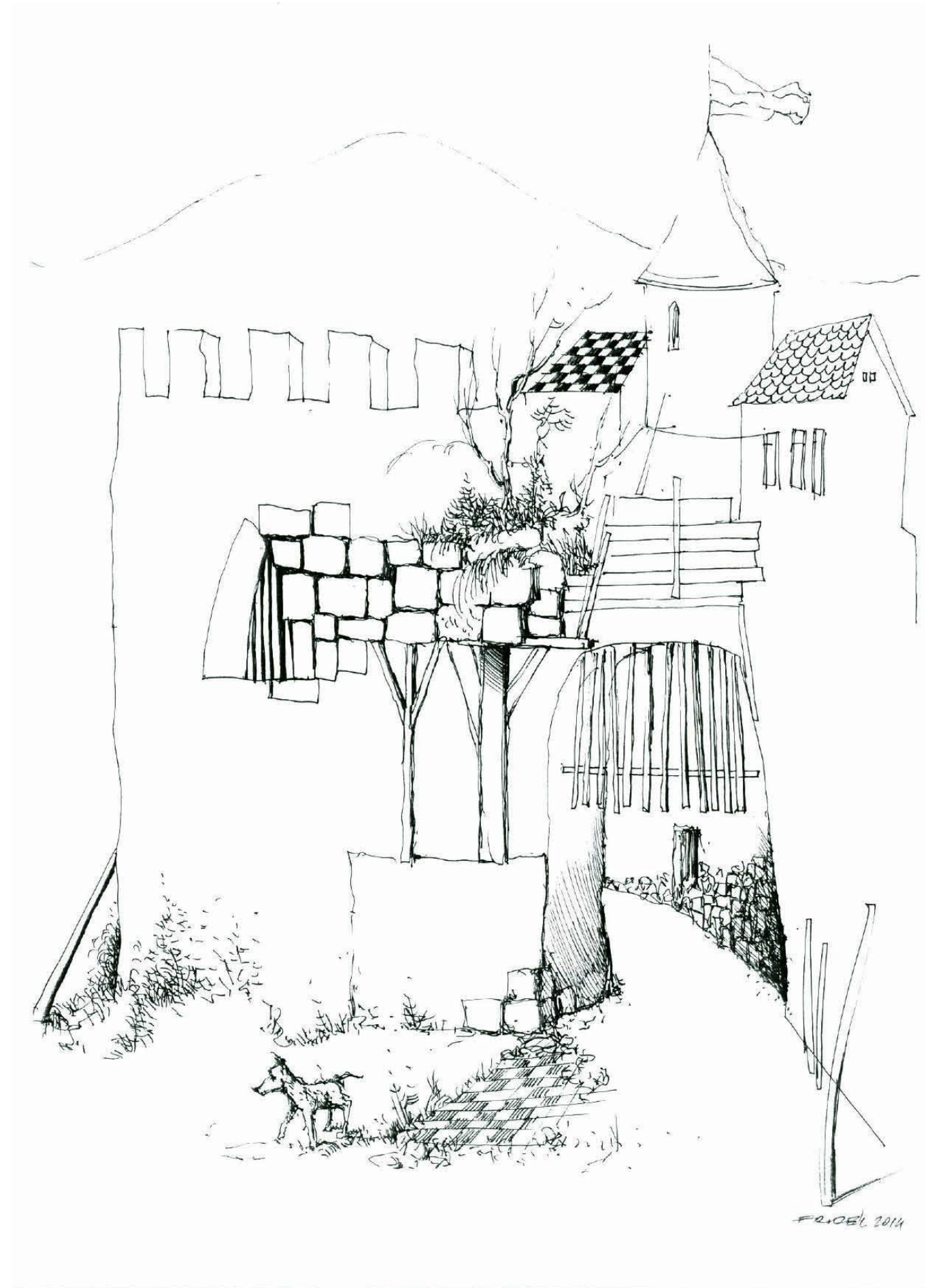
Vár-panoráma

Hol körbesétálsz, hajdan harcosok
csörtettek. Dőlt forró szurok, leves.
Nevetsz ma már. A kor különleges
rezgése árad. Védik csillagok.

A kínzókamra megtekinthető.
Pénzért mutatnak sírt és csontokat
és minden tárgyat, mely még megmaradt.
Tarack is áll. Alatta háztető.

A város minden tornyát láthatod.
A vár-középen domb. Kálvária
jutott e helynek is. A kor fia

vad volt. Portyára gyakran vágatott.
Hajdan kicsinyke hely. Amerre látsz,
mindenhol épület, száz büszke ház.

Vitkovics-ház

A Rác templom szomszédja csendben áll.
Fehér falak, ó-épület s a kert
emléket állít. Sorsa bár betelt,
falon a költő-kép hatásra vár.

A rác család nem volt előkelő
korán, de új század rohan ma már.
Elismerés holtodban hogyha vár.
Nyugodnál, s sírodból citál elő.

Templomba átsétálhatsz kis kapun,
és ódon hangulat honol ma itt.
A ház megőrzi csendes titkait.

A régi illat most, akár falun.
Van tárlat, s színpad áll. A korszak él.
A tűnt idővel halkán így beszél.

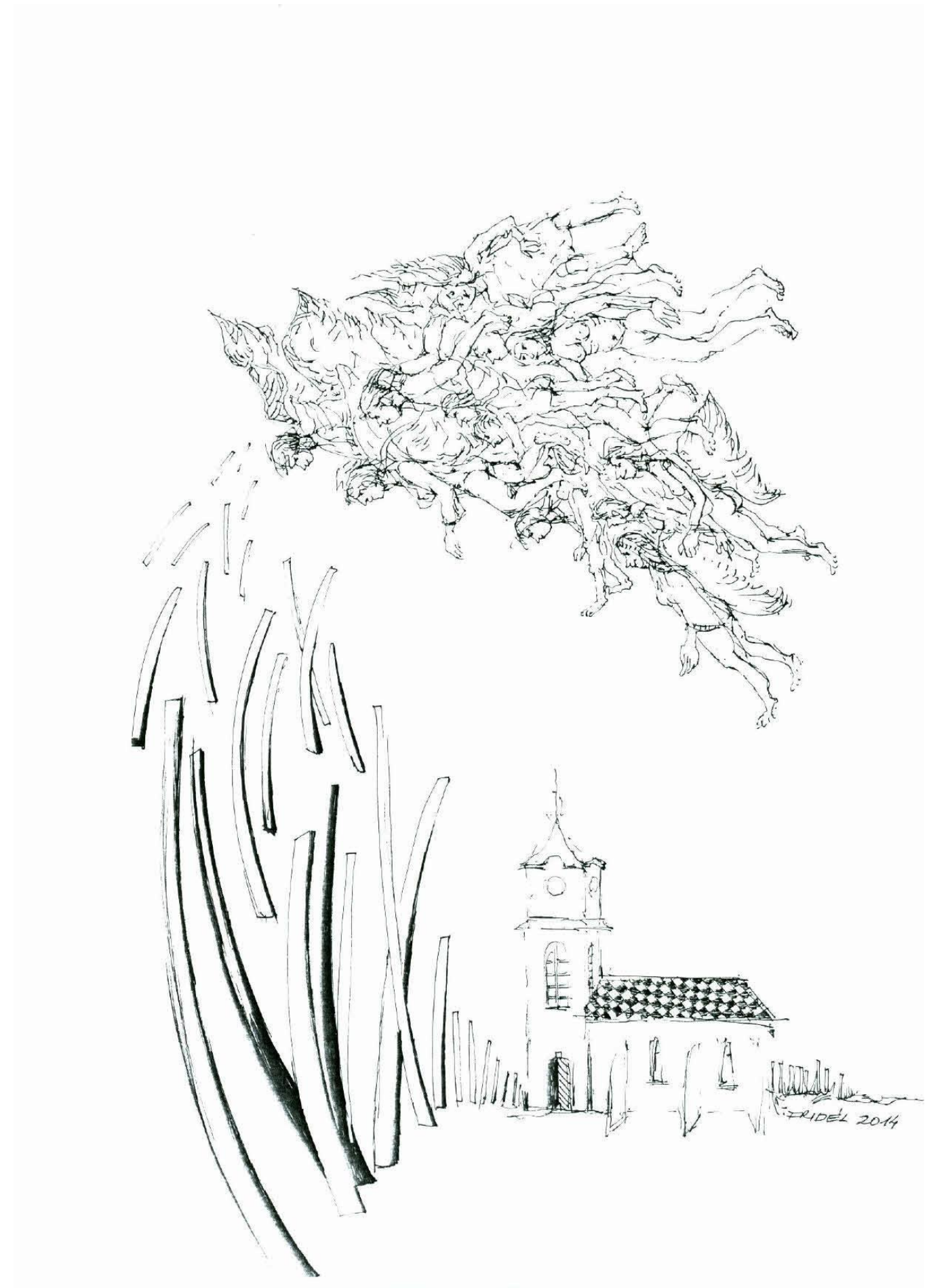
Református templom

Kicsinyke templom, egyszerű belül.
Letisztult léleknek vonásait
viselheti. Az ember társait
keresve érkezik. Némán leül.

Kevés a dísz. A lélek szárnyal itt.
Istenhez egyszerű az út. A szó
tisztult formát keres. E stáció
szolgálni hív: találd meg társaid!

Szeretni jöttünk földi létre mind.
Az Úr parancsa ennyi: úgy fogadd
emberbarátodat, mint jómagad.

Isten szeme e népre így tekint.
Harangszó, lépcsősor, drapériák:
a villasorban egy külön világ.

Szervita templom

Környéke régies. A hangulat
idézi Ó-Eger heves korát.

Misézett kispap és öreg barát.

Lelkének hangja templomán fogad.

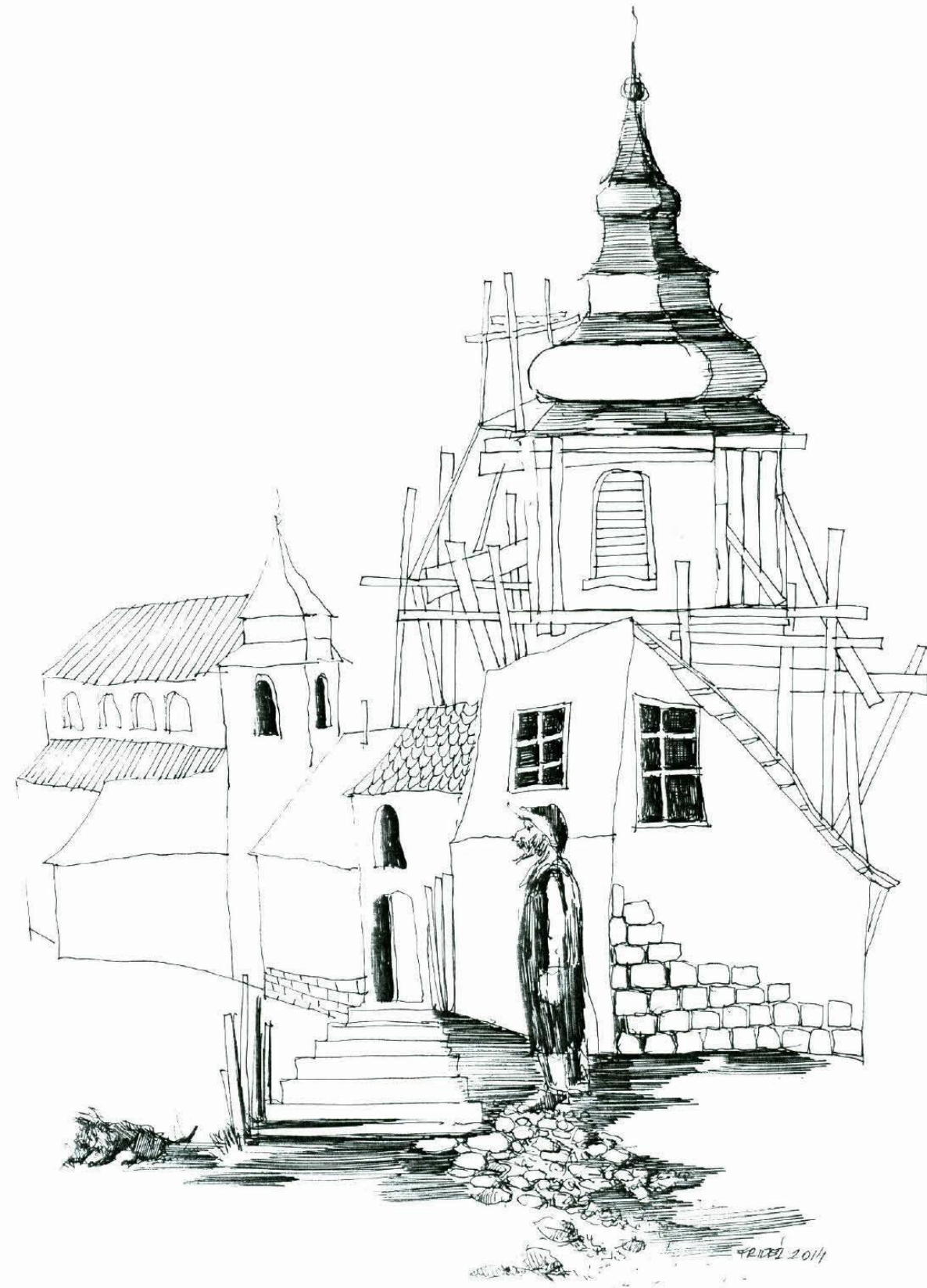
Szűk utcák mindenütt. Vannak korok,
hogy szárnyas lélek benne megszorul.
S hogy kél a nap vagy éppen alkonyul,
a fény imája zeng: dús bíborok.

Ha Dayka Gábort szólítod, nevet
a templomkert ma is, s jön Szaicz Leó.
Históriájuk könnyes-bódító,

magyar történet: szó – harc – szerkezet.

A napsugár ma déliesre fest.

Párját Itália földjén keresd.

Barátok temploma

Távolról hogyha nézed, ásító
barát-fejet idéz. E hangulat
gyerekkoromból egyszer ittmaradt,
bár másnak tán e szó vérlázító.

Nekem kedves ma is a hely maga.
Kis parkja ápolt volt minden koron.
Várból, ha végignézel tornyokon,
szemem vonzotta egyre ablaka.

Koncert s színjáték apró udvarán
mindennapos, ha nyári ég nevet.
Platánjain madárdal – élvezet

zeng máskor. Felvidulhatsz hallatán.
Szobrocška áll előtte. Friss virág
naponta zengi lélek himnuszát.

Szépasszonyvölgy

A legvidámabb hely a városon.
Minden turista eljön s jót mulat.
Tán üzlet mindez. Pajzán hangulat
kap el, ha nyári szél neszez-oston.

Apostolok lován jön erre mind,
ki megkóstolni vágyik jó borát.
Egy hangulat idézi hőskorát
a helynek. Pince-illat meglegyint.

Egy szépasszony, nevét ki tudja már,
uralta hajdanán e völgy övét.
Legenda őrzyi bűvölet-körét.

Zajos korunk feled. Ma másra vár.
Kápolna áll és csendesedni int.
Pityókás nép nem látja rendszerint.

Carlone-ház, Széchenyi utca

Vendégek építették városunk,
külhonnól hívott, régi mesterek.
Kezüik nyomán ma szépen festenek
utcáink, házaink: szép otthonunk.

Barokk a jellege. Ódon terek,
szűk utcák messzi kort idéznek itt.
Falakba öntve rég-volt vágyaik
ajándékként hagyták művészek.

Fő utca ez. Korzó minden koron.
Carlone mester háza áll ma is.
A város jó polgára lett. Hamis

a szó gázolni érdem-nyomdokon.
Homlokzatán szobor. Alatta nép
sétál, nyüzsög. Vidám az utcakép.

Forst-ház, sétáló udvar

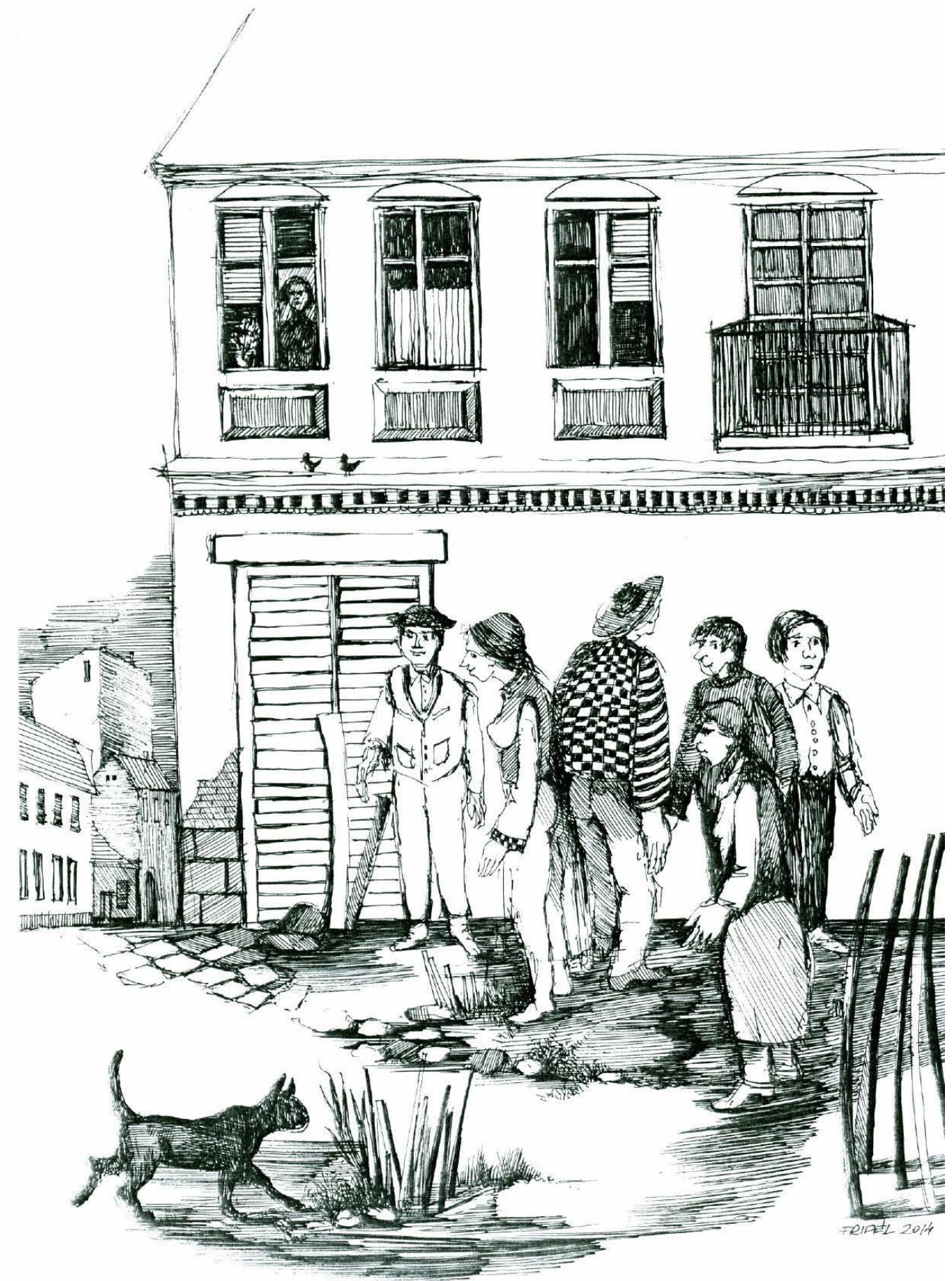
Povolni mester építette mind
e kedves házakat. Az udvarán
sétálhat bárki. Ősök nyomdokán
különleges lépdelni rendszerint.

Forst, Sággy, Najmajer s Noé-család
korát idézi régi hangulat.

Öreg fák hintik csendes árnyukat.
Ágyásban cseng-bong tarka sok virág.

Boltívek, udvarbelső, ó-üveg,
tornácos ív. Házak szeme nevet.
Emlékük mindig megmarad veled.

Istennek int a háztető-süveg.
Aprócska boltok üzlet-szellemét
hozzák a kornak s zengik érdekét.

Bródy Sándor Könyvtár

A névadója is e hely szülötte volt,
de más, mint korszaka, így hát elkóborolt.
A hírneve a városon kívül fakadt.
és él ma is, nem pusztá, cifra pillanat.

A káptalan-soron áll büszke, régi ház.
Kovácsoltvas díszíti, hősi kort vigyáz.
Vallásos áhítat és jó művész-szigor
ötvözte egybe. Csillog benne régi kor.

Negyvennyolc fáklyafénye int. Fellner Jakab
sejtette tán, hogy mennyi érdeme akad?
A szellem örködik. A város fénye él.

Az ősök tette által jobb jövőt remél.
Könyvtár: kultúra s szellem-áhítat honol.
A lélek templomán tisztává változol.

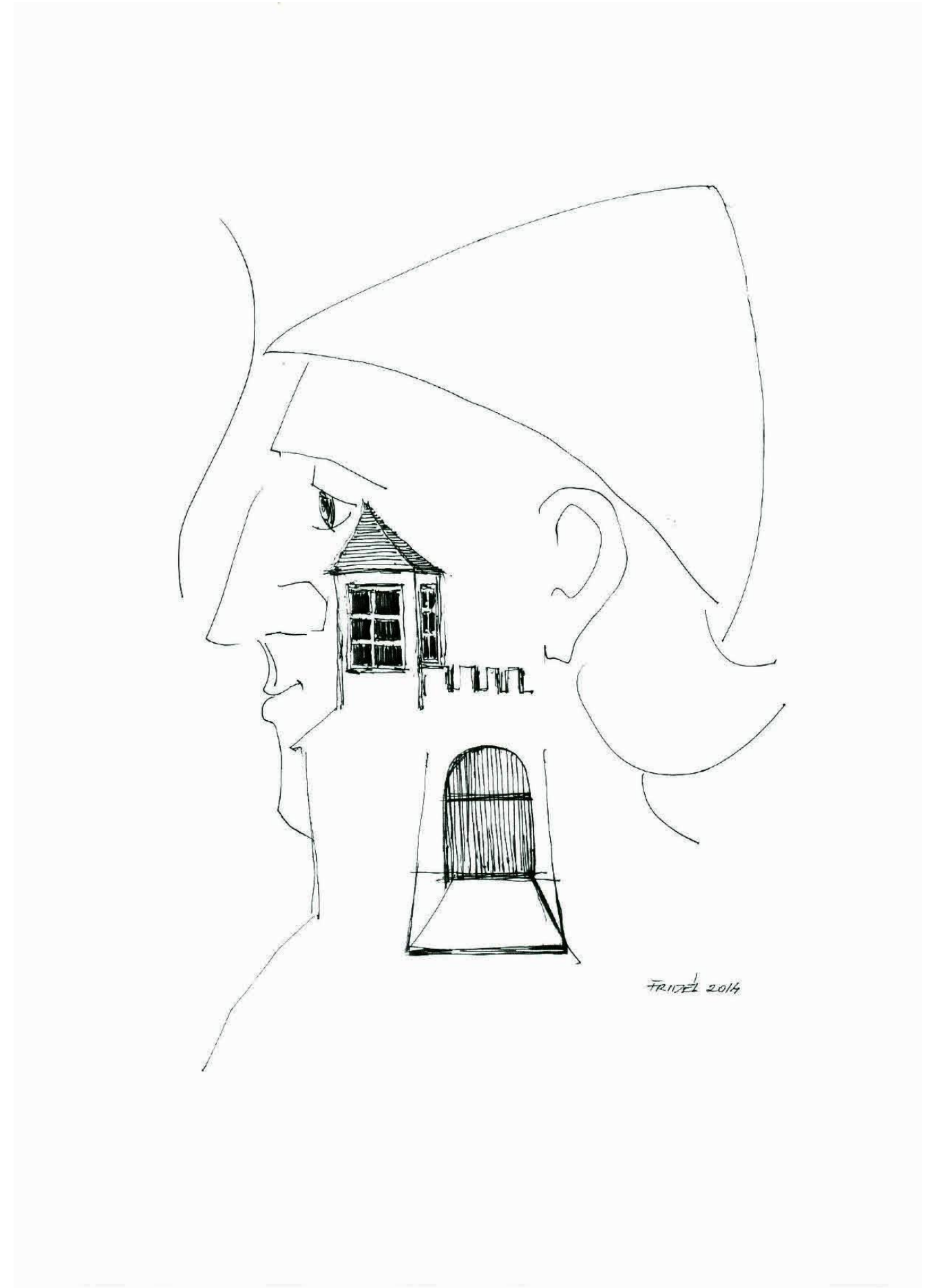
Levéltár

A börtönépület zordon, sivár.
Úgy áll, mint körbezárt királyi vár.
Az oldalán a latrok és Urunk.
Históriájuk ennyi. Hallgatunk.

Ránézel: régi korban lánc csörög.
A bűnösökre érc-hang mennydörög.
Ma már levéltár lett a ház. A kor
jelen bűnétől múlt felé sodor.

Dohos papíron írva tette áll.
Okulhatunk? Jelen linksége száll.
Lehull fáradt porszem gyanánt. A szem

elfordul s volt-szigort les végtelen.
Sétálok. Rezzen régi bűn s papír.
Omló füvekre szél kacagva ír.

Buttler-ház

Omlott fala egy régi korba lát.
Vad és különleges história
jajong. A szemnek meg nem látnia
nem is lehet. Nézem sivár falát.

Egy gazdag grófnak háza volt e hely.
Pereskedett, remélt, de nem kapott
orvoslatot, hát csendben távozott.
Nem érti már a szellem és a fej.

Az ember-épület sártól ragyog.
Hazudják: rajta áldás. Végzetes
hibákra fogják, mind természetes.

Ranglétra átka ez: sátán gagyog.
A kedves János gróf emléke él.
E kortól tán szimpátiát remél.

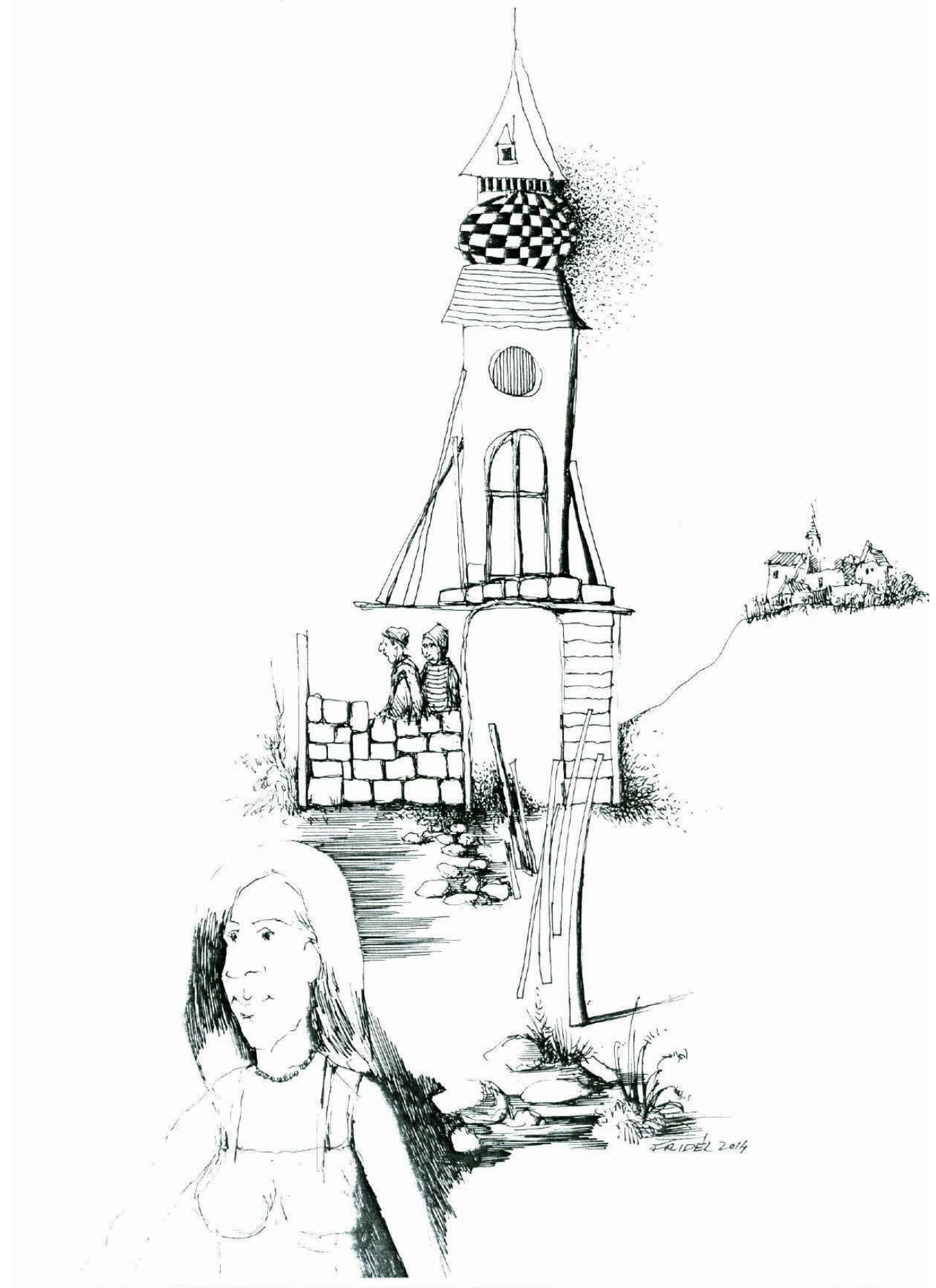
Várszékesegyház

Szent hely volt hajdanán és az ma is.
Romok között sétálva múlt idő
elhinti árnyait. Előkelő.
Mint színpad áll. Van újabb társa is.

Az ősök tudták látták szent erő
a mélyből feltör itt. Csak áhítat
lehet szívedben. Csöppnyi árnyukat
hintik falak. Szó-csend száll eltűnő.

Első királyunk szobra áll. A csend
befonja apró termetét. Leülsz
s a tűnt idő honában elmerülsz.

Zöld gyík suhan. Ma hullott szó a rend.
Elhagyva szent helyét más útja van
a népnek. Másik tér – időn rohan.

Balassi

Hazáját hön szeretni tiszta volt szíve.
Pennával s karddal is megívta harcait.
Költészete oly harcias, nem andalít.
Nem ámított. Hazának szentül volt híve.

Nem volt könnyű eset. Ha mérges volt, ütött.
Szívének gyöngéd hajlamát tudták a nők.
Úrasszony és lotyó rosszak s előkelők
omlottak karjai közé. A vágy süttött.

Várat vett és pereskedett. Harcolni ment,
ha hívta szent erő. Műveltség bajnoka
volt mégis inkább. Ösi jog tulajdona

csupán a felszín. Benne úr a tiszta rend.
Hálátlan volt kora. Ma is egy csúf szobor
áll itt csupán. Utókora ilyen botor.

Memento literatorium

A város rossz szelleme

Nemes hálát tán őrzött is szíven a kor,
de mégse mondhatá íróinak soha.
Végigtekintesz, s mindig durva, mostoha
értetlen volt e hely művész ittjártakor.

A forma túl kötött volt s annyira rideg.
Ha tőröd, azt is megmondják, *hogy lélegezz.*
Tehetséged, ha van, cselédje csak lehetsz.
A légköre taszít: oly gögös és hideg.

Konzervatívnak lenni úri érdem itt.
Az újtól reszketett a pap. A karrier
mindennél fontosabb. Ha lábánál hever
és pénzét csörgeti, azonnal üdvözít.
Így fojtogatta jó erőit mindig is.
A szent, a tiszta kép ezért olyan hamis.

Ösvény

Ösvényen lépdelek. A lépteim
haladnak oly puhán és nesztelen.
Szívemben örvény dúl ma szertelen.
Titkolnám s felmutatnám kincseim.

A láb alatt a selymes fű simul.
A lombokon szelíd nesz átsuhan.
A lélek mégis imbolyog zuhan.
Egy árnyék hullik terjed álnokul.

Az érzés tombol. Égi tűz lobog.
E halk helyen csupán csak menteném
az emberek szemétől rejteném

hogy szívem örülten zenél – dobog.
S hogy halkra fogva léptemet suhan
a lomb te lépsz elő volt-boldogan.

Az ifjú elmúlása

Hamvas virága halkan földre hullt.
Úr lett a csend. Legyőzött föld-erő
porladt. Egy fojtott rezgés tört elő.
Leszállt az est. Sebtében alkonyult.

Az elhullott szírom földön hevert.
Nem hervadt. Rajta égi tisztaság.
Rajzolt formáján csillanó világ.
Múlása mégis búsított levert.

Van úgy hogy tiszta korban menni kell.
Az aggok szárazak maradnak itt.
Az ifjúságnak édes szirmait

sodorja szél és bangán énekel.
De itt maradnak lenge illatok.
Felkapja szél. Szívem kacag-csacsog.

Minden...

minden lépésben benne volt

a kínlódás a gát

és minden hitetlen pillanat

megfosztja önmagát

a teljesség szavától

tőlem és szép-magától

minden szavadban benne volt

a vesztes letargiája

de minden mosolyban ragyogott

a napfény glóriája

mindez szertefoszlott semmi

egy a cél: önmagunk lenni

minden mozdulat fátyolos
akár rekedtes hangod
és minden gesztusod tükrözi
hajdan eldobott rangod
most íme libben a fátyol
a lélek szabadon táncol
minden bűvölet semmiség
ha nem tőled eredne
ma minden tündöklő rezdülés
feléd hozzád vezetne
már csendes teljesség árad
és két karodnak átad

Beavatás után

Ma más a fény. A korlátok ledőltek.
Még fel se fogtad. Földi vonzás gátol.
Már ébred pillanat. Lelked magától
feléled s száll. Csodáink egybenöttek.

Nincs több titok. Lobogva szenvedéllyel
a lényed perzsel. Ősi Napkeletre
megérkezünk. A testünk partra vetve
egy ős-érzésben lánghol nappal-éjjel.

Lelkek hajója imbolyog. Zenélnek
súrlódó szférák tiszta égi hanggal.
Velem ha szembesülsz akár magaddal

néznél farkasszemet. Titkok mesélnek.
Borongva szállt az est de csak idáig.
A lélek eltalált haza – magáig.

Dance macabre

Ég s föld között lebegve él a Szellem.
Húzódna s nem tehet magánya ellen.
A korszak homlokán ma bankbetétek.
Szégyenkezem hogy éppen erre élek.

Csillognak tiszta új nagy kuplerájok:
új korszak új tenyészet új szerájok.
Az emberfajzat él az élet ellen.
Lényében egy hiány az ész a szellem.

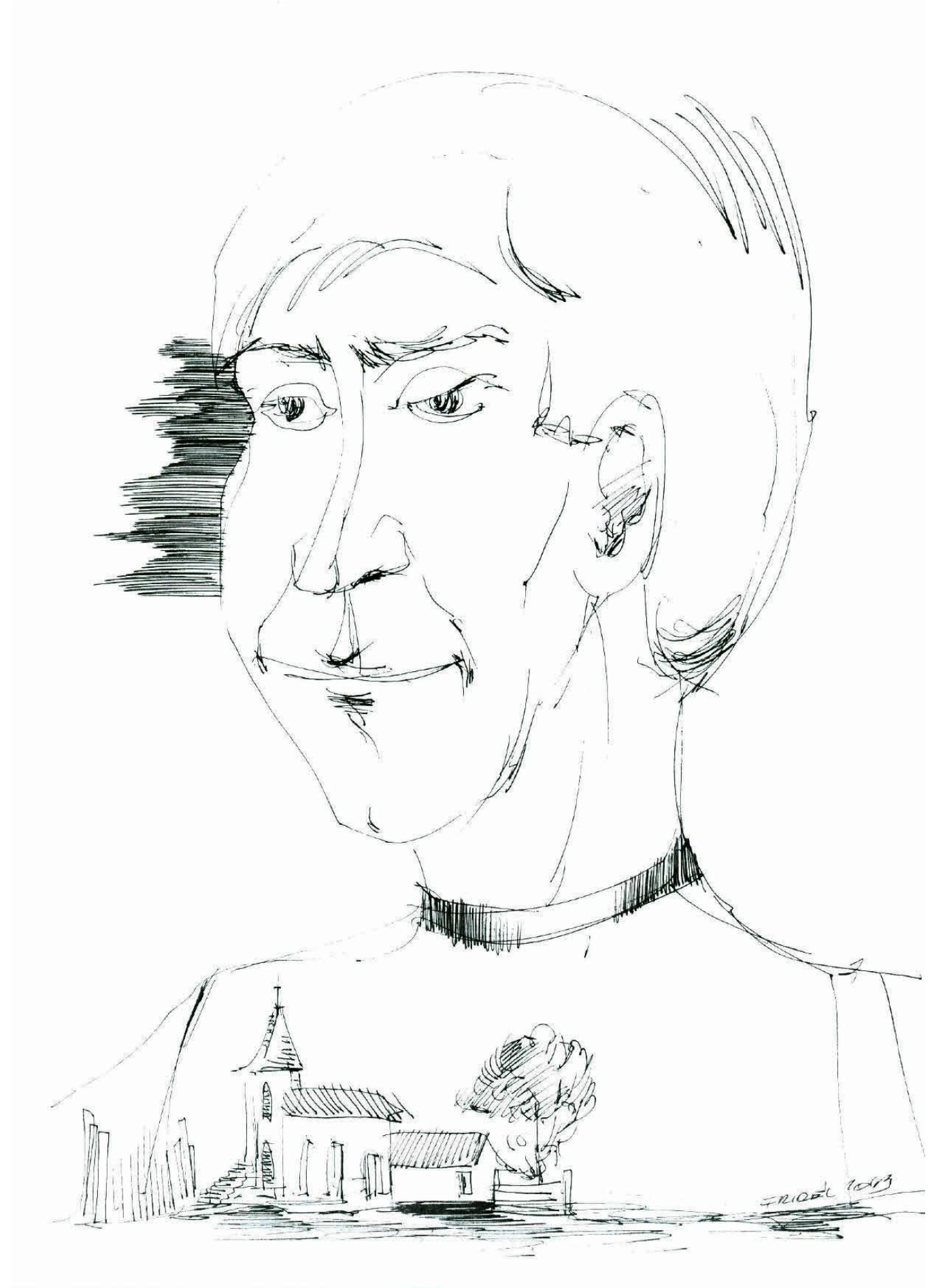
Tüzek lobognak mégse látja senki.
Az érdek egy: markolni vinni venni.
Lehullnak csillagok. Ma rá füttyülnek.

Kókadtan rom fölött bangán csücsülnek.
A Szellem sírva nézi. Meg se látják.
Haláltánc végkörét kacagva járják.

Művészet

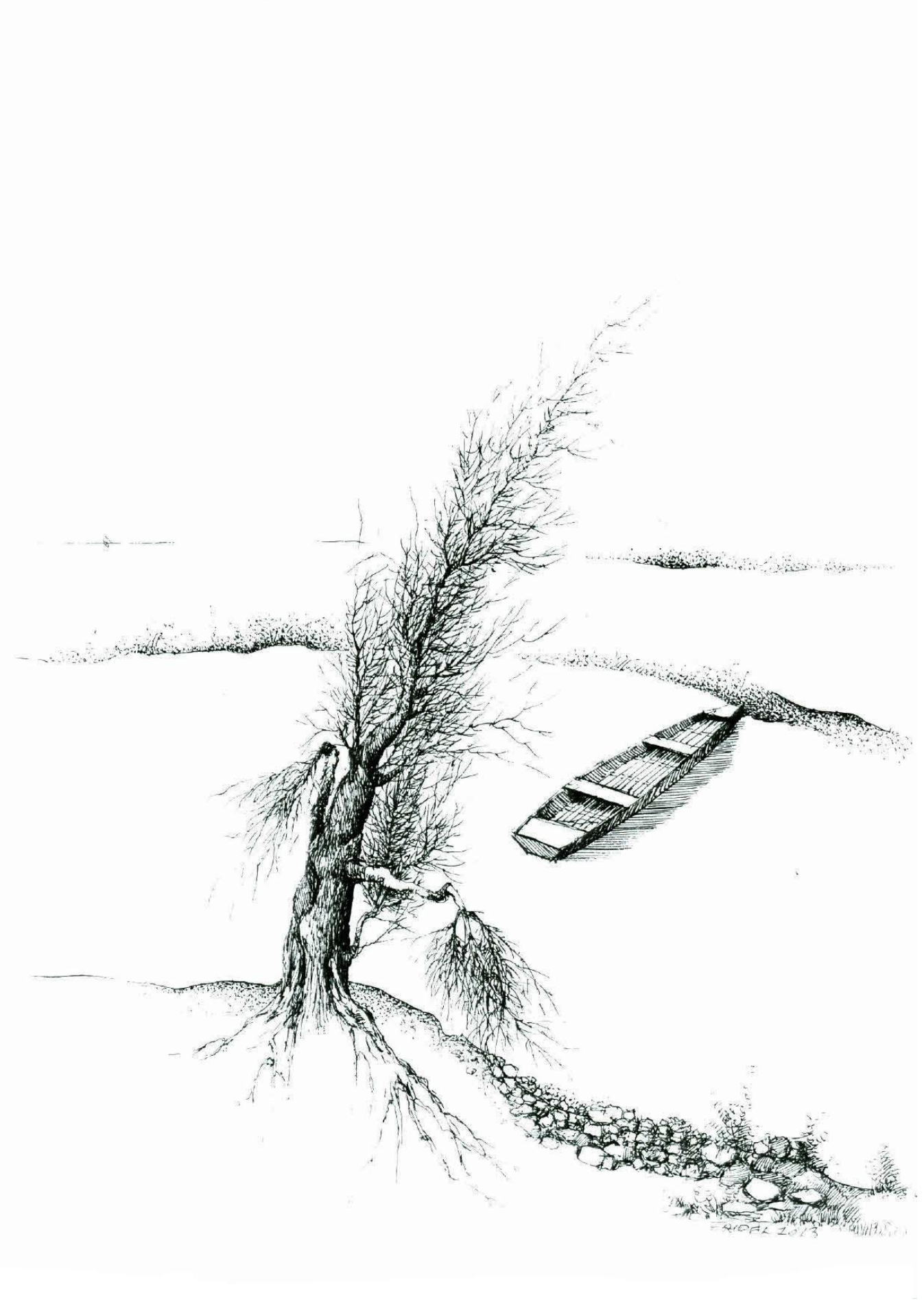
A művész lelkében muzsika zeng
s míg a világban fáradt por kereng
ő dalba önti ritmusát
jambusban pompázó himnuszát
az égi – régi szép dalol
sugár-özön hull alá
és csend fakad valahol
egy kiáltás mélyből felszakad
legyőzve zordon árnyakat
a Nagyvilág csak zeng-rezeg
hó hull vagy eső porlik
hangya-nép: futkosó emberek
gyűlnek és foszlanak semmivé
és szól a dal ez a senkié
mégis tisztán már mindenkié
leszállnak rózsás alkonyok
fohászkodnak a boldogok
a Természet remek templomán
a csodáknak csendes csarnokán
és dús királykék éj fakad

már mindenek elnyugszanak
fölöttünk fényes csillag áll
a művész feltekint
lelkében minden muzsikál
és áll csak áll a pillanat
bár tükröződve itt marad
a kék bolygó surrogva száll tova
művészet született
ez a kék fényű égi csoda

Hajnal

A színeknek szedelőzködő hajnalán
a pompa egyre ékeőbb
úszunk mint ékes gondolán
a szív halkan remeg
vizeknek habja úgy susog
s mint szembesült régi lélek
te is rég jól tudod:
ez is csak hangja szó- s zenének
az égi volt-mesének

Halk reggeli dal

Hűvös fuvallat érkezik s velem
megannyi érzés itt maradt. Lobog
a szélben füst gyanánt. Nekem
üzen. A szívem hangosan dobog.

Elfáradt illatok keringenek.
A szó a csendesült békét sugall.
Felhőgomolyként rám tekintenek
az égi arcok s halkan szól e dal.

Impressziók és dús melódiák
mint tiszta hang befogják életünk.
Vagyunk mint árnyak szent harmóniák.

A lét e kép mit dalnak vélhetünk.
Ragyog lobog és tiszta fény rezeg.
Vagyunk illúziók szent végzetek.

Halvány betűk

amikor halvány lebegő betűim
papíron futva siklanak
valami szent erő
igen egy végzetes erő
leszáll közénk és én érzem
ma részesülök az ég kegyében
a gondolatok sűrűn rajzanak
valami munkára alkotásra hajtanak
és ahogy szinte párává foszlanak erőim
valami gyöngédségben kelt alak
lebeg leszáll és szent a derű
lobog a betű az örök végzetű

amikor halvány libbenő betűim
színes fuvallatként szántanak
a hószín papír mint kecses mozdulattal
ráfelel a végzet énekel
és nekem semmi más nem marad
mint ez a halvány pillanat
mely ajándékként röppen tova
szívemben mindörökké otthagya nyomdokát

már nincsenek szavak hogy taszítsanak
marad a szárnyas mozdulat
a lélek rezgéstől gazdag nyoma
a lelkek alkonya
és vadul gomolygó erőim
más-létre hajtanak
mindig mást óhajtanak

amikor halvány szétcibált betűim
kíméletlenül szántanak
e szűzi szent papíron
valami lángszerű alak
csakis felém halad
s hogy izzani kezd az élet
szívemben nem marad kímélet
csupán a vágy hogy szétkiáltsalak
sugáros burjános szent és vad szavak
és írom dühödten egyre írom
már nem betű láng lobog a szent papíron
mindent szétzúznak éltető erőim
belőlük költészet fakad
és nektek is csak ez marad

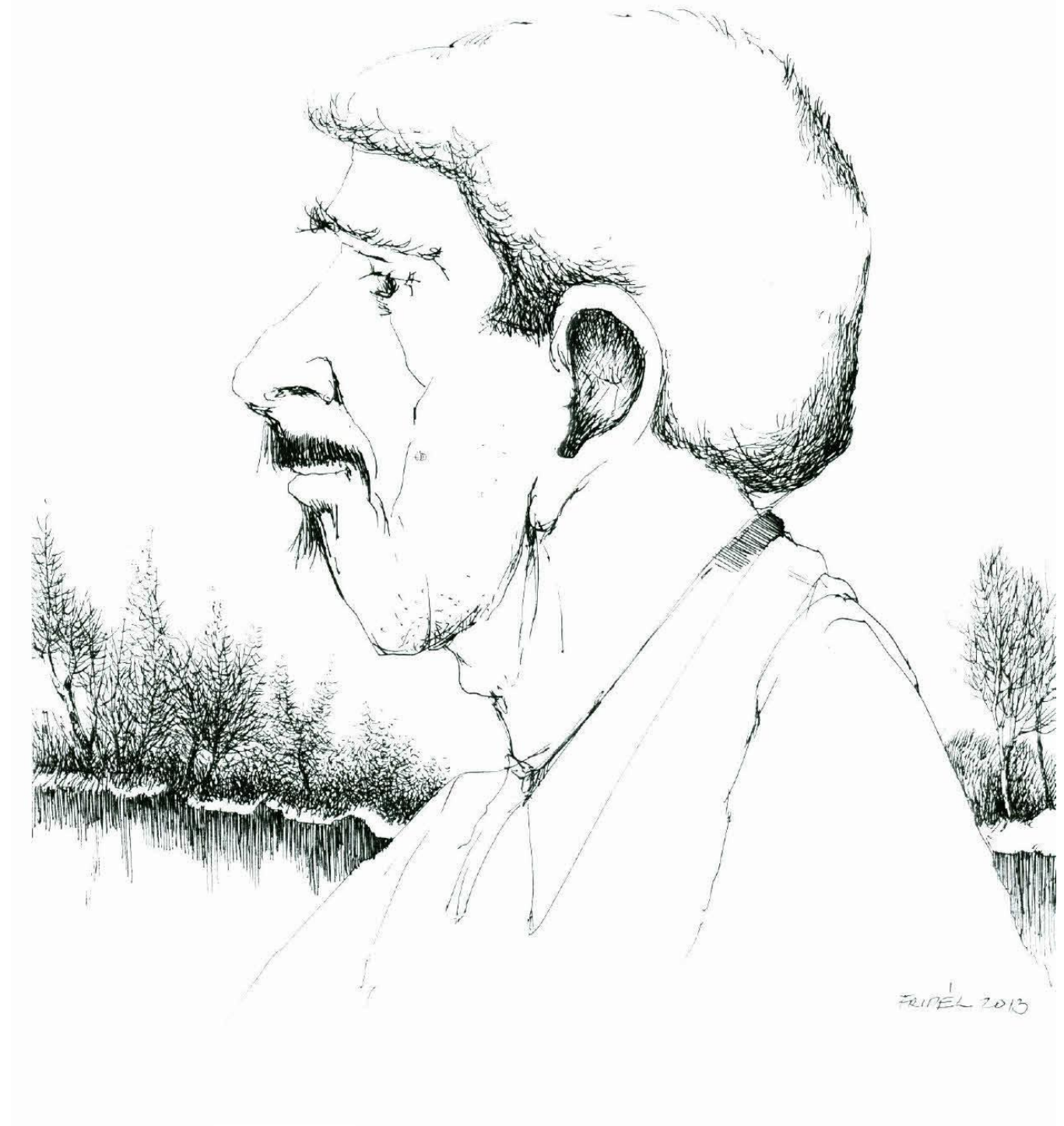
Susogó víz

A víz susog s hulláma hátán végzetem.
Csak nézem és rezgésein megérkezem
egy volt-hazába sok-sok régi hely közül.
Most szembesülni kell. A lélek felderül.

Tavaszi hulláma még a gyorsan elfolyó
hullám-tarajjal ékes régi-nagy folyó.
Füvet sodor s a partjain színes madár
frissülni – inni – s vígan jól fürödni jár.

S hogy hömpölyög egy régi életem üzen:
A gyűrű most kinyílt. Fellobbant volt-tüzem.
Az egy az édes karja tárva. Elfogad.

Mint gyűrű körbezár. Sugallna álmokat.
A Mindenségben újra együtt ott leszünk.
A víz susog. Rohan velünk. Megérkezünk.

Feloldozás

A bűneink követnek árny gyanánt.
Betegség, rosszkezd teljes általuk.
Ha mindennapjaidban szebbre jut
a lélek, szűnik árnya, nincs mi bánt.

Ha megbocsátani nem tudhatod
a vétkeidet, a lélek búskomor.
A lépted mélyre visz és oly botor.
Szebbik magad magányba juttatod.

Ülök és átölellek áradón.
És megbocsátok. Nincsen félelem
szívemben. Árad fényes értelem,

az égi jel csupán magát-adón.
A bűnöd oszlik. Tiszta béke vár.
Te is feloldasz. Zeng a láthatár.

Esztétika

Jelzők s hasonlatok. Tán ez csupán
mely összefüggő eggyé tenni kész.

A mondatszerkezet lehet merész.

S te hol maradsz e bűvölet után?

Mássalhangzós a rím vagy szimpla csak.

Ritmus ha lüktet életet teremt.

A foghatatlan Szépben úr a rend.

Zöngék és hangzatok: ez vagy magad.

Megannyi kép s hogy pulzál benn a szó
a Végtelen üzen az Isten-elv.

Az alkotás csak ez: sorsod betelt.

Az Éter visszavár s mélyén a Jó.

Rezgések – színek – fények rendje vár:
illúziók hitek csodák halál.

Mosoly

Az arcodon ravaszkas kis mosolyt hozol.

Onnan jössz jól tudom. Leülsz szemközt s nevetsz.

Bár nem beszélünk róla jól tudom szeretsz.

Lélekben – színben tiszta- s jóra változol.

Nem egy de száz vagy tán ezer emlék suhan.

Az est ha száll ilyen: meleg s cirógató.

Egymással szemközt imbolyog a két hajó –

lelkünk hajója volt-idők felé rohan.

Hullám-játék az életünk: lent és alant.

Ha úgy veszed bolondozás és vad kaland.

Hullámmá változunk hátán. Rohanva száll

a lelkünk: féktelen szabad vidám madár.

Bár másik régióból érkeztél velem

maradsz. Ragyogva szépül élted s életem.

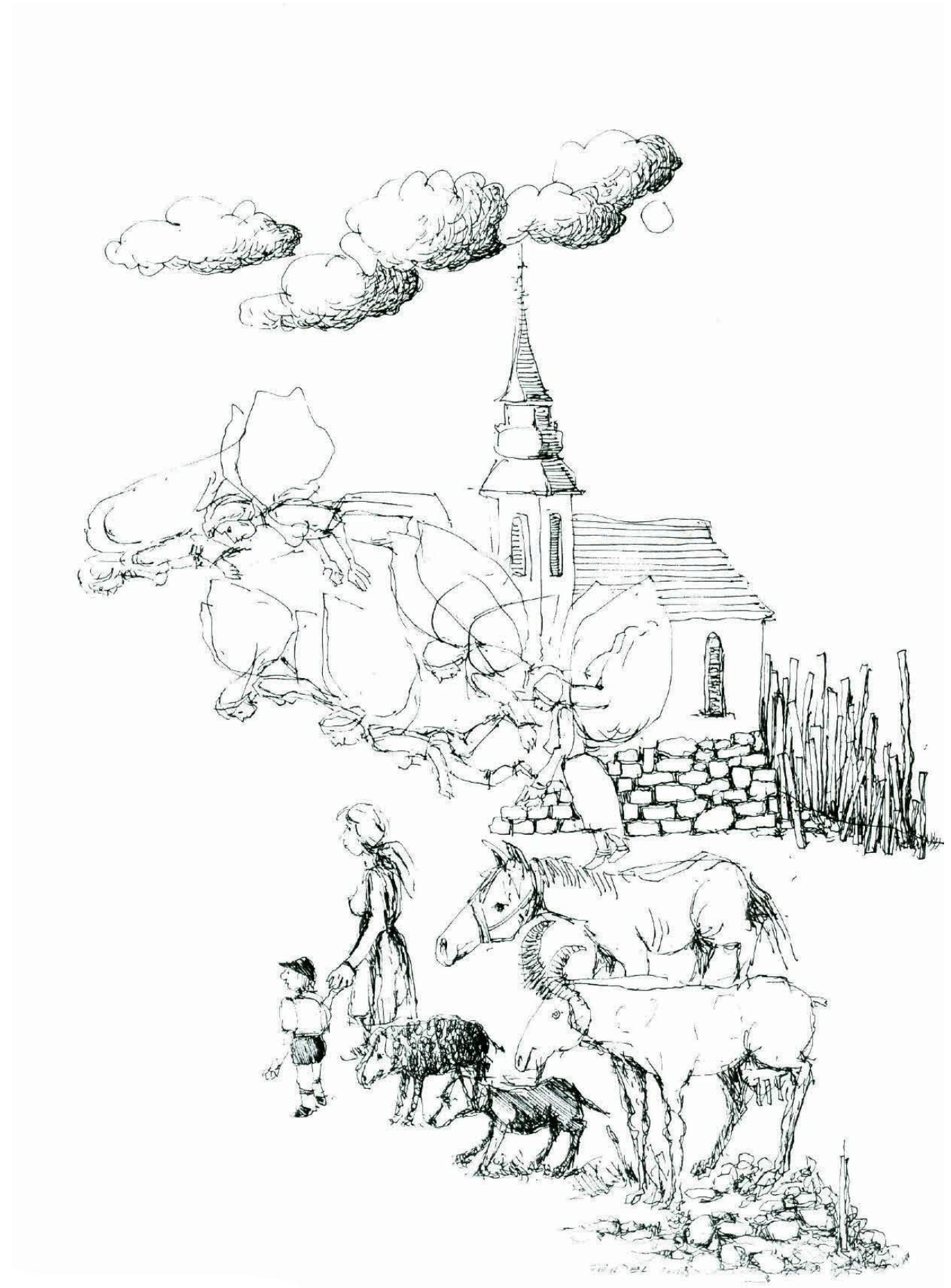
Misztikus éj

Már megszökött a fény. Leszáll az éj.
Mélyében pulzál régi szenvedély.
Az égre szállnak sóhajok szavak.
Ma égnek mélyeid s költő-magad.

Kiáltasz szótlanul. A szó hiány.
Rezgés felel. A lénye száz talány.
Körülbebegnek égi szellemek.
Karolnak féltőn. Lényed megremeg.

Cikáznak fények. Hullnak hangtalan.
A némaság a csend lágy s parttalan.
A szóló s hallgató csak egy-tükör.

Egymás fényébe hullva tündököl.
Oldott homály a fény. Hullt hang a szó
és áttűnt lényegünk e rím-való.

Földi régióban

Egy költői est emlékére

Kicsiny sereg az újító csapat.
A lelke fénye mégis tündököl.
Eléjük tárva verseid – magad
ma földi régióba költözöl.

Az alkotás Prométheusz-tüze
tenyérben táncol. Nézik boldogan.
És láb alatt simul szelíd füve
egy égi létnek. Hátán szél rohan.

Sznobság ma nincs. Halk rezgések sora
kedves derűvel – íme – egybehull.
A rím a szó a hang lágy hímpora

bevonja most a tért. Így alkonyul.
A nincsek messze tűnnek. Él szavad.
A társaid rezegnek általad.

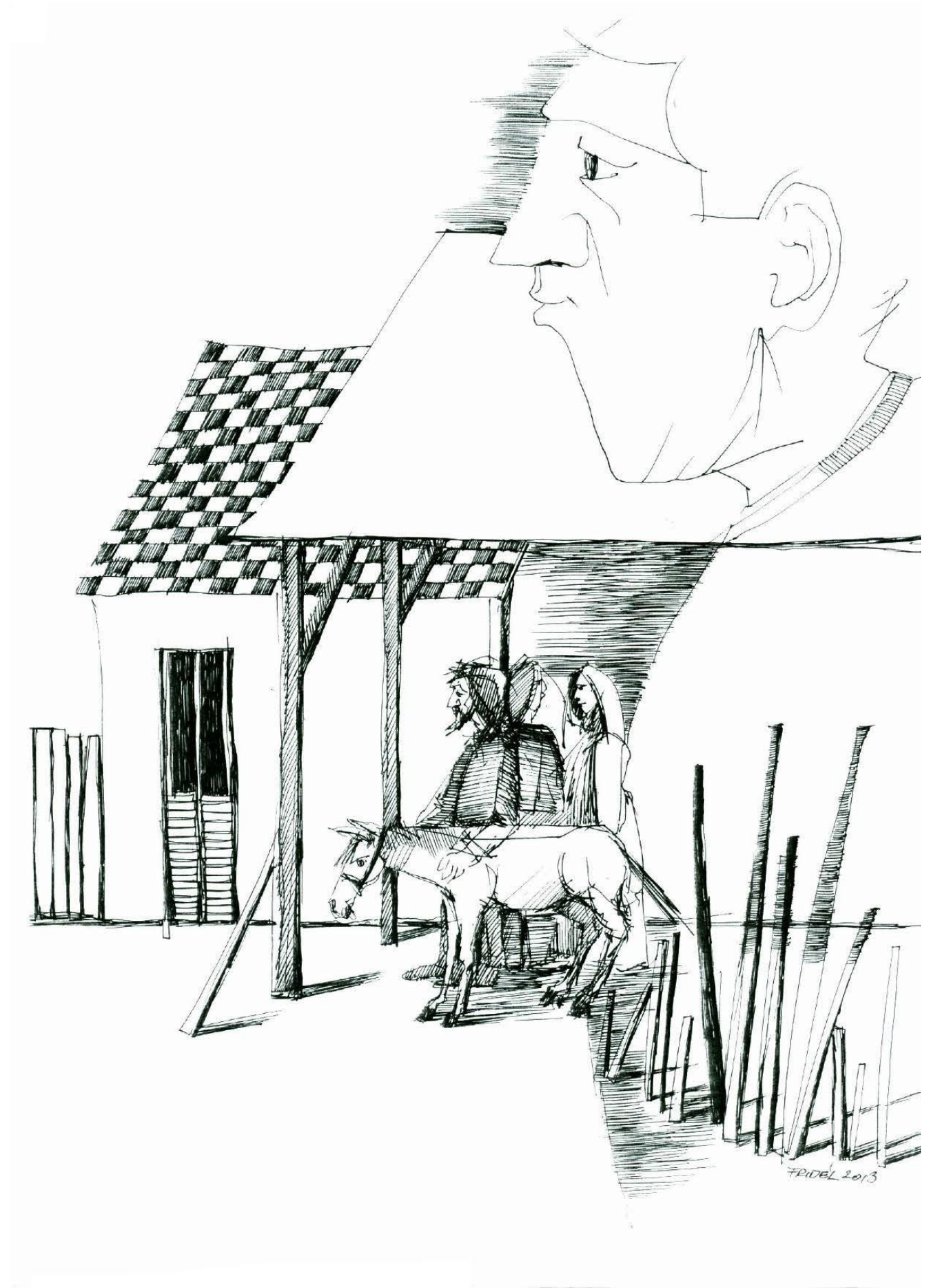
Karácsonyi ének

Hull száz és száz fehér pihe.
A város és a domb csak úgy ragyog.
Fényében ott zenél ember hite.
Az éj leszállt. Szikráznak csillagok.

Puhán az emlék nesztelen suhan.
Bölcsőben gyermek. Arca fénye hull
reánk kik nézzük csendes-boldogan.
Meggzúnt a harc. A lélek felvidul.

Ma fény-ruhában állunk. Énekünk
csendülve száll. Egy tiszta áhítat
lebegve fonja volt-van életünk.

A Gyermek szól: ne bántsát a másikat!
Imánk az égre száll. Hó-fény felel.
Magadban angyal-kórus énekel.

Holdas éjjel

Szent csobbanás zenél. Holdfény szítál.

A völgyeken sötét az árny-lepel.

Az éjben égi szózat énekel.

Porladt a szó. Mélyében ő zihál.

Ékkőbe zárva lelke int remeg.

Fagyott mélyében könnycsepp-csillogás.

Értéke mentve. Pengevillogás

emlék csupán és léte is keret.

Halvány a fény. Az enyhe holdsugár

becézve jár édes-cirógatón.

A lelkünk megreteg e szép valón.

Emlékünk int az ifjú és sudár.

Két fény-alak lépdél ma itt. A lét

csak árad általuk ontván színét.

Porondra lépés

Porondra lép az érzés hallgatag
s hogy szembenéz a döbbsent csend mögött
szétszórt igék szelíden hangzanak.
Szívünkbe áldás béke költözött.

Lebegve szállunk. Szárnyak intenek.
Bár lelkünk mélyén vulkán-tombolás
köröttünk halk varázst ma hintenek
áldott kezek s a lélek-áradás.

Pőrére fosztott vágyaink hada
úgy zsong köröttünk. Nincs feloldozás.
Belép érzéseink fehér hava.

Csak állsz és állok. Nincsen senki más.
Porondon állunk: égi-régi pár.
Valósult létünk szent varázsa vár.

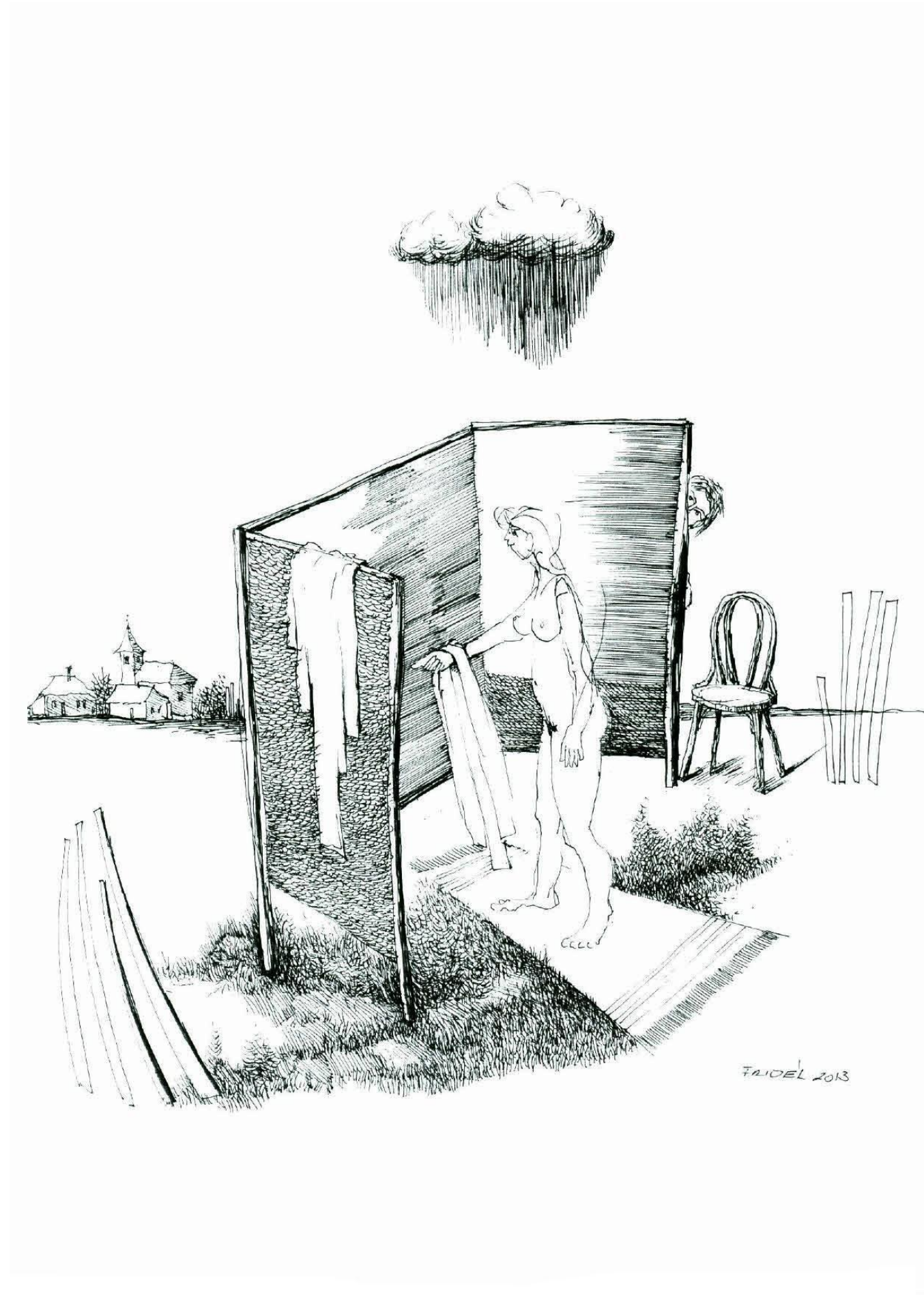
Szavak... szikrák... antik álom...

A szó-csokor mint most szedett virág
kezedbe téve hajladozva ring.
Köröttünk antik pillanat kering.
A létünk teljesült szabad világ.

A hangok csobbanó melódiák.
Dús habjukon az élet himnusza
zenél és leng a lénynek nimbusza.
Lélekben fényes sóhaj száll kiált.

Sodornak ékes tündér-óhajok.
Remegve futnak végig bőrödön
rezgések. Lényed teljesült öröm

kacagva csendülő vágy-bíborok.
Dalol az antik álom-pillanat.
Szikrázva szórja lényed- s vágyadat.

Halk szavak

Szelíd szavak visszhangzanak. A lét remeg.
Atomjain felcsillanó sugár-szavak
lényünkben egyre csengenek – kiáltanak.
Zsongásuk légies szivárvány-rengeteg.

Dalolhatunk de csendes éjeken ragyog
sziporka-fény aranyszín bűvölet s talán
tűnődhetünk e lét haván – káprázatán.
Köröttünk szórt szavak mint bűvös illatok.

Kitárul fény-kapu és zengő hangokon
megszólít annyi szépség. Benned tündököl.
Fejed körül a fény igaz királyi kör.

És éter hangja csobban égi partokon.
Csilingelő szabad szavak világa int.
Egy fényes szempár néz. Szeretve rád tekint.

Rekedtes őszi dal

Pacsirta szól.

A föld e szikkadt teknő várja
hogy égi cseppek hulljanak ölébe.

Vöröslő árnyak konganak.

A Szépség árnya leng csupán
kiszáradt fák alatt
szétporladt fény gyanánt.

Földünk a fantom-béke réve.

Ne várj az ég kegyére...

Távol lövések hangzanak.

A jól őrzött határok
nevetnek ím s kacsintanak.

Az emberfaj balek-csapat.

Hát mentsd ha még tudod magad.

Csak lépj a sors elébe.

ó, fuss, borulj eléje.

Labirintus

Útvesztő életed. Száz zug s kanyar
csalóka rossz tekervény sündörög
körötted. Kérdenéd mit is takar.
Válasz helyett egy vad hang mennydörög.

Sodor cibál és lökdösődve ránt.
Úgy hívják végzet ám hamis a szó.
Fellöknek gyenge kisgyerek gyanánt.
Jó rév helyett lehúz ádáz való.

Cikázik s rejti mélyét szemtelen.
Vad lombok orgiája rád üvölt.
Sugallná: add fel! mind reménytelen.

Illúzió a kép mely tündökölt.
Lihegve futsz. Nyugodni vágysz de köt
a végtelen vonal. Rohanni lök.

Őszi táj

Október vége. Tündököl a táj.

Párálló lelke most fölötte száll.

Piros juharlevél a fán zörög.

Felfénylenek lenyugvó délkörök.

S hogy itt a reggel izzik Napkelet.

Fagyos szél hűti fázó kertedet.

Ma nincsen fény-erő. Bágyadt a szó.

Álomba fordul át fagyott való.

Meleg szobában ülni jólesik.

Pihenni jó. Tél gyűjti kincseit.

Fejedre köd szítál: száz csöppnyi könny.

Válasz ma nincs. Uralkodik közöny.

E bágyadt őszi táj emlék marad.

Kellék és díszlet. Csenddé válsz magad.

Kelet

Mesés Kelet világa vár. Az út
távolba mégis csak feléd vezet.
Hazámba indulok ma is veled
és elhagyom e földi háborút.

Türkiz arany achát smaragd ragyog.
A Nap-kapun felcsillan égi fény.
A kép akár egy hajdan-volt regény.
Királynőd rabnőd mindened vagyok.

Hold csillan ó-ezüst fény vonja be
az éjeink. A tiszta rend zenél.
A pillantás a mozdulat elér.

Ívében életünk csodás mese.
Ragyognak csillagok és nappalok.
Léptek zenéje szól. Lényünk ragyog.

Nyilas

Íját, ha megfeszíti, Napba lő
az égi kentaur, a szent Nyilas.
Botornak ez talán nem érthető,
de ő csak céloz, s újra felnyilaz.

A lópaták, a földi, durva test
a sárba húzzák. Várja száz öröm.
Ám égi lénye hívja. Hinni kezd.
Vágtázni indul égi délkörön.

Kudarcc, ha éri, búsan rögre hull,
de hívja újra égi küldetés.
Vágtázhat és kapálhat oly vadul,

már várja ismét megmérettetés.
Arcán a Napnak fénye felragyog.
Útjának végén várják csillagok.

Rák hava

A Rák havába lépve csend fogad.
A víz az úr s tán az leszel magad.
Szelíd poézis vár. Már integet.
Te visszaintesz. Libben száll kezed.

A víznek csobbanása ringat el.
Lelked hullámain rím cseng – felel.
Mint múltó pillanat lehull napod.
A lényed bíborszínben láthatod.

Hold érik. Víz apad. Csendül szavad.
E tiszta szent erő most elragad.
Szivárványszínné porlad életed.

Kísérnek árnyak. Óvnak s féltenek.
A Rák haván szent művészet fakad:
magasztos Isten-elv fény-pillanat.

Szent Iván-éj

Varázsos éj leszáll aranyszín alkonyat
után. Kék ablak nyílt az égen szürkesség
felhői közt. Üzent az égi messzeség.
Az éj fogadja mind a földi vágyakat.

Fények villódnak apró mécsesek gyanánt.
Szerelmes szíveken felizzó gondolat
ma égre hinti mind feledve gondokat.
Kis máglyák izzanak szívekben egyaránt.

Lélekben kézen fogja mind a kedvesét
és tűzön ugrik át. Legyőzheti a tért.
Ha tiszta szívvel élteti a szenvedélyt

története csoda. Úgy éli mint mesét.
Tüzek fáklyák és mécsesek: szerelmesek
az Úr előtt táncolnak. Néki kedvesek.

Bíbor mezőn

Eredettörténet

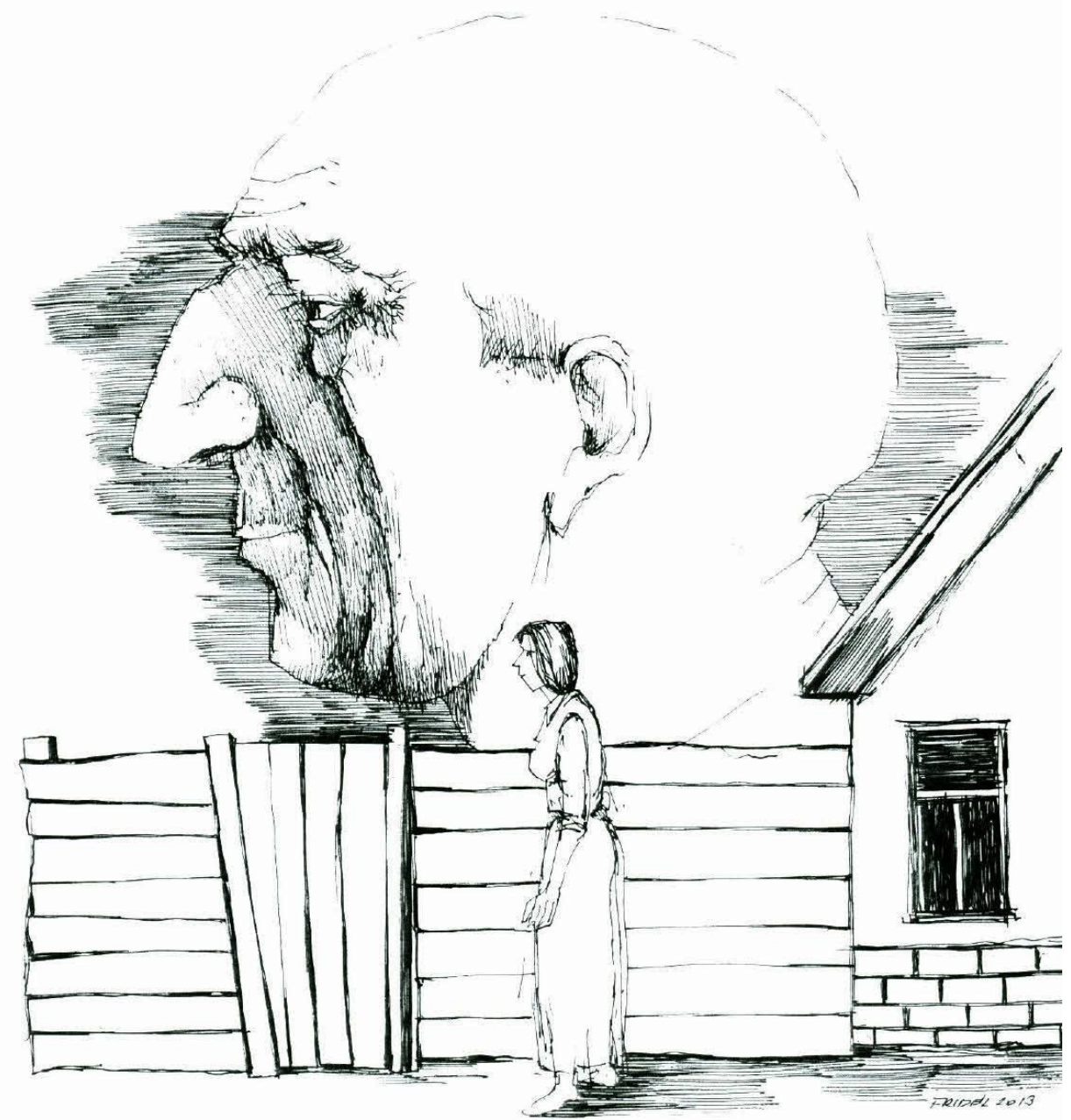
bíbor mező arany sugár
a lelkek megremegnek
egy lélekpár pályára száll
himnusz száll kezdeteknek
forogva tűnik hirtelen
szférák csodák zenélnek
a bíbor tenger szüntelen
morajlik: királyok élnek
a páros lélek tündököl
útján száll elbocsátva
a bűvös pörgő égi kör
úgy köti nélküle árva
már itt a cél a földközel
egymást keresve élnek
minden életben átölel
és célba egymásban érnek
robogva végig élteken
a lélek missziója

ragyogva él dús képeken:
a Szellem víziója
bíbor hazába visszatér
animus s anima árad
e pillanat mindent megér
velem vagy s én vagyok nálad
mint angyalszárny egy fény suhan
tetteit dicsérik dalban
bár teste mélyre szállt zuhan
a lélek megszólal halkán:
napom vagy édes fénysugár
teljes csak általad lettem
a bíbor tenger visszavár
én lépek s ott leszünk ketten

Megérkezés

Egy sápadt márciusi délelőtt
-vagy már dél volt talán? –
leszállt a gépünk Ferihegyre
és a papa sehol nem volt.
Amikor Prágába értünk
oly szemtelenre vált a hangnem.
A vihar majd szétrázta a gépet a hegyek fölött
de aztán senki nem mondta: „Hölgyem”
csak azt hogy nincs csatlakozás
és várni kell.
A papírom undorral fogták
és mellbevágott ez a *k e l l*
tudtam a vadkelet partjain járok
és valahogy semmi nem ismerős.
Az egészben annyi diszharmónia rezgett.
Sehol egy mosoly egy Isten hozott.
A reptéri őr vállán puska
és én bepörögtem
szemtelen kérdésre szemtelen választ kapott.
Az érkezésem egyszóval meghökkenítő

vagy valami ilyenre sikeredett.
Végül békében hagytak
és a papa is előkerült
sétált mert vele is ezt közölték: Nincs.
Ahogy hajtottunk Budapesten át
a világváros is összezsugorodott
a tágas préri után szűk volt a város
a fényei kopottasak
és minden házról üvöltött a szabadság hiánya!
Aprónak tűntek az autók
szinte az utcák is összementek
különösen mikor Egerbe értünk
és a városon nyomasztóan ült a télvégi szürkeség
hosszú hideg tavasz-elő volt az évben
úgy éreztem magam mint valami süllyedésben
szívemnek kedves városa akár egy ócska scalp!
Aztán sokszor kihallgattak
döngött a rendőrcsizmatalp
és mindent leírtak
akárhányszor is szemtelen
a nyomozó bezárta az ajtót

és figyelt: van-e a szívemben félelem?
De nem volt. Lelkemen ült a minden mindegy.
Nem tudom hol termett annyi apátia.
Pihentünk. Pihegtünk Gábor fiammal.
Kíváncsi kérdések tolakodás és csak kevés szimpátia.
Úgy hittük egykor beilleszkedünk
de csak csattogtak egyre az ütlegek
mindkettőnk lelkén hol épült szürke fal
ma már boldogok is lehetünk...
Az évek teltek. Már nem bánok semmit.
A hely ahol élnem kell itt adott.
Vagyok. Sugározom. Leszek s megváltok
tán másokat. Itt állok. Itt vagyok.
És napsugár hull hegyre-völgyre.
Áldott a fény mely szépet s jót terem.
Már újra írok. Tél van vagy nyár van
hitem tart meg hogy úr az értelem.
A régi történet ma már emlék csupán.
Borzongva emlékezem. Sápadtan lapozok
és nézek másik szebb emlék után.

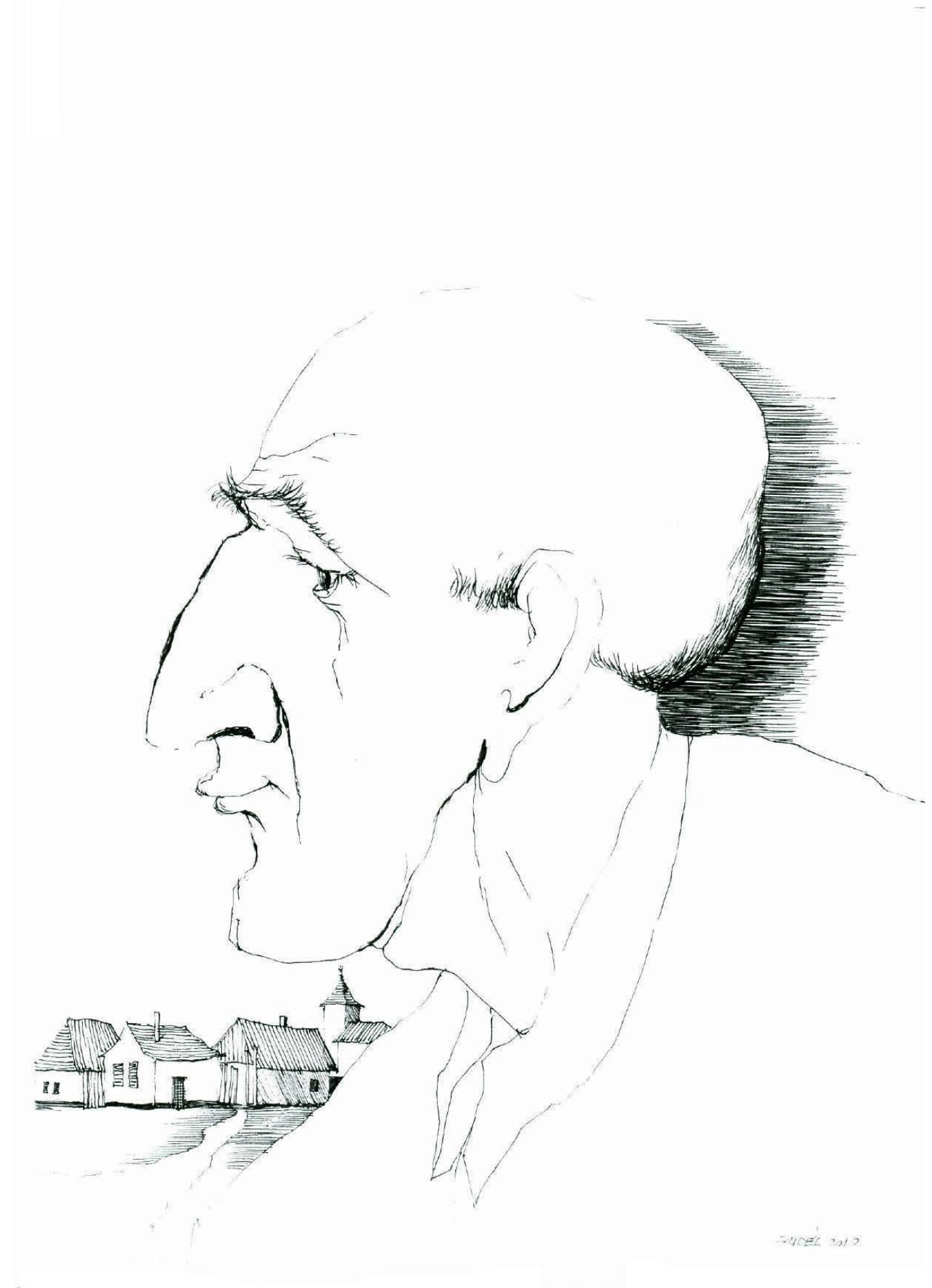
Korszakváltás

Diktátorok korán születtem én.
Úr volt a tombolás és szüntelen
rettegve élt a nép reménytelen,
de új kor érkezett s egy új remény.

Ledőltek rossz falak s a rongy hadak
hátrálni kezdtek. Ajkuk reszketett.
Az út a tisztulás felé vezet,
jól tudta mind. De árnyuk itt maradt.

Bár rossz neked, árnyuk föléd vetül.
Az alkotásra cenzor les, betilt.
Új korban így teremt ismét nihilt.

Nem hagyhat élni téged emberül.
Süllyedni fognak, mégis jól tudom.
Eltűnnek s száll feléd szabad dalom.

Othello

Józsika katicája

Sötét arc. Sárga szem. Egy pókhasú
mókás bogár van itt. Arcán mosoly.
Fején a csáp piros és nem komoly.
Testén a plüss oly édes illatú.

Piros az orra, mint a paprika.
A szája víg mosolyra felszalad.
Hátán a pöttye rengeteg. Szavad
elég, hogy kelljen táncot ropnia.

Vékony lábával boldogan bokáz.
Ha tapsolod, művészként meghajol.
Tanulhatsz tőle jómagad s a kor.

Honnét e szép-hozó, művészi láz?
Reménykedőn néz s vár elismerést:
mosolyba – tapsba zárt kitüntetést.

Hiány

Csibém, kicsinyke szép fiam ma nincs
velem. Haját nem simogathatom.

A kedvessége ritka, régi kincs.

Duruzsolását sem hallgathatom.

Elárvult kuckóban hevernek itt
a bábjai. Nevük se mondhatom.

És nem súghatja meg ma vágyait.

Távol a ház s a féltő oltalom.

Nem szól, nem hallhatom boldog szavát.

Lefosztott póreség a fal s szívem.

Szekrényben lóg s szomorkodik kabát.

Hiánya fáj. Űr kong ma végtelen.

Egy hét a táv. Alig hiszem, ha jön

s kedves mosollyal újra rám köszön.

Kérdések – visszhangtalanul

Eltűntek hirtelen csodák.

Maradtak hangok, maradék igék,
nihilre biggyesztett bóbiták.

A Napot takarja por.

Fejre száll, mint szenvtelen fa-füst.

A jó szándék kóborol.

A fényed megtörik.

Tompán rezeg, mint méla árny.

Mélyében lelked vétkezik.

Leszáll az est, jön végtelen magány.

A társaidnak háta fordul feléd.

Mért éppen ő? Enigma, rossz talány.

A csend süket és irtózatos.

Még Isten is magadra hagy.

Csupán a mellébeszélésed lesz hangzatos.

Mint tompa hegy-moraj a lelkiismeret szava.

Lényedből úgy fakad, mint friss patak.

A vágy heves: bár társad meghallana!

A válasz röppen fel közömbösen:

ugyan melyik társadra vágysz, tudod?

Vagytok titok: el – vissza – fel kölcsönösen.

Én csendben ülve didergek egymagam.

A mozdulat, a jó, fakad és megtörik.

E felfordult világban csak hátránya van.

Lelkemben lefojtott vágy – hadak.

A szenvedélynek útja erre nincs,

de áradni készülnek folyók s tavak.

Te nézed mindezt szótlanul s remegsz.

Egy tiszta vágyban egykoron feloldozol?

Mondd el: barátom s végzetem önként lehetsz?

Nincs-szonett

Nincs annyi szó, csokorba szedve mondható,
mely felragyogva, szertehintve él s igaz.

Nincs szenvedély, pompázó szépség, új tavasz,
mely egyaránt lehet örömmre váltható.

Nincs annyi tisztaság, melynek híján lehetsz
és megszüntetné mégis árnyaid honát.

De szürkeség se hullhat elnyomván csodád,
mely nélkül hamvadsz s pusztulás felé mehetsz.

Nincs pillanat, mely kétely nélkül múlik el.
És óra sincs, hogy értéked ne tudd, ne lásd.
Nincs könyvtár, nélkülözni tudhat ős-tudást,

melyet nem őriz száz betű, s titkot lehel.

Mert nincsenek oly létezések s nincs-hadak,
melyeknek híján megvalósítod magad.

Nyár-ünnep

Ezüst a fűzlevél-fonák. Ragyog – nevet.
Alatta vékony cérnaszál a kis patak.
Vizében fürdik hangosan verébcsapat.
A keskeny ösvényt nem tudod hová vezet.

A fű magas. Takarja mind a lényeket.
Közötte eltűnik szamóca és bogár.
Amerre nézel ünnep áll: dalol a nyár.
A víz ezüst sugárral szór szét fényeket.

Fehér fejek: csöpp margaréta-sor kacag.
A válasz tűzpiros: bomlott pipacsszirom.
Melódiájuk egybecseng lobogni von.

Tündéri fényben szállnak mágikus szavak.
E nyári ünnepen kitárom lelkeimet.
Színpompa árad. Dús varázsa eltemet.

Kinn és benn

Erkélyen dús növényi lét burjánja zeng.

A nyár ajándékát széthintve itt ragyog.

Szabad csodája annyi formát s színt teremt.

Látványa: teljesség. Keringnek illatok.

Szobában halványabb pompával szép virág

kinn élő társait csodálja: annyi fény

jutott nekik. A létük másmilyen világ

egységeként zenél, de én vagyok szegény.

Magányos pompámat csodálja más talán,

de más nem érinthet, csupán egy gondolat.

Nem állhatok a többieknek oldalán.

Elzár üveg. A sorsom ez. A társakat

csak nézhetem. Együtt örülni nem lehet.

Tán vágnak rám, de túrni kell e végzetet.

Mesevirág

Cserépbe ültetett külön világ.
Szeretve adták s félénken, kezek.
Akkor még nem volt rajta szép virág,
csak állt szerényen, hozzám érkezett.

A gondosan nevelt növény ma már
kacagva ontja kék virágait.
Szeretni kell. A lénye dús, habár
törékeny, mégis gazdagon virít.

Reggel, ha jön, egy pillantás felé:
dicséret illeti nem egy, de száz.
Nevetve néz, míg halkán lépsz elé.

Vidítja s élteni egy égi láz.
Remek csodája játékos való.
Szabad a lénye, s dúsán áradó.

Kék

A tiszta ég színe. Virágokon
reánk nevet dús-édes szirmokon.
Az égi kék tavak köszöntenek
és fényes szárnyú angyali sereg.

A tiszta víz, ha csillan, színe ez.
És hamvas szépség, illat lengedez.
Kedves lények szemén a tisztaság,
mint földre szállott angyali világ.

Rájuk, ha gondolok, nem fázom én.
Mebújhatok gyermekkorom ölén.
Ruhának mindig kedves szín a kék.

A földi létben zeng, ragyog az ég.
Falon, festményen, apró tárgyakon
felém nevet e szín: velem rokon.

Zöld

Minden tavasznak friss reménye ő,
a fűszín, lombos, dús, előkelő.

Mélyében föld-erő és ifjúság.

A szív színe, akár egy lombos ág.

A halhatatlanságnak szánt betű
e színnel rótt, ezért nagy-életű.

Smaragd mélyében úgy lobog, ragyog!

Visszfénye int: lényében ott vagyok.

Omlós almának vajpuhán húsa
szétolvad nyelveden. Cédrus csúcsa
sötétben rárímel. Fenyő alól

lépsz most elő, ahol madárka szól.

Falon megőrzöd színét. Tél se bánt.

Ragyog, dédelget kedvesed gyanánt.

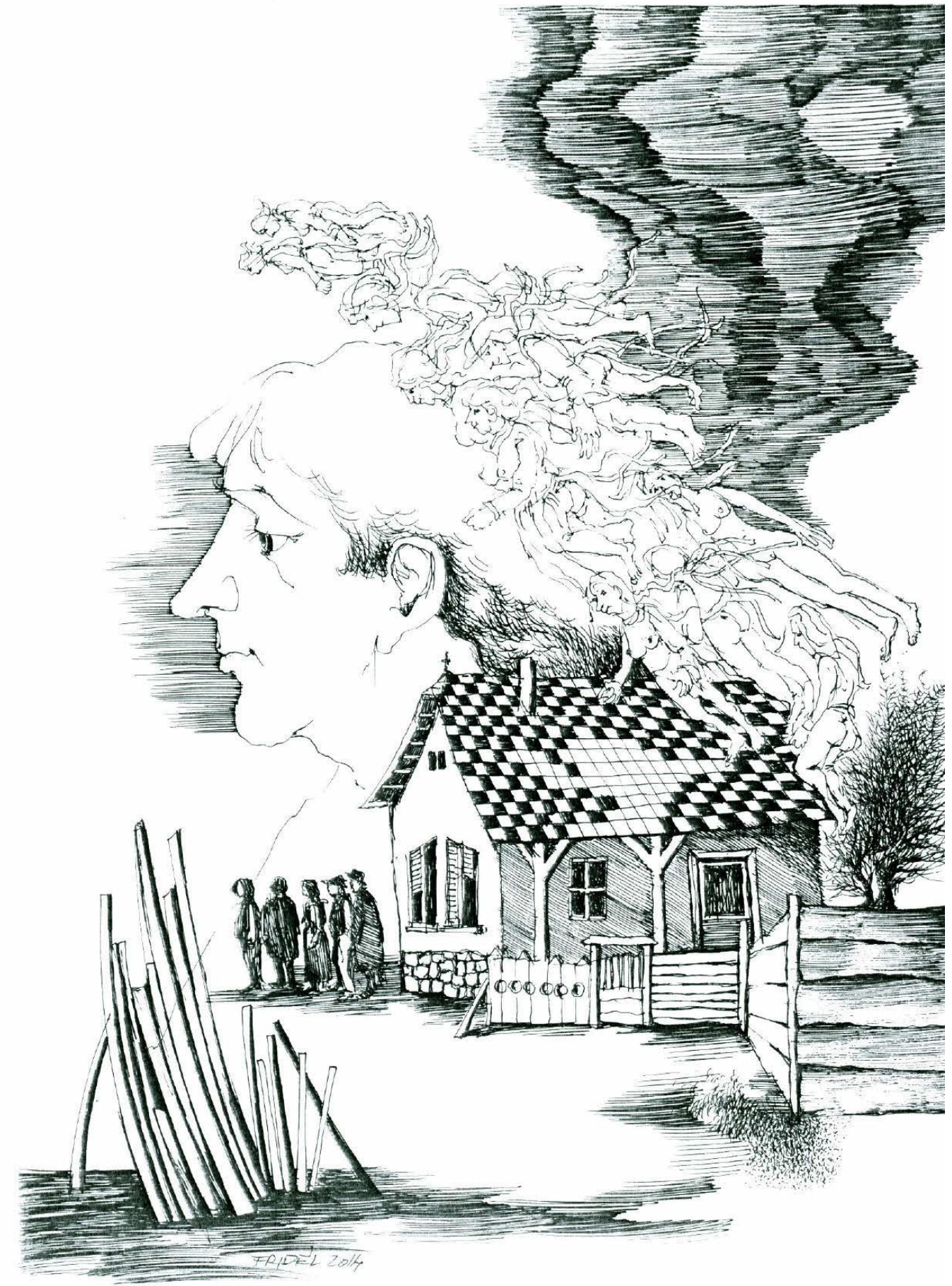

Lila

A misztikus lila mély tükrű tó gyanánt
ragyogva nyugtat és lobogtat egyaránt.
A benne nyugvó isteni erő repít.
Az általa kapott tudás fellelkesít.

Révedve mélyedsz édes – kényes színein.
Sugár emel, ha csillan áldás fényein.
Rózsának színén visszanéz reád hazád.
Egy percre láthatod, de mindig áldanád.

E szín-áldotta tenger partjain haladt
a lényed első útján. Végzeted maradt
a dús lila, s te nem kívánsz egyéb erőt,
csupán a mély tűzűt, csodás előkelőt.
S ha lepleken, virágon int is még feléd,
emelkedsz általa, ragyogtat földi lét.

Tűzpiros

Szobám köröttem tűzpiros. Szavak
keringenek. Bágyadtan alszanak
a jó erők. Csak tombolás az úr.
Fekszem mint áldozat. Szívembe szúr

egy érzés régi tán. Örök homály
takarja. Áldozat csak újra vár?
Mint lángok izzanak e mély színek.
Lényem fogadja már elé siet.

Lángnyelvek tánca ősi-régi tánc.
Köt ritmusa. Köt földi szörnyü lánc.
Nevek. Szavak. Kopottas életek.

E hely mely éltet s hajdan eltemet.
Vér színe izzik. Láng-valóba von.
Színük a lényem. Fényünk oly rokon.

Szürke

Piszok-szín, mindent elborít. A szó
is elhomályosul, ha szürkeség
uralkodik. Felhő-takarta ég
ilyen komor, csúfság-sodort való.

Betegség színe ékes fény-ruhán.
Belőle ártó, rossz energiák
áradnak egyre, bánat-orgiák.
Csüggedni kell bágyasztó csend után.

A por leszáll. Ha fuldokolsz, nevet.
Tüdőd piszkolja el. Utálhatod,
nem bánja. Csüggeteg lehangul karod.

Rád ontja rossz színét és eltemet.
Egyenruhákban torzul, tükrözi
rossz lelkületnek mélyét s leplezi.

Örvényből a felszínre

Pár éve még az örvény habja húzta le
érzéseim, s a vágyaim porlottak el.
Nem volt kiút, csupán a nyugtató mese.
Érzéseimre senki, senki nem felel!

Kábíthatod a lelkedet, de jaj, minek?
Odázni tudhatod a végzeted csupán.
Ha fáj, se mondhatod ma el akárkinek.
Lehúz az ár, süllyedsz, kapkodsz a part után.

Kiváltak furcsa fénynyalábok hirtelen.
A lenti, dúlt világ süllyedt, eltűnt, leszállt.
Sugáros távlatokkal nyílt a Végtelen.

Szépség uralkodott, záporzott legkivált.
Ma már az örvény távoli emlék, s a fény
tündöklök és ragyog, mint isteni erény.

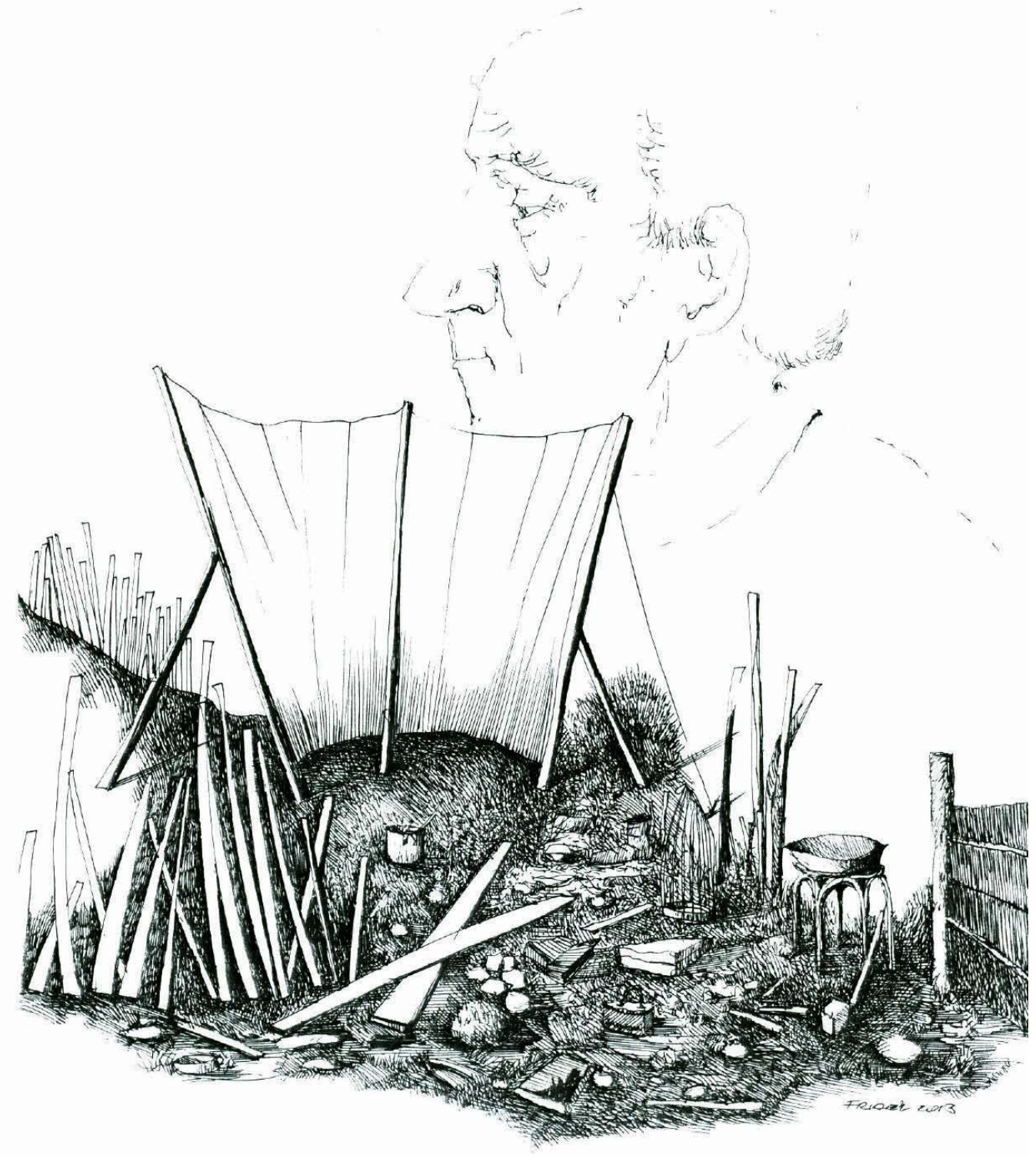

Képzelt táj – belső fények

Levette most a szép színes csodát
-a titkait – s hever a nagyvilág.
Ködök gomolygó párafoltja int.
A változás lesújt és meglegyint.

Szabad szíved ma fáradtan dobog.
Lelkedben láng él. Csendesen lobog.
A fénye – áradása életed.
Avagy burok? Tán annak vélheted.

Körötted csend és méla tespedés.
Haragszanak és úr a tettetés.
Lázadnál ellene. Míg áll a harc,
nevetnek rajtad. Életed kudarc.
A langyos rossz nihil párája leng.
A képzelet szétfoszlik, fény dereng.

A nagy költő-elődök

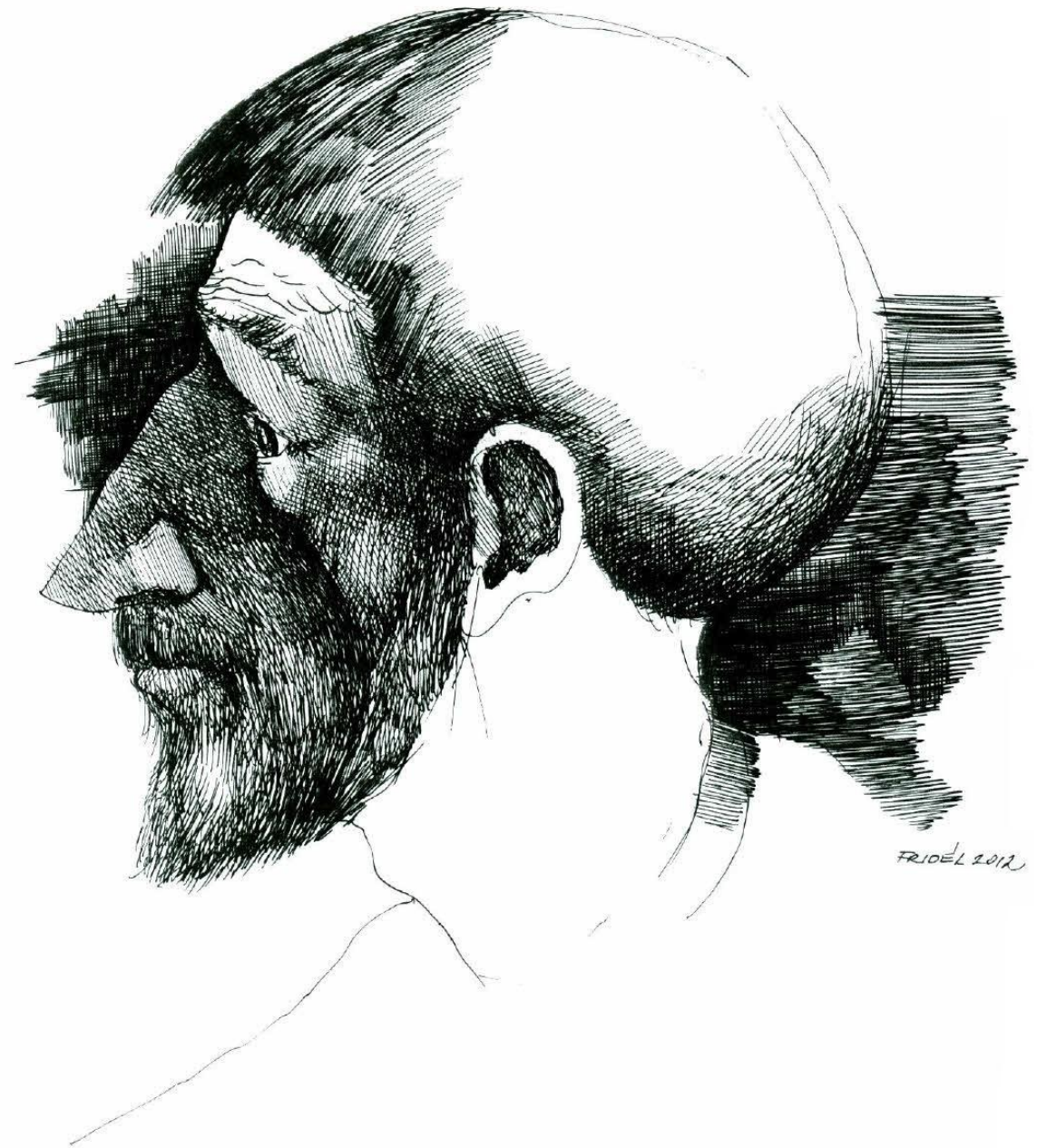
Dante

Az isteni poéta képe szent.
Félénken áll a kései utód.
Világa oly kuszált: a fent s a lent
immáron egybemosva, elhalók.

A kép komor. A festő műve tán
csak gyatra volt. Az ifjú arca szép.
A lelke láng és pár száz év után
a rímsereg lenyűgöz, tiszta még.

Miért kell mégis csúfnak látniuk?
A szájbarágott lecke oly cudar!
Költőknek új társat kell várniuk.

hogyan értsék őket? Szél fúj s port kavar.
Az érzés-kultusz mégis él. Szavuk
lüktetve zeng, s te éledsz általuk.

Mulandóság

Leszállnak alkonyok.
Lehullnak csillagok.
És egyre őszülünk,
vénségbe szédülünk.
Szeretni mégis kell. Ne mondd,
hogy lényed fáj és rajtad úr a gond.
Melengetőn aranysugár
fölénk száll, benne él a nyár.
Akár a nap, ragyog.
Színében én is ott vagyok.
Szétporlik csillámokra, nézd!
Emlékeidbe hajdan őt idézd!
Lebegni kell. Remek csodánk
visszfénye fürdet egyaránt.
Míg minden múltó s eltűnő,
ragyogva hull a nincsen – vár – idő.
Szeretni hív emlék s a test.
A csillogás pompásra fest.
Ragyogsz, ragyogsz ma szüntelen.
Öröklétté tűnsz. Vár a Végtelen.

Csillagraj

Hús esti szél susog sejtelmesen.
Az égen apró fények: csillagok.
Tejútra tér a szem, s a csendesen
szikrázó száz piciny tükör ragyog.

A szél-zenében titkos hang üzen:
Figyeld a fényeket! Leszáll ma még
az égi tűz ékes-szerelmesen.
Lelkedben tündököl az esti ég.

És hirtelen aprócska láng zuhan
a föld felé. Lobogva húnyt. A vég
lelkével mégis felfelé suhan.

Varázslatát így hinti nyári ég.
Csillagraj ékesen megérkezett
dalolva, hullva szórni végzetet.

Földi bukás

Hanyatlik, egyre száll alá neved.

A néma, rossz felejtés eltemet.

Már nincsenek barátok s híveid.

A szél sodorja hulló híreid.

A Végtelen csodája távol él.

Szíved még nem hiszi. Küzd és remél.

Lehullik rólad minden máz. Marad

a póre semmi, szétdobált szavak.

Bár tudni véled, van, ki még szeret,

nincs visszaút, mindenki elfeled.

Oly könnyű lettél. Súlytalan repülsz.

Nincs ellenállás. Csendben elmerülsz.

A suttogó homály fogad: a vég

felozlat. Por vagy, hulló semmiség.

Aszály

Emlék a zsenge zöld. Ma sárga fű
kiszáradt csonkja néz. Oly bús a kép!

A zsenge, lenge, tiszta, égi szép
ma nincs sehol. Elűnt a nagyszerű.

Kitikkadt, elszáradt a bús világ.

Mint sírhalom, pár bucka int feléd.

Egy síri szél sivítja énekét.

Elűnt a színes, tarka sok virág.

Hűsítő felhő pusztá, holt remény.

Esőt álmodva megrepedt a föld.

Bús fantomként emlék száll: tiszta zöld.

Történetünk, akár bukott regény.

Ám égi ujj érinti s felragyog.

A föld pompája él: fű-harmatok.

Hús vizek

Csillámló, hús vizek, illó habok
halkan sodorják ember-álmaid.
Minden valós, mit lelked itthagyt.
A fürge hab csak lejt tancait.

Alant zokog a mély. Ki hallja meg?
Van még, ki túllát lenge felszínen?
A hallgatás, e kór mélán lebeg
fölöttünk. Át nem látsz ember-szíven.

A nyugtalan zenét visszhangozod.
Bár néha sík a felszín, félelem
üvölt a mélyből, egyre várhatod,
hogy újra rend s szabad világ legyen.
A hús habok csacsogva ellepik
világod, s hallgatássá rendezik.

Szonett

Szonett: a halk, csodás, királyi szó-palást
méltón ha cseng, s a csenden áthatolva él,
talán tudod, nem óhajt látni senki mást
bágyadt tekintetem, csak tükrözést remél.

A forma lágy, de mélyén annyi szép erő
munkál s felépít csendben eszme-várat.
Energija dús csodákat éltető:
sodorva elragad, mint égi áradat.

és válladon terül az ékes kelme már.
Ne mondd, hogy nem tudod. A rím bizsergető.
Csiklandva futkos rajtad, és tagadni kár,
hogy szép az érzés s szívedet melengető.
Lehullhat száz lepel, de ez nem foszlik el.
Él általad, s beléd is életet lehel.

Lapozgató

Oly halk a rezdülés. Lapozgatok. Elmélkedem.
Csendben peregve száll az év. Elnémul életem.
A némaság mégis cirógató. Csodás szavak
felhangzanak, lehullanak s bennünk visszhangzanak.

Mint fáradt szép sziporkák száll és hull a volt-idő.
Lelkemben emlék-had robog, majd furcsán tör elő.
Kívánni sem lehetne ékeőbb virágokat,
mint szárnyas gondolatban éledő talányokat.

A könyvlapon az eszme-írta száz vonás halad.
A vont redőkön csendben tükröződsz te is magad.
Ki hitte volna: annyi év után így él a szó!

És annyi vágy szikrája felrepült örök-való.
Elcsendesülsz. A végtelen ívén lépek feléd.
Száz csillagával tündököl a tiszta, nyári ég.

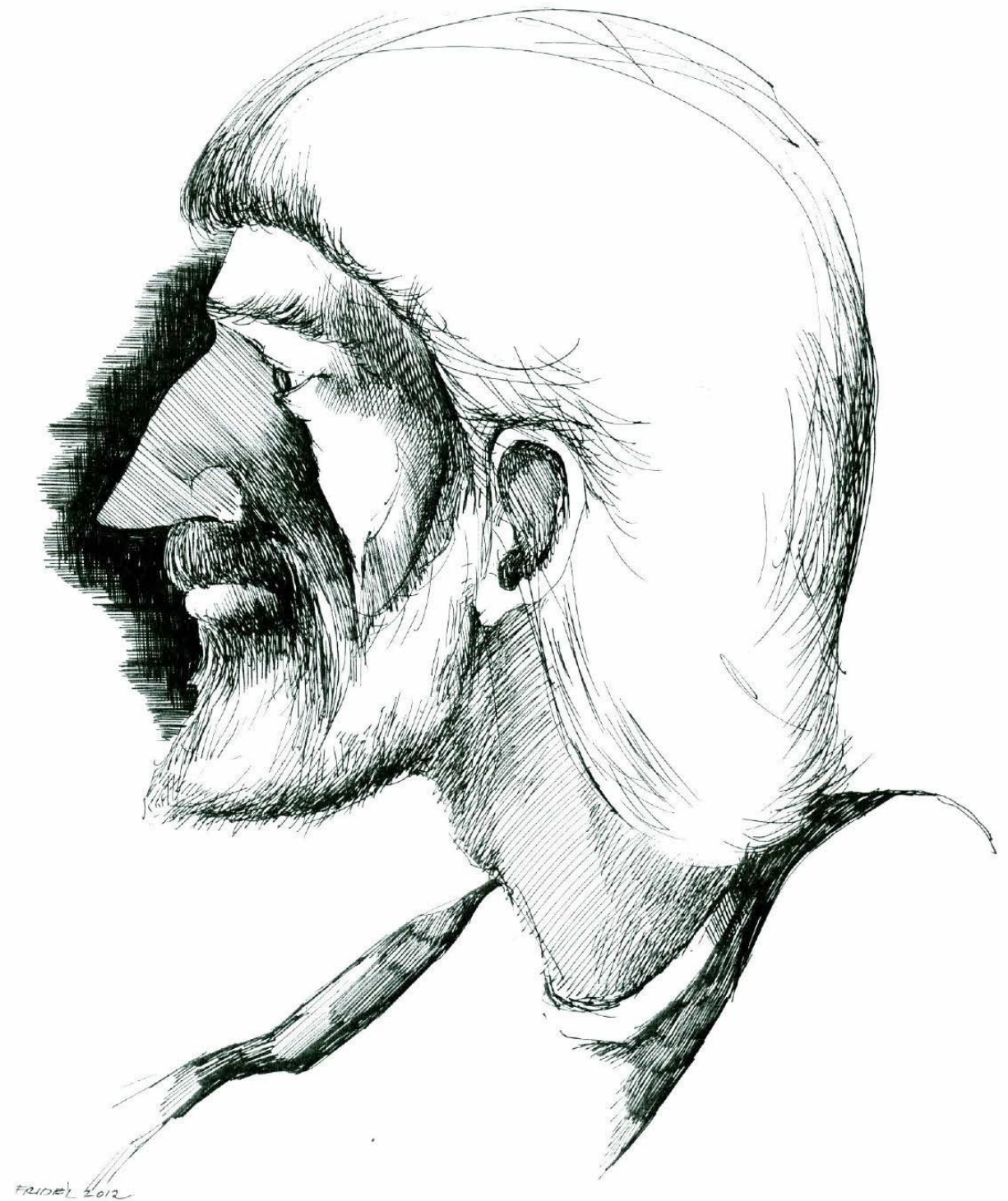
Csendes szavak

Már teljesülni készül végzetünk. A szó
félig kimondva ajkadon pihen. Ragyogsz.
Oly tiszta fényben úszva él e szép való.
Elnémulunk. Zavartan néhány szót dadogsz.

Kitárva fény-kapuk. Áradva lépsz felém.
Nem kell kimondanod. Látom, s elég nekem.
e száz sugárban fürdetett, királyi fény,
mely éltet. Benne s általa megérkezem.

Királyi ív a napkapu. Szikrázva él
minden rováson furcsa, égi kézvonás.
A pillanat varázsa hirtelen elér.

Mélyében lobbanás: egy antik látomás.
A szív lecsendesül. Lüktet, de szép szava
e halk zenében mintha vígan hangzana.

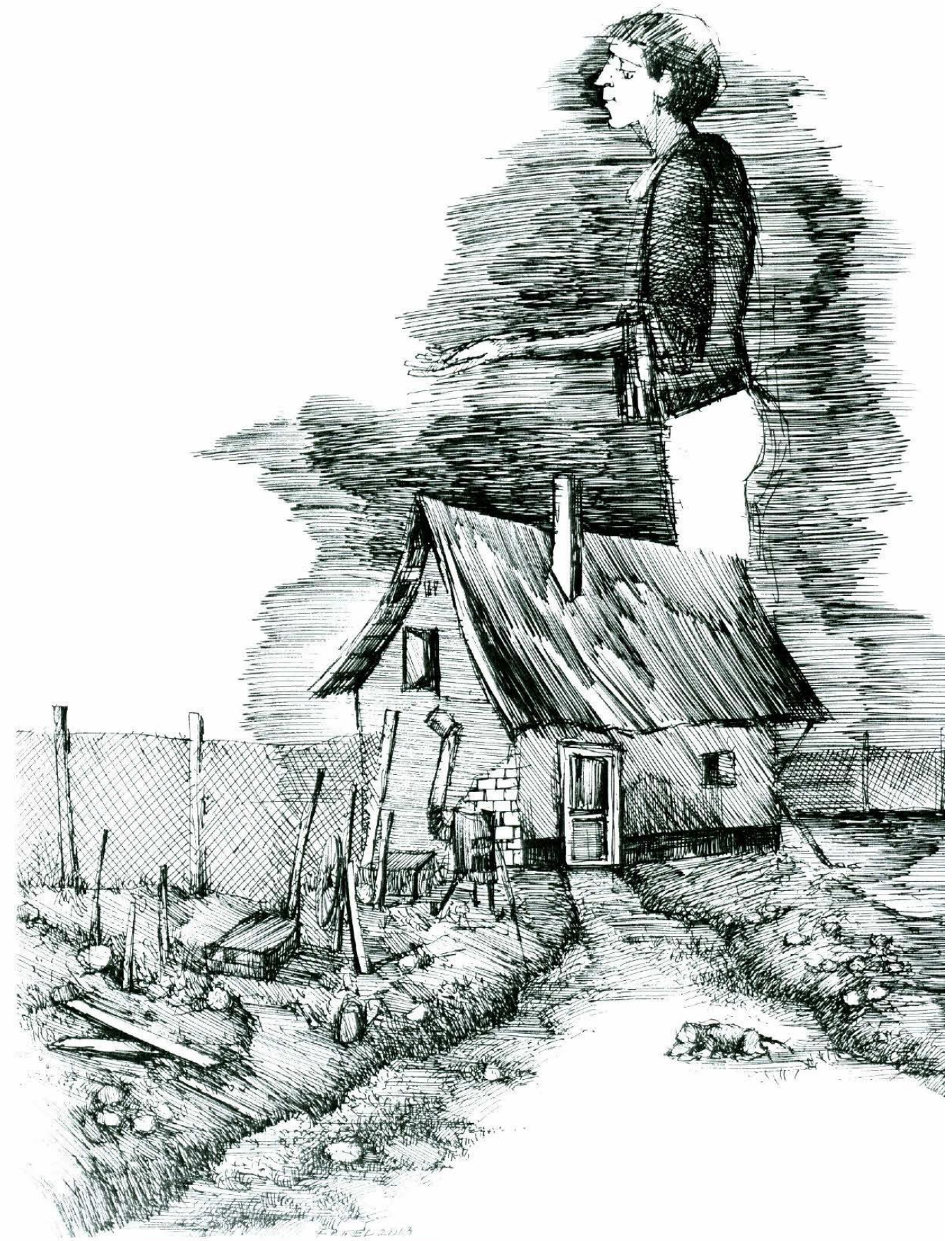
Dimenzióváltás

Áradni kell. A lélek furcsa fény.
Szolgálhat s úri kény dúl egyaránt.
Megerint s földre sújthat baj gyanánt.
Végül ragyogva győz a dús remény.

Lobogni kell. Míg földi harcaink
lecsendesülnek, mind megtisztulunk.
Másik dimenzióba indulunk.
Fodros habokkal Styxnek partja int.

Ragyogni kell. Éltünk mint glória
befonja száz sugárral még valónk.
Fehér fény zeng mint végső altatónk.

Mi volt, most rendre el kell hullnia.
Áttűnni kell. Cikázva futnak el
energiáink: végtelen lepel.

Vis á vis

A fényben élek én. A titkom ennyi csak.
Letargiába süllyedsz s elhagyod magad.
Világaink lebegnek. Nincs feloldozás.
Bár össze is csaphatnánk, él e rossz varázs.

A fény, az égi, áldott, homlokomra ül.
A harc csitul ma bennem, s bánat szenderül.
Kívánni sem lehetne mélyebb s szebb csodát:
a fény betölt s a kedvem dús jövőbe lát.

Úgy várom ébredésed, másik, jobb felem!
Sziporka szállna s benned élne végtelen
a más valónak képe: égi bűvölet.

Ha megtaláltad, néznéd régi tükrödet.
Keresve sem lehetne lelni szebb utat,
mint szembenéző lényünk tükrében mutat.

Elpergett homok

Már sorra elperegnék lapjaim
és rendre elcsitultak harcaim.
A Végtelennek szárnya újra int.
Indulni kell. A végzet hív megint.

Még ég a tűz, de jéggel hűtik azt,
mi kötne s tán vendégként itt maraszt.
Ha int a vég, élted lejárt lemez.
Recsegve szól, de lényeged nem ez.

Kiáltanak, s utánad száll a hang.
Nem érted. Zeng és zúg lélekharang.
Lelkek suhognak. Égi szó halad.

Készítsd az útra megtisztult magad!
Az elpergett homok szemcséivel
megtisztult vágyad csendesen felel.

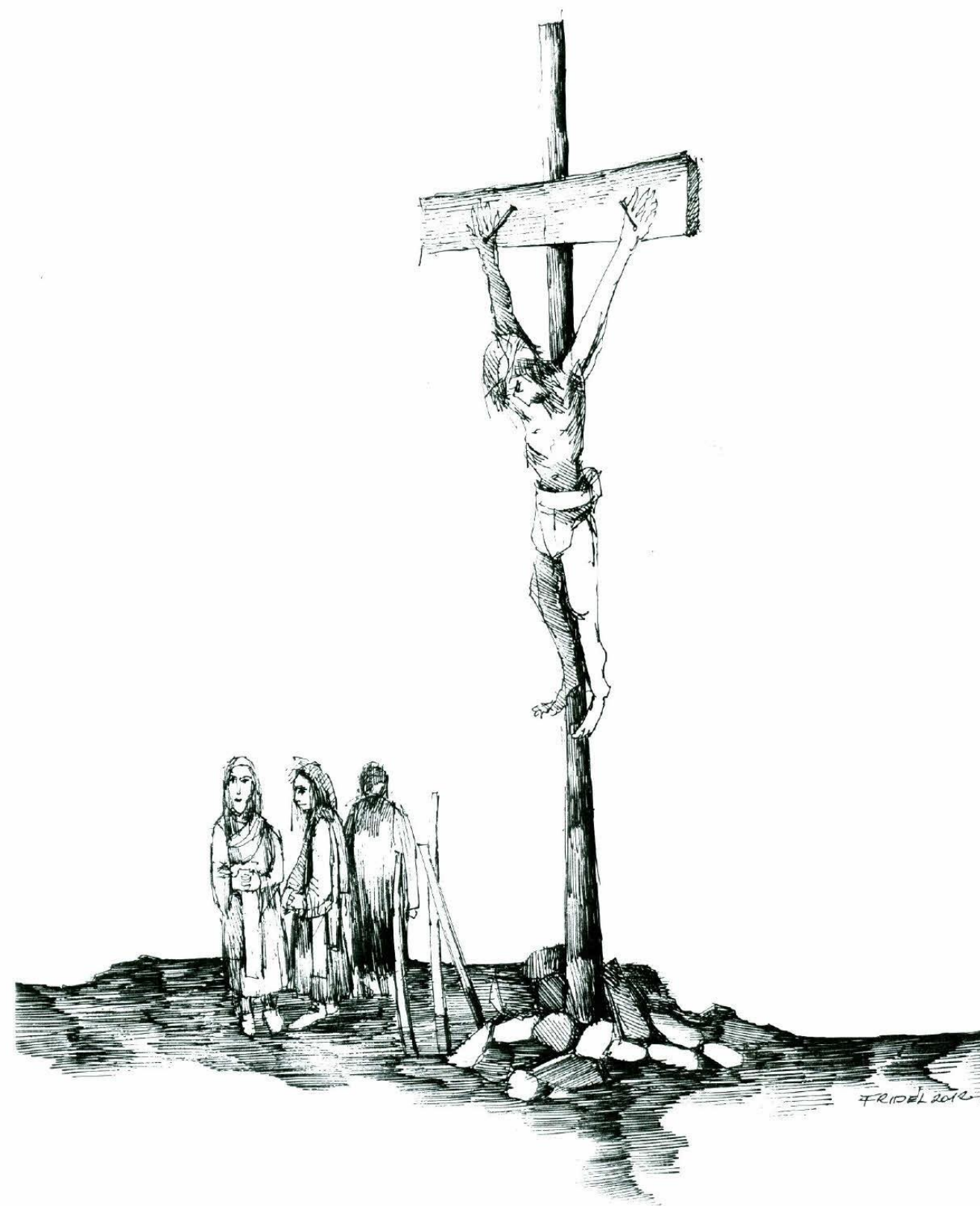
A tűz emléke

Úgy ég a fájdalom! A tűz te vagy.
Ha csendesül, kiáltozol magad.
A lelkiismeret szava zenéd.
Hallgatsz, bár olykor mintha értenéd.

A csend is égő intervalluma.
Vagyunk? Lehetsz még tűztánc s dallama?
Lobognak fényesen lángnyelvek és
elégnek benne harcok s tettetés.

Maradnak ékesen mondott szavak:
szikrákként pattogó érzés-hadak.
És égi fényben lobbanó erők,

az érkező csodák s az elmenők.
Kiálts! A fájdalom elég s leszél
a tűz emléke: tiszta fény-lepel.

Az olasz lélek

A kedves, jó olasznak lelke tiszta tűz.
Órákig elfecseg. Nem is hiszed, milyen
vad lángok égnek vére ősi mélyiben,
csupán ha megharagszik s ellenséget űz.

A kávéház előtt egy óriási kör:
agóra, ősi fórum lelke színtere.
Az ékesszólás s látszata a mindene.
Sivár valóból általa kilép, kitör.

Megosztaná baját, s ha néked fáj, megért.
Kin annyi század durván átrohant, barát.
Feléd kitarja szívét és az otthonát.

Zsarnokra köp. Nem lelkesül mindenkiért.
A csendes óra nem neki való. A szent
is szószátyár barátja: áldott zajt teremt.

Vasárnapi verebek

Ünnepre megszentelt kenyérdarab,
mint szárnyas lény, a fű felé repül.
Nem érted, mért adják s miért halad,
a lebzselő madár elé terül.

De lásd, a jó falat hálára kész.
Az áldott, jó kenyér, akár fohász.
Tulajdonodból adtál néki részt.
Fél szemmel néz rád s ház előtt bokáz.

Piros láb ugrál, barna szárny suhan.
Apró szemében csillan tiszta fény.
Már hinni tud, s ha rád néz, boldogan

repes feléd, mert új ruhád: erény.
Egy mozdulatban istentisztelet.
A csillanó fény boldogan nevet.

Fényes ünnep

Mint hópihék, fény-szikrák szállnak el.

Köröttünk zsonganak csodás szavak.

A lelkünk mélyein azúr tavak.

A száj szabad dalt zengve énekel.

A föld egy ékes fényű, dús smaragd.

Megannyi árnyalat a fű, a lomb.

Szelíd lankával rímel rá a domb.

A szem követné s hangtalan halad.

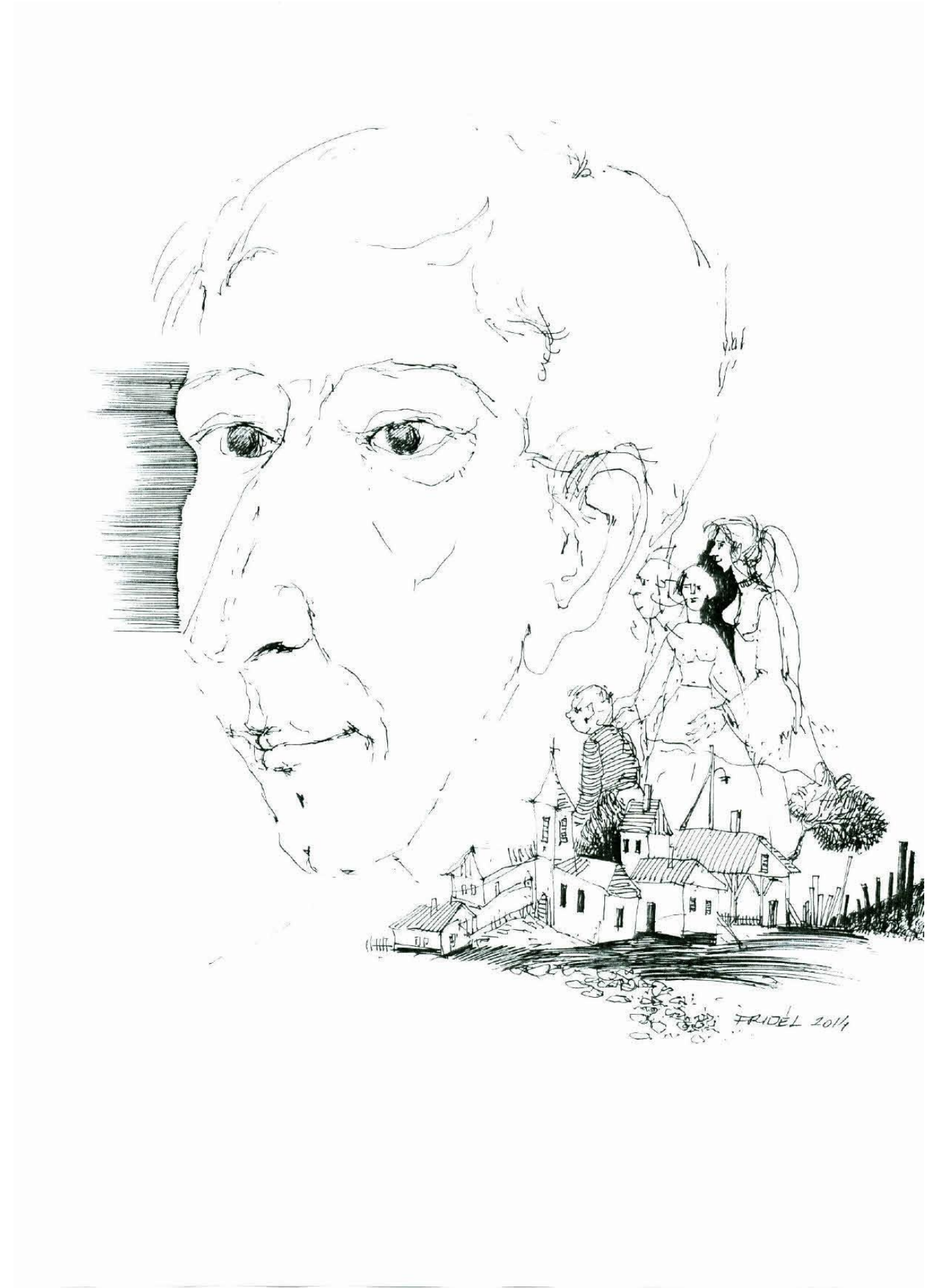
Világ pompája tündököl, nevet.

A föld az égnek halvány temploma.

A lény lecsendesül, s ha szól szava,

ragyog szeme, s idéz emlékeket.

A fény pihenni tér. Csillag-hadak
válaszként tiszta szikrát porlanak.

Szitáló csendben

A csend, akár a köd, halkan szitál.
A gondolat körülzsong, szóra vár.
A Végtelen, mint pulzus, lüktető.
Belőle száll fel Jóság és Erő.

Magányom áradón társat keres.
Feloldozása lesz különleges.
Lelkemnek mélyein a képe él.
Őszinte pillanatban még mesél.

Köröttem dőreség habog, ugat.
Társam szándéka él s tán felkutat.
A végzetünk e nincstelen jelen,

bár írva van, hogy csak nekem legyen.
Nincs annyi szikra, égnek csillaga,
ahány öröme gyújt sudár szava.

Búcsúzás

Kizökkent év s a hó. Időnk recseg.
Indulni kell, hogy végtelen legyek.
Már pattan, reccsen, szétszakad a szív.
Felfordult táj s idő lebegni hív.

Mi földhöz kötne még, így tűnik el.
Utánad intenek. Szád nem felel.
Hiába kérés, tört a pillanat.
Késő a vágy, utánad szórt szavak.

Megkésett mozdulat ölelne át.
Talányos életed nem éri vád.
Minden világos hűlő testeden.

Körötted égi fény, csodás terem.
Társadnak könnyes két szemén török.
Szétszórt sugárban csendbe öltözik.

Egykor...

Egykor majd nagyon szótlan leszek.
Szemem helyén üreggé lesz a fény-hiány.
Bármit szóltok is, többé nem felelek.
Mit lényem kitöltött, űr lesz, sötét magány.
Ki nem mondott válaszaim a végleges talány.
Egykor majd képzeleghetsz, én hogyan is mondanám.
Szavaid széthullt mozaikjai guruló kövek.
Általuk mégse láthatod fénylő aurám.
Lépésed koppan, s te azt hiszed, árnyam követ,
pedig én akkor másfelé megyek.
Egykor majd végleg megérted, művem klasszikus.
Életem, e magányos áldozat, mint mérték marad.
Érthető lesz a szórend, a szerkezet, a logikus.
Utánam maradnak széthintett, szép szavak.
A szolgálalkúnek mégis csak akadály, szilárd falak.
Egykor majd magányod rácsain villan felismerés.
Rájössz: a szabadságodat rest voltál megépíteni.
A tört szándék nem elég. Hatalmad is kevés,
ha múltad úgy béklyóz és gyáva vagy szépíteni.
Magaddal viaskodsz. Ne akarj hát mást megtéríteni!
Tűnt fényeid lehullnak. Mély csend lesz, isteni.

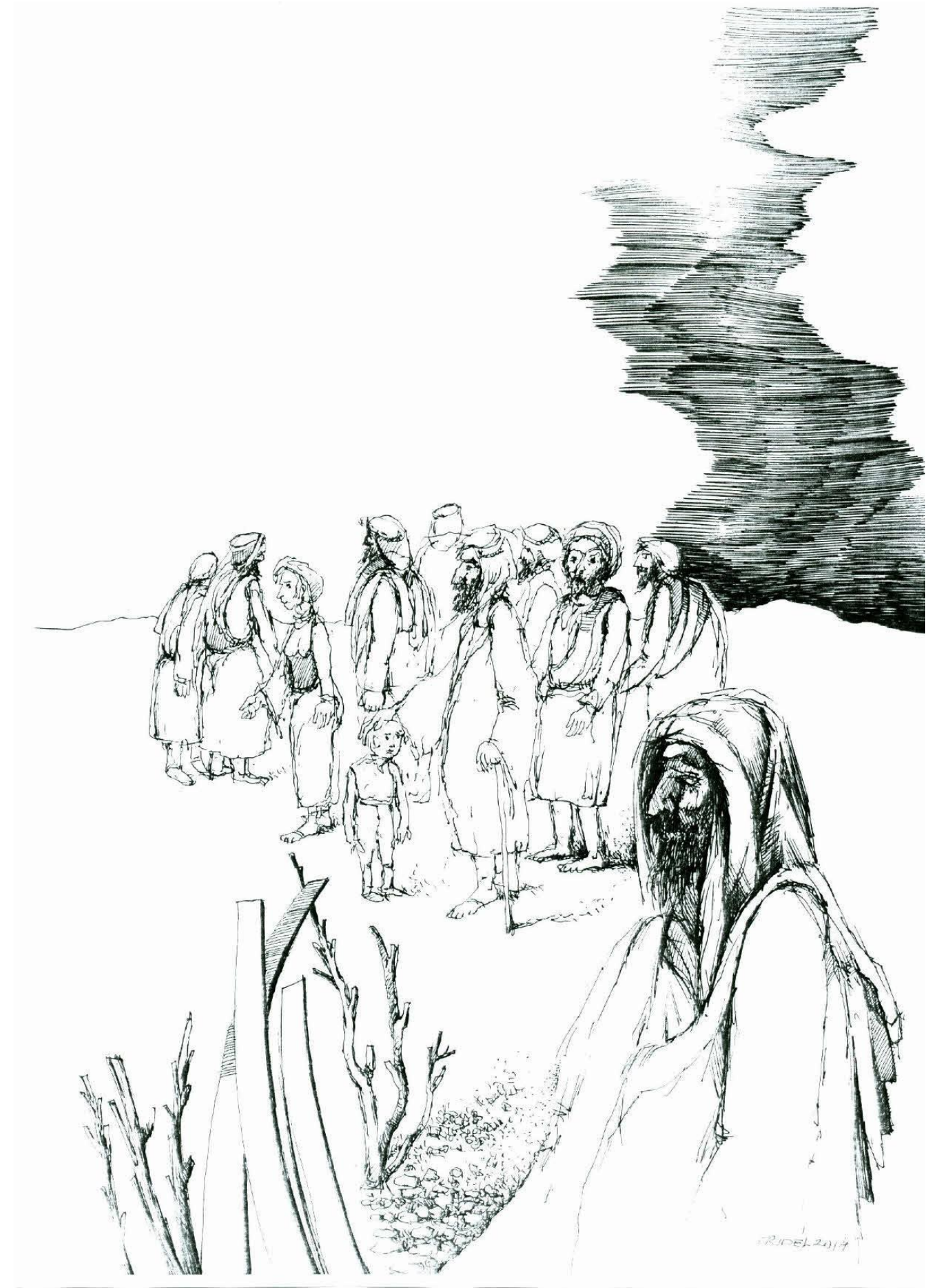
Nem-földi érzékelés

A hang még el se ért ide, s tudom,
gazdája ki, s engem miért keres.
Az észlelés csodás, különleges.
Ezért az ősz-tudás az arcomon.

Tébláboló, mankózó társaim
nevetnek gúnyosan, rám mégse hat,
csupán az égi szép s a gondolat.
Tőlük függetlenek a vágyaim.

Repedt csont összeforr, kő porlad el.
Mért éppen én tudom, nem érthetik.
Beérik azzal, hogy elvethetik.

Nekem viszont egy égi hang felel:
Örök tudás és ősz-áram a fő.
Utad emelkedő, előkelő.

A tétovázónak

Tudod vagy nem tudod? Érzékeid
és értelméd becsapnak. Állsz magad.
Bár látod, érzed dús szépségeit
egy más-valónak, kell, hogy megtagadd.

Képes vagy elfogadni most valóm?
Vagy késő bánat árja dönti el
kétségeid? Szót súgjak, biztatón,
hogy lásd, a fényeimben égi jel?

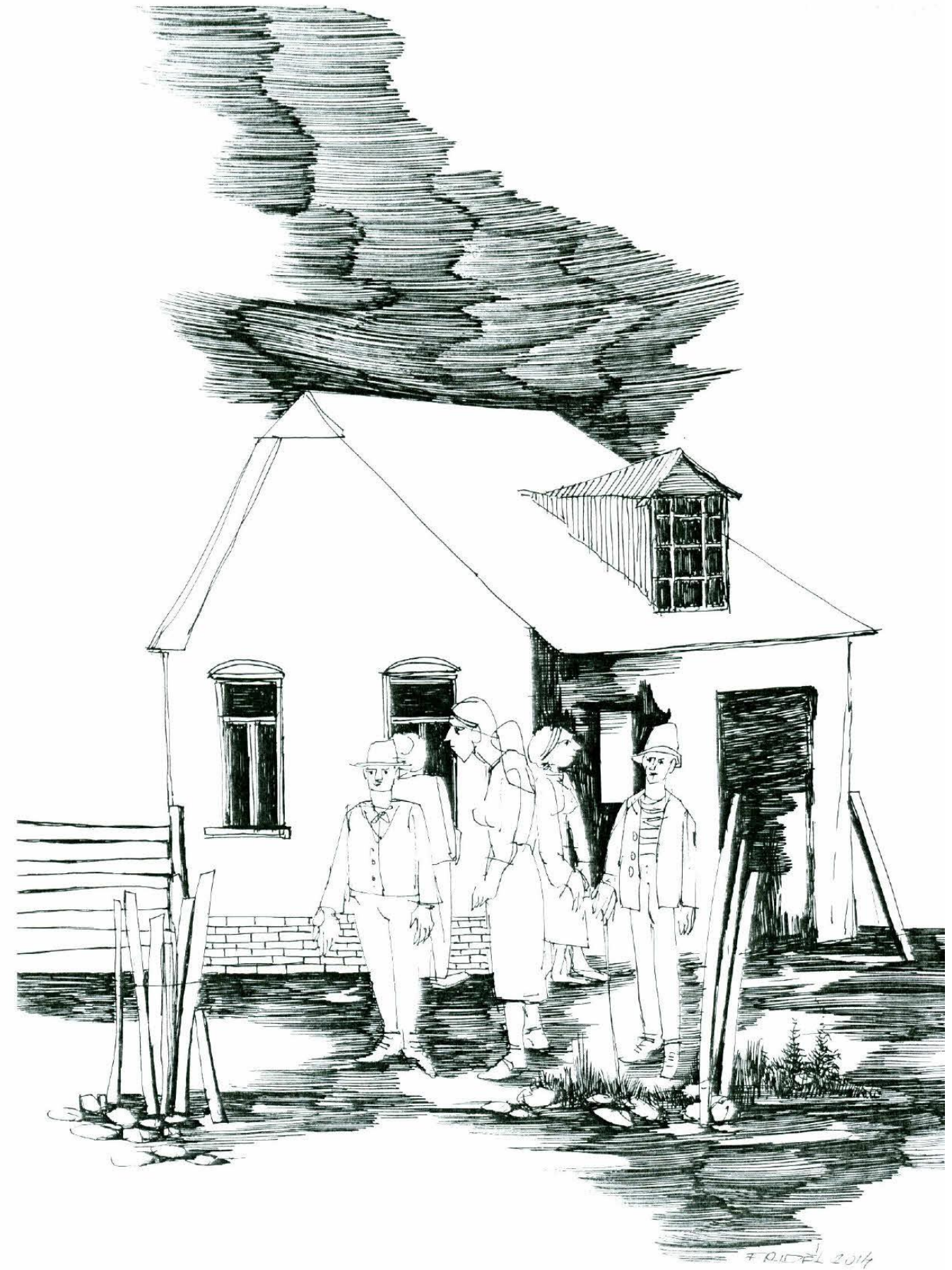
Van úgy, hogy tétovázni nem szabad.
A perc suhan. Nyomában hullanak
a volt-remények, nem-mondott szavak.

Már nem lehet, hogy egyként súgjanak.
Kitárt ajtó a fény. A száz parány
együtt s külön csoda, titok, talány.

Románc

Vénusz felhője libben:
párába burkolózik, pihen a föld.
Magok mélyében duzzadva gyúlik
valami: formát és ruhákat ölt.
Szépség ünnepe ér majd.
Szerencse csillaga int.
Fátyolként libben a pára.
Az ég sugára csillagfényt lehint.
Tündértánc, sejtelmes árnyak
hívnak és indulni kell.
Holdfény és felhő ezüstje
bevon, dédelget, énekel.
Távoli fénnel a Csillag
szívedben ragyog tovább.
Libbenő fátyol elillan.
Álmodban hallod dalát.

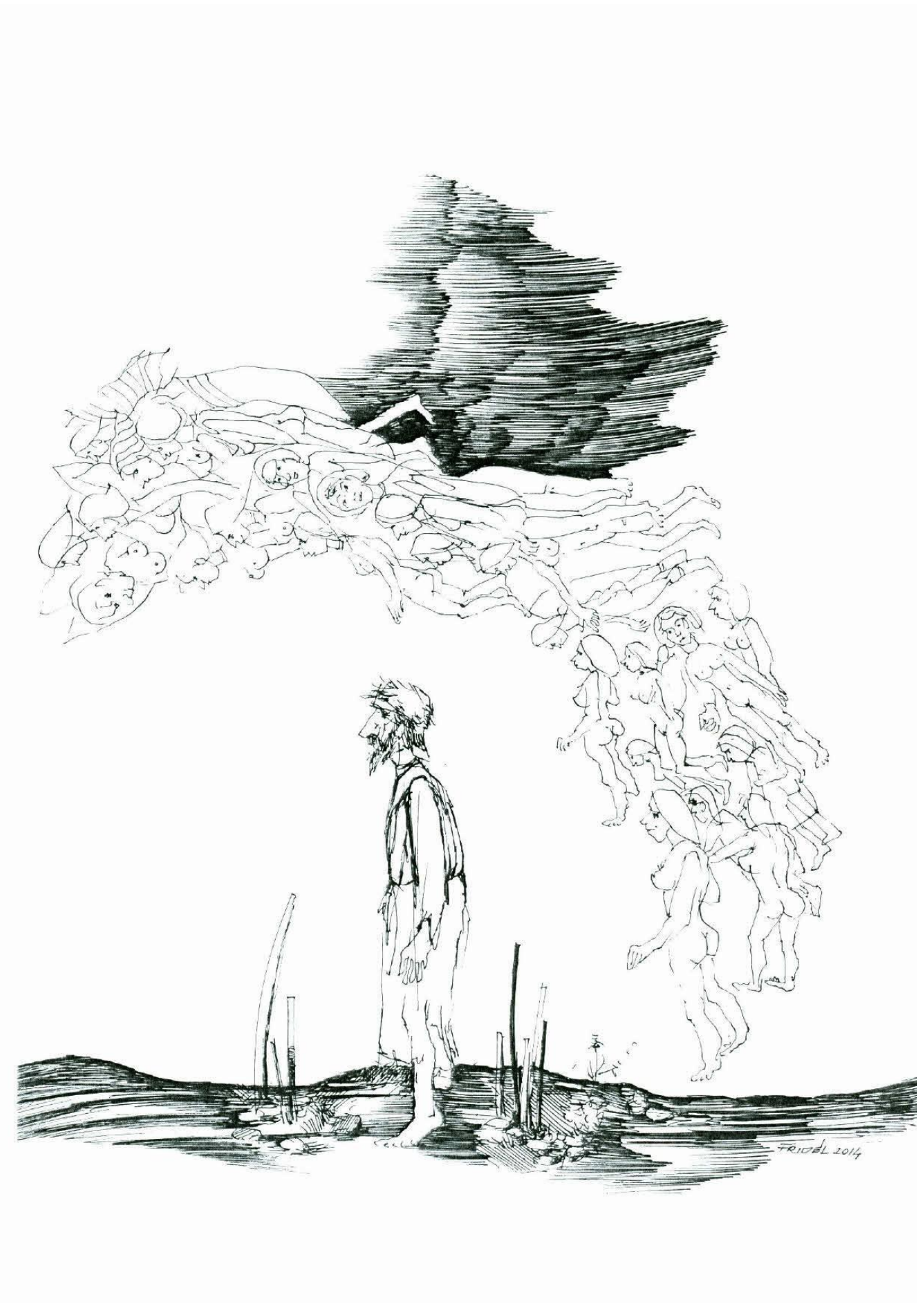
Túlvilági táj

Halványkék s tört-fehér e néma táj.
Most minden árnyék halványan vetül.
A hullt csodákra álom szenderül.
Nincs semmi bántó, mégis rontva fáj.

A kékes fényben néma túlvilág
ezüstös árnya int. Álom lebeg.
A semmi mélyén minden-szín rezeg,
de kék az ága, kék levél s virág.

Tudod, hogy itt jársz, s mégis álmodod.
A lenge libbenés benned fakad.
A mozdulat nem él, csak általad.

A dal, az illanó te-himnuszod.
Ébrednél s nem lehet. E nyűg örök.
Földön maradni köt, bár égre lök.

Negatív varázslat

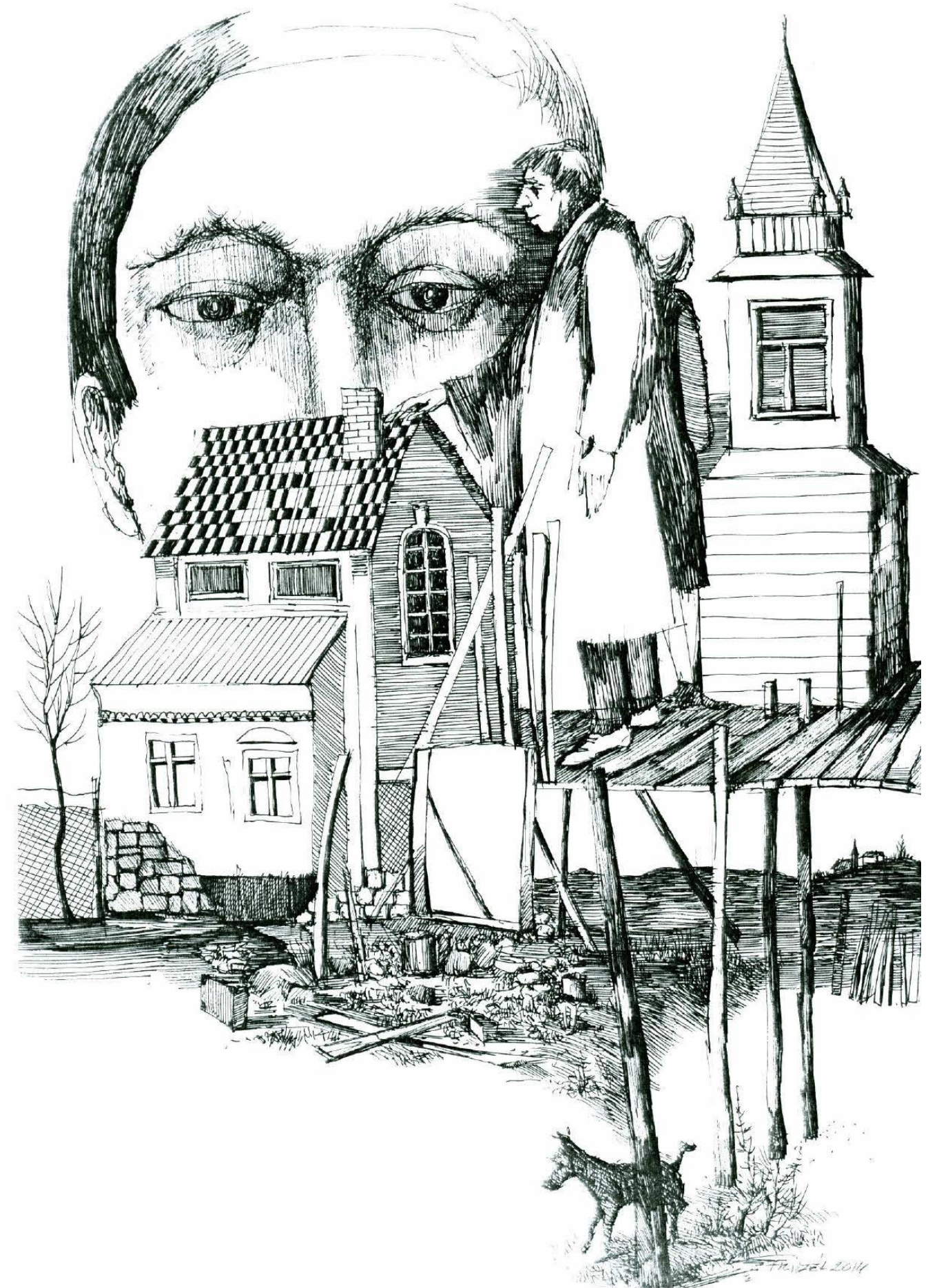
Az elbukott mágusoknak

Sötét árnyék követ, belőled szállt pedig.
A mozdulat komor. Ítélet érkezik:
Rontásra használt tiszta szép erőd halott.
Imádra nem figyelnek, bárhol mondhatod.

A mozdulat, a forma egy, de nincs erőd.
Ruhád a némaság. Redőin vád s a csőd.
Már összeomlott rég hited, tudod te is.
A hullt varázs a fő, minden szavad hamis.

Mit másra küldtél, rontásod fejedre száll.
A visszafordult kézben büntetés ma vár.
Úgy érzed, fojtogat a szó, a rossz jelen.

A vágyad egy: megváltás, új utad legyen.
A mágia s szíved törött varázs ma már.
Nem-látnod nem lehet. Vagy holt lélek-madár.

Miként...

Miként szavad se volt
a támaszom, az árny leszállt.
Lettem, mint néma holt.
A semmi csendje várt,
de engem nem talált.

Miként hited se nagy,
lobogsz, majd porba hullasz.
Gyenge és gyáva vagy.
Néha még lángokat gyújtasz.
Mellettük fázol, s mindent kioltasz.

Miként a lény tőled idegen,
oly értetlen nézed a tájat.
Nem hat rád egyetlen ige sem.
Benned a változás várhat.
Csupán az árny vonz és áthat.

Miként a szavam se érted,
keresel mögöttes hangokat.
-Mire is célozhat? – kérded.
Úgy véled, másféle hang fogad.
Magadban emelsz rossz tornyokat.

Ellenem hatnak – teérted.

Földi fény-kötélékben

Ragyogva száll egy fénysugár – madár.

Alatta csillog, tündököl határ.

Lobogva zeng az ékes végtelen.

Világunk mégis züllött, vértelen.

Hiába szépség s bölcsesség, neki

ez semmiség. Szavát sem értheti.

Fényes krajcár után fut egyre csak.

A balgasága tenger, égre csap.

Fölötte színarany sugárral ég

a Nap, s nem látja. Semmi nem elég

a sűrű, dúlt anyagból. Sárba néz.

Tócsán a napsugár csodát igéz.

Tekintete fogolyként lent marad.

Bezárja végleg földi pillanat.

Gomolygó felhők – gondolatok

Gomolygó gondolatsorok
sodornak csendesen. Felhő leszáll.
A fájó gondolat ádáz, konok.
A pillanat leszáll s kivár.
Oly végtelen a csend: befog, lezár.

Míg mondanám, elhallgatok.
Alélt a mozdulat: minnek? kinek?
Lelkemben emlékek csupán szép hangzatok.
A vad fal és a csend rideg, hideg.
És el se mondhatom ma senkinek.

Gomolygó lélekáramok:
felszállnak, mégis süllyed már hajónk.
Vagyunk, mint rozzant várromok:
külsőnkön omlik szétzilált valónk.
Dühödt a szél, felénk ordítva ront.

Lépések

Léptem, lépnék, de érzem, lépre csálnak.
Maradnom nem lehet szabadnak s fiatalnak.
A vénség árnya int s nem bánom én.
Utamnak végén szétszórt égi fény.
Talán még párra is lelek e furcsa bálban.
Feloldoznak, mert nem hiába vártam.
Mit tennem kell, én rendre még elvégezem.
Szabad Tanítóm int: a fényes értelem.
Az egyre sűrűbb szó-homályban ér a hang:
ne azt nézd, mások mit művelnek ott, alatt!
A hely adott, s bár lépésed kötött, szabad szavad.
Méltóképp ejtsd, s a hangok tisztán hangzanak!
A tündöklés csupán szikrányi fényt adhat neked.
A Végtelen felé vezesd vívódó életed!
Az út talán egy sűrű pára-köd felé visz el,
mélyéből mégis Hang szól. Lelked rá csodát felel.
Hazug lehet a táj, a szó, de nem a te utad.
Vezess és hagyd vezetni fényes angyaltól magad!

Visszhang

A szertehintett szép szavak során
egy válasz érkezik: a szív felel.
A könnyű szél egy visszhangot lehel.
Úgy érzem, hirtelen jött s tán korán.

Rezgéshullám suhan az éteren.
Kimondanád, s helyetted más teszi.
A válasz szent jogát, ím, felveszi.
Melódiát s költészetet üzen.

Dalol a hang, felszáll a képzelet.
Mit megtagadna méltatlan e kor,
magában tündököl. A szó sodor,
a semmiből teremtve képeket.
Rezgésben dal suhan, lebeg, zenél.
Egy másik térbe boldogan elér.

Tartalom és forma

Kecses formában égi gondolat.
Mint gömbölyű szavak, felhangzanak.
És lelkesült csodában tartanak
reményeim, szórván fény-foltokat.

A szép betű se más, mint eszköze
a vágyban, tisztaságban megfogant
eszmének, bár felé vadul rohant
kívánságod: lelkednek börtöne.

A forma elragad, sugall, segít.
Mit mondanál, már-már lényegtelen,
mert pontban benne él a végtelen.

Míg erre gondolsz, minden lelkesít.
A semmiségből így építkezel.
Tartalma által újra nagy leszel.

Ember-lélekbe írom...

Már nem papírra írom versemet,
az ember-lélek nyújtja hófehér
öblét felém. A bűvölet elér,
s egy káprázatban vonz és eltemet.

Az írás tiszta mágia gyanánt
ragyogja életünk. Művész s kora
egymásra lelt. Kétség száll, ím, tova.
Csak szembenézünk egyre egyaránt.

Mint jó tükör, úgy tükrözi a kor
a költő-lélek halk s merész szavát.
Ma együtt zengi csendülő dalát.

Egy áradásban szédülten sodor.
A kornak lelke művészával egy.
A Mű csak áll: fenséges, égi hegy.

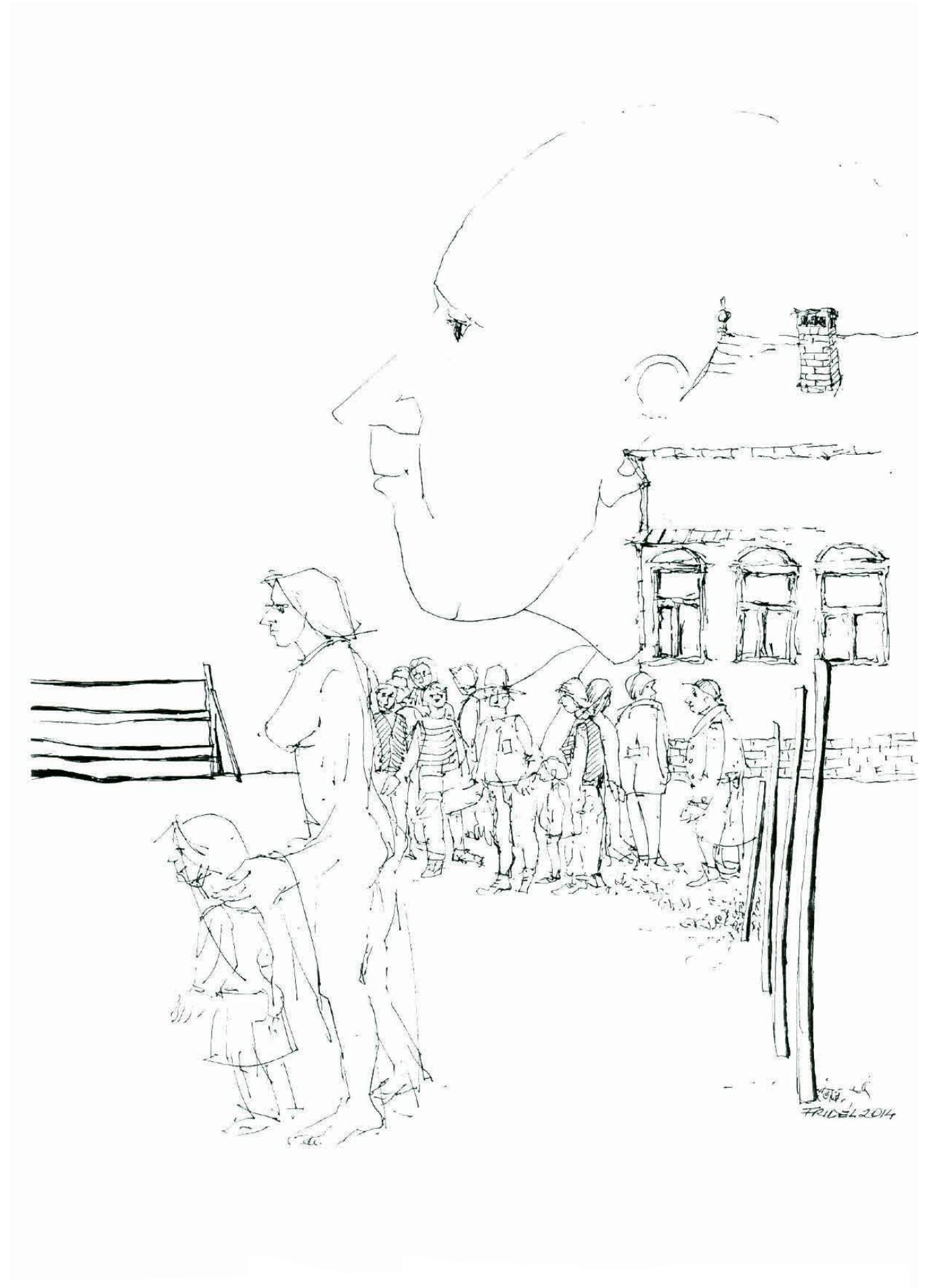
Új forma

Új forma zeng. Talán bizarr s nem érthető.
Magasba tör egy karcsú ív. Valód remeg.
Megdöbbsz, mégis jól tudod: e mű remek.
Mehökkent lénye fénye: másnak vélhető.

Színek, zenék, hangok világa új – örök.
Az Alkotás, a lényeg még nem látható.
Mélyéből hang zeng: tiszta létre szánt való.
Szabad zenével szólnak égi fénykörök.

A forma annyiféle. Minden léte más.
Mint kristály rejti mélyén furcsa titkait.
Színpompa vár és csillogása elvakít.

Interpretációja szép feloldozás.
Kavargó lények, fények: égi értelem.
Minden csodája új: hang-szötte fény-elem.

Ihlet

Az ihlet-adta óra új csoda.

A titka száz. Értelme égi rend.

Eljutnod könnyű nem lehet oda.

Erő vezet, mely hangokat teremt.

Az alkotó energiák: hadak.

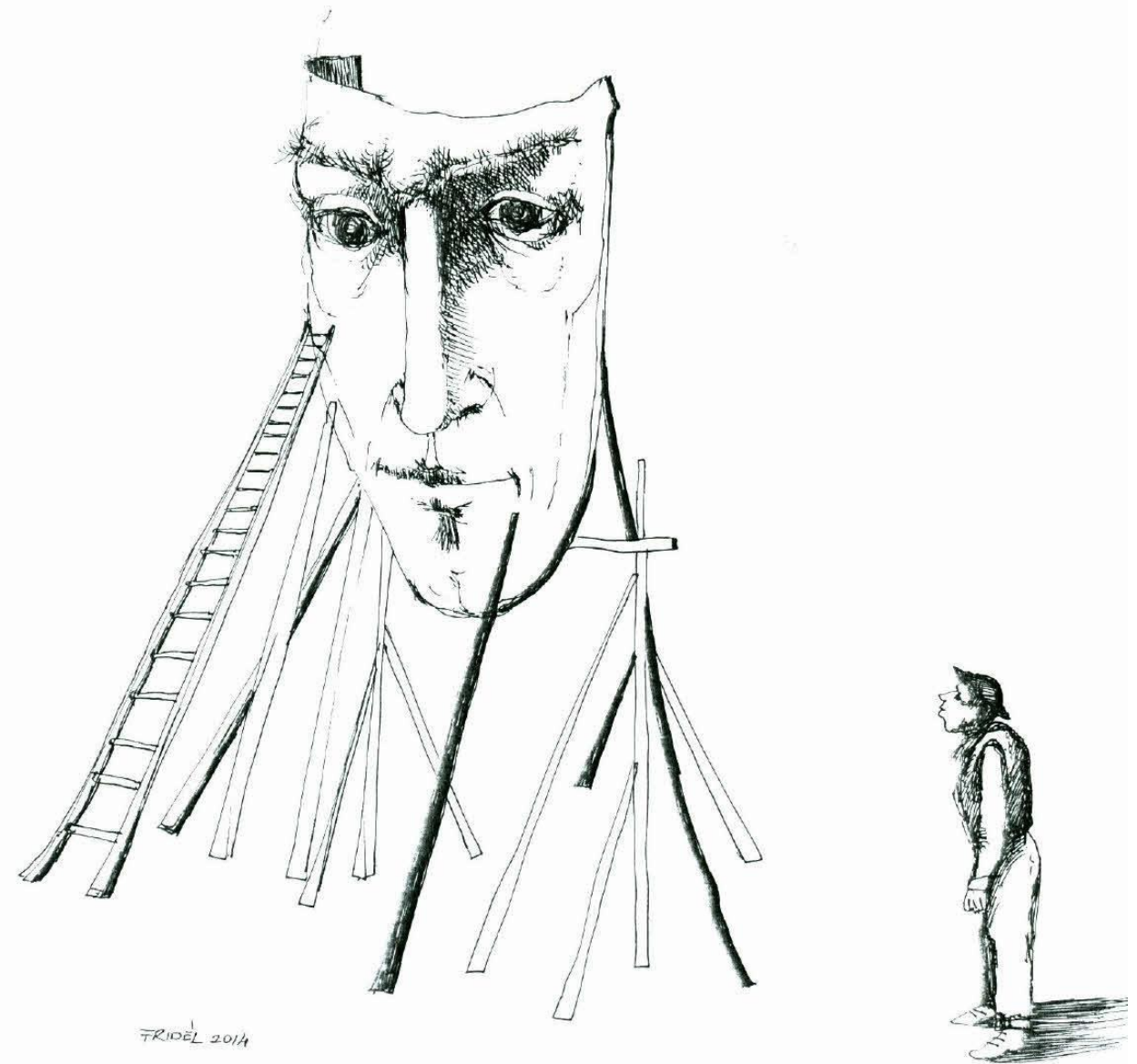
Ha érted, élted csúcsra jut s lehetsz
népednek vátesze, s tudják, ki vagy,
bár érzed: lényeged, mit úgy szeretsz.

Egy távoli világba visszajársz.

Költészet, színvarázs, színház s zene
teremnek általad. Magad csak állsz,

és néha érzed: szólnod kellene.

Az ihlet jön hívatlanul. Lebeg
a lélek és a hang. Mozdul kezéd.

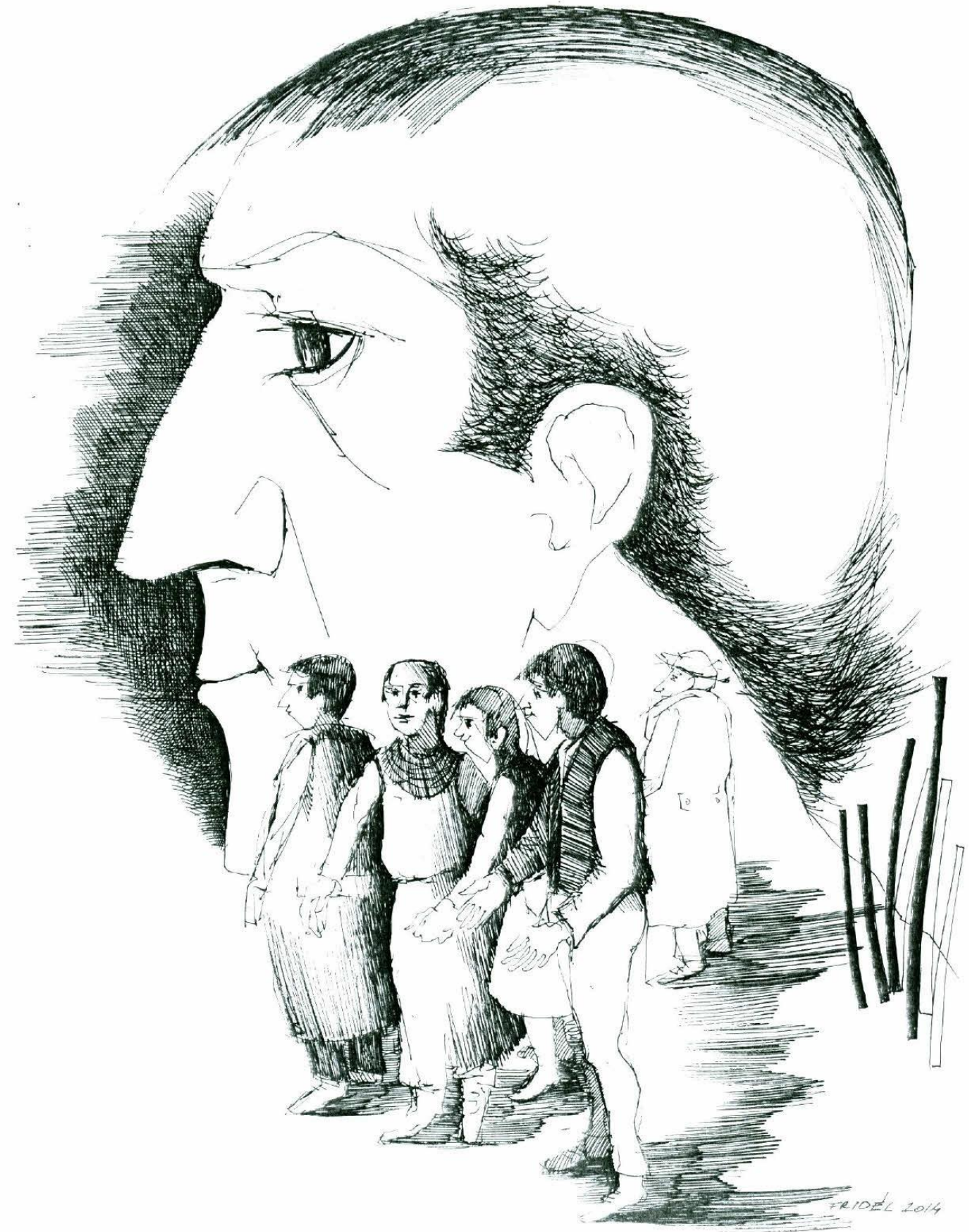
Könyvtár

Könyvek csodája: régi hangulat.
E halk világ szeretve elfogad.
Susogva és neszezve hív, s vagyok
közöttük otthon. Kuckóm: könyvlapok.

A szín mindig adott. Szelíd homály
és hűvös áramok szólnak: csodálj!
A nyári szellem-műhely ismerős.
És kályha mellett ülve szól az ős:

Világomat ajánlom, ím, neked.
Olvasd s merengj! Immár tiéd lehet.
Tudatlanok előtt titok vagyok.

Az értő lélek megfejt, láthatod.
Találkozásunk: csendes kézfogás.
Együtt gondolt eszméink: új varázs.

Esőcseppek fénye

Eső-szilánkok fénylenek. Kristály szítál
bár távoli ma még az égi hang s a kegy.
Előtted csúf banya vihogva mórrikál.
Magasban áll fenségesen csodád a hegy.

A felhő-szürkeség bevonja életed.
A szikkadt föld egy égi szóra jelre vár.
A köd-homályban árnyak járnak – lengenek.
Riadtan nézi tágra nyílt szembogár.

Feléd halad egy égi tiszta fénysugár.
Mélyében intenek feléd kezek s szemek.
E tisztasággal teljes lesz a szemhatár.

Ma minden volt-valód köszönt s itt van veled.
E fény-való kristály-özön mélyébe zár.
S hogy benne állsz magad leszel szálló madár.

